

၁၉၈၅

၁၉

കവിയുടെ മകൾ

മഹിൽപ്പന്തീ
സ്ത്രീക്കരണാസ്ഥാലി.
ദ്വാരാധികാരി.

പാല്യാ ഗോപാലൻനായകരുടെ
ക്രതികൾ

നന്നയാത്ത കൃഷ്ണകർം
കവിയുടെ മകൾ

(നാടകം)
“

കവിയുടെ മകൾ

റൂമകര്ത്താ:
പാലം ഗോപാലൻനായർ, എം.എ.

നാഷനൽ ബുക്ക്‌സ്റ്റാറ്റ്
കുളിക്കര ബസാർ കൊട്ടയം

വില 1 ക.

മുന്നാം പതിപ്പ്: കോപ്പി 1000
പക്ഷ്യവകാശം:
സാമീത്രപ്രവർത്തകസമാക്രണസംഘം കൂപ്പത്തിന്

മന്നാം പതിപ്പ്: 1945
രണ്ടാം പതിപ്പ്: 1947
മുന്നാം പതിപ്പ്: മെയ് 1954

അവൃട്ടി:
ഇൻഡ്യാ പ്രസ്സ്, കോട്ടയം

കുമാവാത്രങ്ങൾ

1. വാൺിലാസകവി - സമൂഹാദശാരണത്തല്ലരനായ ഒരു പുഡകവി.
2. ശൈരംമുന്നോൻ - അത്യാചാരംആളുന്നതായ ഒരു പുഡൻ. രവിയുടെ പിതാവു്.
3. വി.കെ. വാലാത്രു് - ഭക്ഷണതന്നെന്നായ ഒരു പണക്കാരൻ, സ്കീല്യടക്കം.
4. റാറി. വി. ഭാനു് - ഒരു തസ്തികയാളി.
5. രവി - പ്രേമയുടെ കാഴകൻ.
6. ജയറാം - സംസ്കാരസാമ്പന്നനായ ഒരു സിനിമാ ദയർക്കൂർ.
7. പരമ - ശക്തമുന്നോൻ ഭത്യൻ.
8. പുള്ളി - രംഗിണിയുടെ ഭത്യൻ
9. പ്രേമ - കവിയുടെ മകൻ—രവിയുടെ കാഴകി.
10. ലത - രവിയുടെ സഹോദരി—ബാലിക.
11. രാഗിണി - നൽകിയായ കരിസംരിക.
പൊലീസു് ഇൻസ്പ്രക്ടർ, കാൺസ്പ്രൈഡർ, ചുമട്ടകരൻ.

രംഗം 1

രവിയുടെ വീട്ടിന്റെ ഘുമവം

(രവി എങ്ങനെ ആലോച്ചിച്ചു് എഴുതിക്കൊണ്ടാണ് രവിയുടെ ഘുമവം എന്നും അറിയപ്പെടുന്നതും ഒരു മാസം മാത്രമായി രവിയുടെ ഘുമവം എന്നും അറിയപ്പെടുന്നതും ഒരു മാസം മാത്രമാണ്.)

ലതഃ—വരിക വേഗമെൻ ഹ്രദയനായക!

തരിക ഭാവുകം കരണാഫ്റ്റു!

രവി:—(വിരസഭാവത്തിൽ തിരിത്തുനോക്കിയിട്ടു്)
ലതേ, ഉപദ്രവിക്കാതെ. ഇം ലേവെനം ഒന്നാഴതിനീക്ക്
ടെ. ഇന്നാതെത അംഗവലിൽ അധ്യയ്യാനം തുടർന്നു

(വിജിം എഴുതുന്ന)

ലതഃ—(അഭിനന്ധിച്ചുകൊണ്ട് പാടുന്ന.)

വരിക വേഗമെൻ ഹ്രദയനായക!

തരിക ഭാവുകം കരണാഫ്റ്റു!

(രവി എഴുത്തുനിരത്തി തിരിഗുത്തിരിക്കുന്ന)

രവി:-ശരീ, അതുതനും നടക്കുന്തെ. തോനിപ്പോൾ
എഴുന്നില്ല. ഒരു സത്യാഗ്രഹത്തിനാണ് ഭാവം.

ലതഃ:-നോക്കു! ശ്രദ്ധാസ്ഥിപ്പാട്ട് പറിപ്പിച്ചേതനും
യാദോ?

രവി:-നിന്റെ പള്ളുവാഞ്ചിയ സാരായിരിക്കും.

ലതഃ:-അംഗ്കി.

രവി:-എന്നാൽ അങ്ങേവീടിൽ താമസിക്കുന്ന ഭാഗ
വത്രി കാമാക്ഷിയമ്മയായിരിക്കും.

ലതഃ:-അംഗ്കുമല്ല.

രവി:-പിന്നൊയാരാണോ?

ലതഃ:-ഒരു കടമാണോ. കൊഞ്ചത്തുനു പറയ
ണം, അതുരാണോ?

രവി:-ഈവിടെ കുടക്കുന്തെ വരാറുള്ള അതു ഭോജനാ
നടപടാമിയായിരിക്കും.

ലതഃ:-അംഗ്കി.

രവി:-ശരീ, നിന്റെ കുട്ടകാരി അതു ഇങ്ങനെനും
കണ്ണായിരിക്കും. (കോക്കുന്ന് അഭിനയിക്കുന്ന)

ലതഃ:-അവധരംനാമല്ല.

രവി:-പിന്നൊയാരാണോ? അതുരെക്കിലുമാക്കു എന്നി
ക്കാറിയശാം.

ലതഃ:-അംഗ്പാർഡ തോറു. സമമതിക്കാമോ?

രവി:-ശരീ, തോറു.

(ലത വിശ്വം പഠനും. അഭിനയിക്കുന്നു.)

രവി:- അതാണ പഠിപ്പിച്ചതെന്ന പറഞ്ഞില്ലോ.

ലതഃ:- ഒക്കുക്കാനെമെന്ന നിർബന്ധമുണ്ടോ?

രവി:- ഉണ്ട്

ലതഃ:- കേരംകാതെ അടങ്കുകയില്ലോ?

രവി:- ഇല്ല.

ലതഃ:- എന്നാൽ പറയാം. ഫേ—മ—ഡച്ച—ച്ചി.

രവി:- ഓഫോ, ഇതാണെങ്കിൽ എനിക്കരിയാമായി അനാല്ലോ. ആട്ടു, ലത ഇന്നവിടെ പോയിരുന്നോ?

“ ലതഃ:- പോയിരുന്നോനോ? തൊനിപ്പും വന്ന ഒക്കിയേ ഒളില്ലോ!

രവി:- എനിട്ട് ഫേമച്ചച്ചി. പാട്ട് പഠിപ്പിച്ചു, അല്ലോ?

ലതഃ:- പിന്ന പഠിപ്പിക്കാതെയാണോ ഈ പാടിയതു? ആ കവിയമ്മാവൻറെ ഒരു നോട്ടുണ്ടും നോക്കിയാണോ എന്ന പഠിപ്പിച്ചതു.

രവി:- ആട്ടു, ആ കവിയമ്മാവനോ മഴറാ എൻറെ കാൽം വസ്ത്രം ചൊണ്ടു?

ലതഃ:- ഫേമച്ചച്ചി എതാണ്ടാക്കേ ചോണിച്ചു. പിന്ന അതൊക്കേ ശ്രദ്ധിക്കാനാലും എനിക്കു നേരം!

രവി:- പാട്ട് നന്നായി പഠിച്ചു, അല്ലോ?

ലതഃ:- എന്താ, ഒന്ന കേട്ടാൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ടോ?

രവി:- കേട്ടിട്ട് നല്ല പാട്ടാണെന്ന തൊന്നുണ്ണാം. ആതു കൊണ്ട് മുഴുവൻ ഒന്ന കേട്ടാൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ട്.

ലതഃ:-അംഗീരനെ വരച്ചെ, അതുപോലെ ഉപദ്രവമായിങ്ങനു
ബിഡാ? ഇപ്പോഴോ?

രഹി:-അംഗു നല്ല പാട്ടാണെന്നു തൊൻ വി.പാരിച്ചി
ങനിപ്പ്.

ലതഃ:-പ്രേമചുച്ചി പറിപ്പിച്ചതാണെന്നു കുട്ടപ്പോ
ശബ്ദം നല്ലതാണെന്നു തോന്നുന്നതു?

രഹി:-ഉണ്ട്, ഫാട്, കേരളക്കെട്ട്. എനിക്കു വേരെ
ജോലിയണ്ട്.

ലതഃ:-എന്നാൽ കേട്ടകൊള്ളി. (അഭിനയിച്ചുകൊണ്ട്
പാട്ടാണ്.)

വരിക വേഗമെൻ എന്നുവായക!

തരിക ഭാവുകും കയ്യണാഡ്യേ!

ഇരുളിലിവിവിധം നിരവധി നാളീ

വിരപ്പിണി വിഭോ കഴിയുന്ന.

രഹി:-കൊള്ളിം! ബുലേ ഭേഷം! ലതയെ തീർച്ചയാ
യും സിനിമായ്യേയക്കണം. അച്ചുൻ വരച്ചെ, എന്നു പറ
യാം. പാട്ടം അഭിനയവും വളരെ നന്നായി. പേരു കൊ
ള്ളാമോ എന്ന കണാക്കെട്ട്. ‘മിസ് ലതാ! കൊള്ളിം!
വളരെ നല്ല പേരു!

(ഒഴുക്കേണ്ട പ്രവേശനം.)

പഠാ:- (അച്ചുന്നുന്ന അട്ടാരുചെന്ന്) അച്ചും, ഇതു
കൊഞ്ചുട്ടന്ന് എന്നു ‘സിനിമാക്കാരി, മിസ് ലതാ’ എന്നു
ക്കൈ വിളിച്ചു കളിയാക്കുന്നു.

ശക്രാമനോൻ:- സാരമില്ലമുണ്ടിനീ— മറ്റായമല്ല
ബിഡാ, നിന്നുന്ന കൊഞ്ചുട്ടന്നുണ്ടോ? (ഇരിക്കുന്ന.) രഹി, നീ

വെറും കൂട്ടിക്കളിയുംകൊണ്ടിങ്ങനെയിരുന്ന ജീവിതം കൂടും ഞാൻ മതിച്ചേയാ? നിന്മാണ ബി. എ. വരെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിന് തോൻ എത്രമായും ബുദ്ധിമുട്ടിയെന്ന നിനക്കും നല്ലതോലെ അറിയാമല്ലോ. നീ കാളേജിൽ പഠിച്ച ഓഫോസ്റ്റോസിനും ഓരോപ്പരയിടമാണ് എത്ര വാലാത്തുകർത്താവിനു നാം വിററുതു്. എന്നെന്നു കണ്ണു പഠിച്ച മിച്ചക്കനായി വല്ല ഉള്ളാഗവും കിട്ടുവോഡി അതും അതിലിരട്ടിയും സന്ദാഭിക്കാമെന്നായിരുന്നു എന്നെന്നു ഫോറം. നീയേയാ? ഇവിടെയിരുന്നും അതുമിരുമെഴുതി സമയം വെരുതെ കൂടും യുക്കുമാണോ?

രവി:-ഈല്ലെല്ലോ, തോൻ കാത്തുമായി രഹപേക്ഷ എഴു തിക്കൊണ്ടിരിക്കുവോഴാണോ ഈ കസ്തിക്കച്ച ഇവിടെവനു് എന്നു ഉപദ്രവിച്ചതു്.

ലതഃ:-ഈല്ലും. അതാഴണാ? പ്രേമചുച്ചി പഠിപ്പിച്ച പാട്ടുനും പാട്ടു, ഒന്നു പാട്ടു എന്നും പറുതെത്താട്ടു് പോരകെ വന്നാതു്? (അയാൾ മിണ്ടേതെ എന്നു് അഭിനയിക്കുന്നു.)

ശ്രീരാമദേനാൻ:-രവി,വാലാത്തു കർത്താവല്ലും പ്രജാസഭാമെന്നും മറുമായിരുന്നു എള്ളാണോ. വലിയ വലിയ ഉള്ളാഗസ്ഥമായി അംഗൃതത്തിനു നല്ല പരിചയമാ. അല്ലോ നിന്മാണ ഒരു നല്ല സ്ഥാനത്തു് കൊണ്ടുചെന്നാംകാമെന്നു പറുതെത്തിട്ടണ്ടു്.

രവി:-വാലാത്തു കർത്താവാണോ അന്നുനു് ഒരു മുഖം ചെയ്യാൻ പോകുന്നാതു്! അയാൾ ഒരു തിക്കണ്ണതെന്നടന്നു്. സർവ്വതു പടം. എത്ര പേരുതനോ നോക്കുന്നും,—

വി.കെ. വാല്യാത്രു്! അതുകൂടിലും ആ പേരിന്റെ അത്മം കണ്ണുപിടിക്കാൻ കഴിയുമോ?

ശങ്കരമേനോൻഃ:-കുറേതെന്നു, അംഗങ്ങെന്ന പരിയത്രു്. ആ തൃതീയൻറെ ഉത്സാഹം കൊണ്ടാണോ തോൻ ഇങ്ങനും നിന്നു പഠിപ്പിച്ചതു്.

രവി:-പുരയിടം നാലു് അദ്ദേഹത്തിനു കിട്ടിയിഴ്ല്ലു, സഹായവിലയ്ക്കു്? ഈനാമായി ഉപദേശം നൽകി മറ്റു ഒരു വരകുടെ കൈകയിലുള്ളതു തട്ടാൻ അദ്ദേഹം അഭിസമ തുടനാണോ

ശങ്കരമേനോൻഃ:-കുറേതെന്നു, മഹാപാപം പരിഫാതെ. ഈ ക്ഷേണിത്തദിവസം വന്നപ്പോഴും അല്ലെങ്കിൽ നിന്റെ കാലും പ്രത്യേകം ചോദിച്ചു. വല്ലതും ഉള്ളാഗം കൊടുപ്പിക്കാമോ ആനും നോക്കുടെ ഏന്നം പർബതാണിവിജനിന്നം പോയതു്. ദോഷം പരിയതക്കുല്ലാ.

രവി:-പഞ്ചം വല്ലതും കൊടുക്കണമെന്നു പറഞ്ഞെന്നോ?

ശങ്കരമേനോൻഃ:-ഹേയോ! നാലുകാലു് അല്ലെങ്കിൽ വേണ്ടാനും പറഞ്ഞതു്. പിന്നു വല്ല കൈക്കൂളിച്ചോ ഡെമണ്ണിയോ. മഴറാ വേണ്ടിവരികയാണെങ്കിൽ ആ വ ടേക്കടത്തുപുരയിടം ഒറ്റിയെത്തുകിക്കാട്ടത്താൽ ഉടൻ പണം തരികയും ചെയ്യും.

രവി:-അതുകൂടി തട്ടാൻഡള്ക്കു തന്റെമാണോ.

ശങ്കരമേനോൻഃ:- സജ്ജനങ്ങളുടെ ക്ഷരിച്ചു് ഈ അംഗരെ പറയുന്നാൽ മഹാപാപമാണോ. അല്ലെങ്കിൽ വല്ലവന്നാണോ തന്റെ വാട്ടകാർ പണ്ണേയ്ക്കുവണ്ണേ പരാപരകാരികളാണോ.

രവി:-എത്രാധാരാലും കാണാൻ ദിവാകരനാ ഷുരമണ്ണു്?

അമ്പേഹം നഗരത്തിൽനിന്നും വന്നാൽ ഉടൻ വിവരങ്ങൾ യാമല്ലോ.

ശകരമേനാൻ:—അമ്പിനെ തന്നു. ഇന്നോ നാല്ലു ഒയാ അല്ലും വരും. വന്നാലുടനെ നീ ചെന്ന് ആലൃത്തെ കാണണാം. വല്ലതും കഴിവെന്തുകുടാനുള്ള വക കിട്ടിയാൽ മതിയെന്നു എന്നിക്കാറുമെന്തിള്ള. എന്നിക്കൊരു സന്ദു ക്രൂവും വേണ്ടാം. നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരും സുവർണ്ണികഴിയണാം. അങ്കേതു യുള്ള ആരുഹം.

— കർത്തൻ —

രംഗം 2

കവിയുടെ മകൾ

(കവി താഴിൻ വിരുദ്ധിരിക്കുന്ന പുഞ്ചപംഖിൽ ഇരിക്കുന്ന; എന്തോ എഴുതുന്നു. അല്ലോ കഴിഞ്ഞു “പ്രേമ, പ്രേമ,” എന്ന വിഷിക്കുന്ന. “എന്താം സാം അട്ടു്” എന്ന മേംഡിച്ചുകൊണ്ടു പ്രുമ പ്രവർഖിക്കുന്ന)

കവി:- (ങ്ങ കടലാസു നീട്ടിക്കൊണ്ടു്) കുഞ്ഞേതു ഇതാ, ആ കവിത എഴുതിക്കഴിഞ്ഞു. ഒന്നു ഭംഗിയായി റായിക്കുന്നു. ഇതിലെ വിരഹമിന്നി മനഃജ്യാത്മാവും നായകൻ പരമാത്മാവുമാണോ. പരമാത്മാവിൽ ലഹിക്കുന്നതിനും ജീവാത്മാവിനും ഒരു വൈദ്യത്ത്—രഹാവേശം—ശംതാണു സന്നാതനമായ കവിതയുടെ സാക്ഷാത്ത് സ്പദ്ധുപഠം. ഉം, വായിക്കു!

പ്രേമ:- (വായിക്കുന്ന)

വരിക വേഗമെൻ എദയനായക!
തകിക ചുംബനും കയണാഭേദു!
ഇകളിലീപിയം നിരവധി നാളീ
വിരഹമിന്നി പിണ്ടോ കഴിയുന്ന.
പുലരിയിക്കലങ്ങനിശം കാണ്ണനിൻ
ലളിത്തേകാമുള്ള മുവാവം.
മഹിതഗാംഭീം നിരയുമാഴിനിൻ
സഹനസ്തന്ത്രുരുവെരു്വു!

വിമലസൂന്ദരമലരിലെപാക്കയും
 വികസിക്കുന്ന നിൻ മുഖംഹാസം!
 പോരിവേയിലിൽ നിന്നാറിശ്രാവം നി-
 നൊരിയുന്ന നീചള്ളിയുലക്കത്തിൽ.
 അരികിലെപ്പോഴുമവിച്ചുണ്ടാകുന്നാ-
 ലറിയുനില്ല എന്ന് തിമിരത്താൽ.
 ഫലിതങ്ങളാലും നിൻ സരസസൂദര-
 ചപലലീലകൾക്കത്തിരിപ്പേ?
 തുവ സമാഗമസമയമാകവാ-
 നിനിയുംമതു എന്നിങ്ങലുണ്ട്?
 വരിക ഭേദമെന്ന് എന്തെന്നായക!
 തരിക ചുംബകം കയ്യണാഭേദ്!

കവി:-ക്കണ്ണത, ആ വിനയത്രുപൻ മാതൃമാണം ന
 മുട്ട ലക്ഷ്യം. ഒരു തുംബ വേഗം സന്നാതനമായ് ആ സങ്കേ
 തത്തിലെത്തേണ്ട മനഷ്യൻ—കുഞ്ജം! കമയരിയാത്ത ക
 ടിയേപ്പോലെ നിശ്ചലിനു പിന്നേപേ വാടി വിലയേറിയ സ
 മയം പാഴാക്കുന്നു! ആ സുവർണ്ണാവസരം ഏകക്കും തിരി
 തുവരാന്ന് പോകുന്നില്ലോ? അവൻ അറിയുന്നണേണ്ടോ?
 പാവപ്പേട്ട മനഷ്യൻ! കാമിനീകാഡ്യുനിബ്ലൈഡ് വെട്ടി
 ത്തിളിഡ്സിലിൽ മണ്ണത്തളിത്തുപോയ അവൻറു കണ്ണുകൾ
 കൂടുതലും വെളിത്തും കാണാൻ കഴിയുനില്ല. ഭോഗമ
 തന്നായ അവൻറു പുലവല്ലിനും അതും അവന്റു
 നൊമന്ത്സിലാകുന്നില്ല ക്കണ്ണത, ലഭകിക്കുന്നും ചുറം
 ചുള്ളിൽ നിന്നും കണ്ണുകൾ മഴങ്ങിപ്പോക്കുത്തു്. സത്ര
 ത്തിനും വെളിത്തുമാണോ? നിന്നു വഴിത്തെളിക്കുന്നുതു്.
 ആത്മാവിനും നിള്ളിശ്വാസം ദിവസം ദിവസം

കജീവിതത്തിൽ നിന്മാർ അവവംബുദ്ധരം. ഒരു കാൽം ഒരീക്കലും വിസ്തരിക്കണമെന്ന്: നമ്മുടെ പരമലക്ഷ്യം ആ ചിൽസപ്രത്യേകനാശം—നമ്മുടെ ആത്മകാമൻ. നാമോ ക്കെ വിരുദ്ധിണികളിൽ. പാട്ട്, അതു പാട്ടോന്നങ്കുടി കേരം ക്കെട്ട്.

(ആദ്യ പാട്ടും, കവി കേതിപരവന്നുഡി എക്കന്നും റിപ്പോർട്ട് വി. കെ. വാലായ്ക്കും റി. വി. ഭാസും പ്രവേശിച്ചു് അഭിവാദനം ചെയ്യുന്ന)

കവി:—നമസ്കാരം, ഇരിക്കുന്ന കത്താവേ, ഇരുപ്പേം?

വി. കെ:—ഇരുപ്പേം മാണം റി. വി. ഭാസും. സുപ്രസി ലഭ്യായ ഒരു ബാക്കൻ! ഉദാരമതിയായ ഒരു കാബേരൻ! സു എഴുക്കായ ഒരു മഹാമനസ്സൻ!

കവി:—കൊള്ളാം. അങ്ങനെതന്നെന്നായാണു വേഗംതു്.

ഭാസും:—സംഗതിവശാൽ മി. വാലാത്തിനെ ഒന്നു സ ഓർമ്മേഖണ്ടിവനു. അരുപ്പാം ഇവിടെയും ഒന്നു കയറി.

കവി:—അതു സന്ദർശിക്കേണ്ടിവനു? എന്താണു പറഞ്ഞതു്?

ഭാസും:—ഈ ഇരിക്കുന്ന ബുദ്ധർ മി. വി. കെ. വാലാ തതിനെ.

കവി:—അരുപ്പാം കത്താവിന്റെ ഫേജ് ഇന്ത്യിടെ ഒന്നു മാറിക്കല്ലെന്തോ?

വി. കെ:—ഫേജ് മാറിയതല്ല കാലാത്തിനൊന്താനു പരിജ്ഞരിച്ചു. പഴയ വാസ്തവത്താവുതന്നു. പക്ഷേ അ തൊന്നു ചുങ്കൾ എന്നു മാത്രമെയ്യുള്ളൂ. “കാപ്പാവശ്യാക നം കാൽംസാഖ്യം ഇന്നാം” എന്നാണ്ടു്?

കവി.—പാശ്ചാത്യപരിജ്ഞാരാതിന്റെ തള്ളലിൽ

വന്നേചേൻ നിരവധി പരിവർത്തനങ്ങളിലെലാനാണിതും.
കൊള്ളിം!

വി. കെ:- (പ്രേമ പ്രോകാർ ഭാവിക്കുന്നതു കണ്ടിട്ട്)
എന്നാണ്, പ്രോകാർ ഭാവിക്കുന്നതും? ഇങ്ങനെയുള്ള
മഹാനാർ വല്ലപ്പുണ്ടെന്നുണ്ടെല്ലു ഈ പ്രേമം ഒരു ക്രാം
ത്തിലെ അട്ടക്കമുള്ളിൽ കാലം കഴിക്കാനല്ലെല്ലാ പ്രോക
നാതു്. അപ്പോൾ ഈ ഭ്രംഹത്തപ്പുണ്ടെല്ലും വരുമായുള്ള
സംഭാഷണത്തിൽനിന്നും പല നാഗരികമന്ത്രാഭകളും മന
സ്ഥിരക്കാനണ്ട്.

കവി:- ആരിൽനിന്നും—എന്തിൽനിന്നും മനശ്ശുന
പറിക്കാനണ്ട്;—യാരാളിം പറിക്കാനണ്ട്. മഹാമേര
വിൽ നിന്നൊന്നുപോലെ തന്നെ ഒരു പുത്രക്കാടിയിൽ
നിന്നും നമ്മക്ക പറിക്കാനണ്ട്.

വി. കെ:- അതുപ്രോക്കട; ഈ ഭ്രംഹത്തപ്പരിയാ
ണ്ടെല്ലാ പറത്തുകൊണ്ടിരുന്നതു്. ഇങ്ങനെ പരോപകാ
രതല്ലരനായ ഒരു പ്രഥാനിയെ എന്നും ഈ തുവരെ കണ്ടി
ടില്ല. ആ രവിക്കു എന്നതുകൂടിലും ഒരു മൂലം കണ്ട
പിടിച്ചുകൊടുക്കാതെന്നു് എന്നോടൊരു പറത്തിരിക്കു
യാണു്.

ഭാസ്യം:- ഭാഗ്യംകൊണ്ടു് പല തരത്തിലുള്ള ഉന്നത
സ്ഥാനങ്ങളിലായി എന്നിക്കു് ഇടപാടുകളും സ്ഥാനങ്ങളും
ബന്ധവും ഉണ്ട്. വല്ലതും ചെത്തും കഴിയുമെന്നാണെന്ന
നിർവ്വിഷ്ടാസം.

കവി:- രവി പ്രോത്സാഹനാർഹനാഡു ഒരു യുദ്ധാവാ
ണു്. എന്നും അയാളിടെ ഒരു ഗ്രനൈക്കുംക്കിയാണു്.

വി. കെ:- എത്താളം ഇത്തവണത്തെ നഗരയാത്ര യിൽ കിട്ടിയ ഒരു വിലയേറിയ സമ്പത്താണ് “ ഇഞ്ചേമദ്ദ മായുള്ള പരിചയം.

കവി: -യമാത്മസ്തഹിതിശ്ശേരി വിലമതിക്കാൻ അതുക്കാണു കഴിയുക?

വി. കെ:- ഇന്നൊരു ഏഴം പരിചയമായിത്തള്ളാ നല്ല തീജാദി തൃപ്തിരിക്കുന്നതും. ഫ്രെഞ്ചുഡിക്ക നാലേപ്പുന്ന തോന്തരം. എന്തോ ഇന്നൊരു വല്ലായു കൂ സൗഖ്യം?

ഭാസ്: -കട്ടികളും? അരപ്പും —

വി. കെ:- അതു പറഞ്ഞുവന്നു കാഞ്ഞും വിട്ടുപോയ പ്ലോ. തൈദി പങ്കുചേരുന്ന നഗരത്തിൽ ഒരു റംഗർമാളുകൂടി അതുംഭിക്കാൻ തീജമഠനിച്ചിക്കയറാൻ.

കവി: -കേരളം! നല്ലകുഞ്ഞം.

ഭാസ്: -കുറെ സാധുക്കരിക്കും തൊഴിൽ കൊടുക്കാൻ കഴിയുമ്പോ എന്ന വിചാരംകൊണ്ടാണ് തോന്തു ഇതിനൊരു ഏവട്ടനാത്തും.

വി. കെ:-(ഫ്രെമബേ നോക്കിക്കാണ്ട്) പിന്നു ഇതിൽനിന്നും വന്നിച്ചു രോദംയാ കിട്ടുകയും ചെയ്യും.

ഭാസ്: -വിസിന്നു് ലെവനിക്കുള്ളൂടി മുണ്ടാട്ടു പോയാൽ ഒരു കൊല്ലുത്തിന്തള്ളിൽത്തന്നു നമ്മുടെ ശുമം ഒരു മഹാവിജയത്തിലെത്തും.

(ഫ്രെഞ്ചുക്കണ്ണ.)

വി. കെ: -അരപ്പും തൈദി ഇങ്ങനെട്ടു കയറിയ

വിവരം പറഞ്ഞില്ലെല്ലാ. തൈദിനത്തുമുണ്ട് ഓരോനീങ്ങെ
നേ പാണതകുട്ടത്തിൽ അജൈയുടെ കാഞ്ഞും അതു എഴുതി
വച്ചിരിക്കുന്ന കമ്മ്യൂട്ടെ കാഞ്ഞും വന്നു.

ഭാസ്:-പണ്ണത്തിനു വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടെണ്ണു മി.
വി. കെ. പറഞ്ഞു.

കവി:-തൈദിനുടെ അതവശ്യങ്ങൾ വളരെ പരിമിത
ങ്ങളായതുകൊണ്ട് വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടുകുടാതെതെന്നു ജീ
വിക്കവൻ കഴിയുന്നുണ്ട്.

ഭാസ്:-എന്തോ ഒരു കടത്തിന്റെ കാഞ്ഞം ബുദ്ധർ
വി. കെ. പറയുകയുണ്ടായി.

വി. കെ:-പന്നം തോൻ്തി കൊട്ടുക്കാമെന്നു പറഞ്ഞു.
സമ്മതിക്കയില്ല; എന്തുചെയ്യും?

ഭാസ്:-എന്തായാലും അദ്ദേഹയ്ക്കു കുറെ പണ്ണത്തി
ന്റെ അതവശ്യമുണ്ട്.

കവി:-ഒരു ലഭകികനായിരിക്കുന്നിട്ടെന്താലുംകാലം
ലെഭകികാവശ്യങ്ങളും കുടാതെ കഴിയുകയില്ലെല്ലാ?

ഭാസ്:-ശരീ, അ കുമ ഇവിടെ ഉണ്ടായിരിക്കുമ
ഒല്ലോ?

കവി:-ഉണ്ട്.

ഭാസ്:-അതിവിടെ ഇങ്ങനു ദ്രവിച്ചുപോകുണ്ടതെ
ല്ല. അന്തു ലോകത്തിന്റെ സ്വന്തതാണ്.

കവി:-അന്തുകൊണ്ട് എന്തു ചെയ്യാമെന്നാണ് നി
ങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം?

ഡാസ്:- എററാൻം വേജഭാ. അതു പുസ്തകവും അഥവാ അഞ്ചുക്കുടി നാരംവാര കന്ന വരണ്ണം. ഡിയറക്ടർ ജീ ശരാം എൻറർ ഒരു സ്കൂളാദിതനാണ്. അരളിധരം ഒരു നല്ല കമ്പ അനേപച്ചി മുചകാണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഈ കമ്പ ഫോലിം ചെയ്യാനെന്തുക്കുന്നാപക്ഷം അവിടുതേയും ഒരു നല്ല തുക കിട്ടാതെ വരികയില്ല യാതൊരു പരിത്രാവുമില്ലതാണ്. കഴിയുന്ന സഹായം അഴിച്ചു ചെയ്യാകാട്ടക്ക ഏന്നതാ എന്നാണ് സപ്രാവം.

വി. കെ: - അതുപിന്ന പരാഖരങ്ങൾബാ? അബ്ലൈഡിൽ ഒരു ദിവസാന്തര പരിചയംവച്ചുകൊണ്ടു് എന്നു അംഗപ്പശിച്ചു് ഈ കുറാബത്തിൽ വരുമോ?

കവി: - മുന്തോ എന്നിക്കൊന്നം ബോല്ലുമാപ്പനി സി. ഫിലിം ചെയ്യാനുള്ള യോഗ്യത എൻറർ കമ്പയ്ക്കു ഗോ ആഭ്യരാ? എന്നു മാത്രമായിരിക്കാനുള്ളിൽ അല്ല യില്ലാത്തവൻ. ഈ നാട്ടുവരത്തെങ്ങാണ് ഒരുജിക്കഴി എന്തുകൂടും ആണമാത്രമാണു് എൻറർ ആറുമാം. പേരും ഏരപ്പം എന്നിക്കാവല്ലുണ്ട്. ഏന്നാൽ കഴിവു സംസരിച്ചു് ലോകദേശവനം ചെയ്യണമെന്നു് ആറുമാം എന്നു്. ഇതാജനാണ് അമാത്മ അവസ്ഥ.

ഡാസ്:- അഞ്ചു് ഈ കാഞ്ഞശ്ശതിൽ ടെക്നോ വിഷദിക്കേണ്ട അവശ്യത്തില്ല. എല്ലാം എന്നാൽ ശരിയാക്കിക്കൊണ്ടും. എൻറർക്കുടാട നാരംവാര കന്ന വരണ്ണം. അതുഭാഗം ചെയ്യാൽ മതി.

വി. കെ: - ഈതു ഹൃദയപൂർണ്ണം സഹായിക്കാൻ കന്ന തയ്യാറാക്കുന്ന ഫ്ലോറിനാണു് ഉടിക്കന്നതു്? അവിടംവ

.രെ പോകുന്നതുകൊണ്ട് വിശ്വേഷിച്ചു നഷ്ടമൊന്നം വരാ നമ്പിലു.

കവി:-ശ്രീ. നിങ്ങളുടെ സ്ഥലിപ്രായം അഞ്ചുനും കണക്കിൽ തൊന്തംകൂടി വരാം. എന്നാൽ, കഴിയുന്നതു വേഗം ശ്രദ്ധാസം മട്ടിക്കുന്ന ആന്തരീക്ഷത്തിൽനിന്നും എന്നു തിരിച്ചയറ്റുക്കണം.

ഭാസ്:-കൊള്ളാം! അതുപരിപ്രേക്ഷ പരിശേഖണ്ഡം ആ വയ്യുമുണ്ടാ? എന്നാൽ നാശി ഫല്ലുംവല്ലിന പോകത്ത കവിയം തയാറായിക്കൊള്ളുന്നുണ്ട് നാം. ഇപ്പോൾ തൈപ്പം പോകുന്ന. പല കാര്യങ്ങളിലും തീരുമാനിക്കാൻണ്ട്. നന്ന സ്നേഹം! (പോകുന്ന.)

— കർട്ടൺ —

രംഗം 3

കവിയുടെ കട്ടിൽ.

(പ്രേമ പാടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന.)

വരിക വേഗമെൻ എല്ലായക!
 തരിക ചുംബനം ക്കണാഞ്ഞേ!
 ഇങ്ങളിലീവിധം നിരവധിനാളീ-
 വിരഹിനിവിഴ്ലോ, കഴിയുന്ന!

(രവി പ്രവർത്തിച്ച ചിരിച്ച കൊണ്ട നിങ്കുന്ന.)

പ്രേമ:- (പാട്ടം)

തവ സ്ഥാഗമസമയമാകവാ-
 നിനിയുമാന്തു തൊന്ത്രഭേദണം?
 വരിക വേഗമെൻ എല്ലായക!
 തരിക ചുംബനം ക്കണാഞ്ഞേ!

(രവി മുങ്ങംട്ട് വരുന്ന. പ്രേമ ലഭിച്ച തല തം തുന്.)

രവി:- എൻ്റെ രാധ എന്ന പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കുക
 യായിരിക്കും എന്ന വിചാരിച്ചു തന്നൊയാണു തൊൻ വ
 ന്നതു്.

പ്രേമ:- അതെ അതെ. കാണംഭവാദം മധുരമായി

സംസാരിക്കം. ഇവിടം വിട്ടാൽ പീനൊ ഇണ്യുള്ള വയസ്സ് കൂടം അഞ്ചു ദശകക്കയും ഏറ്റും.

രവി:-മരക്കുണ്ടോ? അരതൊരിക്കലുമില്ല. എൻ്റെ അത്തമാവിജന്നു അനുസരിച്ച് പ്രഭ്രഹമം—എൻ്റെ പ്രത്യും ശകളുടെ അംഗങ്ങൾക്കുതന്നെ—എൻ്റെ ജീവിതത്തിന്റെ മാണിക്രൂപിപ്പെത്തു—പ്രേമ, തൊൻ നിന്നൊ എ. അങ്ങനെ മരക്കാനാണോ?

പ്രേമ:-പീനൊ, അച്ചും ഇവിടെ ഇല്ലെന്നോ അറി എത്തിട്ടുകൂടി ഇവിടെ വന്നോ എന്നേപ്പശിക്കാത്തതു?

രവി:-അദ്ദേഹം ഇവിടെ ഇരിപ്പുന്നതു വിവരം ഇന്ന് രബിലെ വേലക്കാരൻ പരമു പരിഞ്ഞതുപൂർണ്ണം മാതൃമാണു തോന്തരിയുക. വല്ല ജോലിയും കിട്ടാൻ ഒരുപ്പു ഗോ, എന്നേപ്പശിക്കാൻ ഇങ്ങനെ ചുറവിക്കരഞ്ഞുകയായിരുന്നു.

പ്രേമ:-എന്നിട്ടുന്നായി?

രവി:-തീർച്ച പറയാറാക്കില്ല. എതായാലും എന്നിക്കു നല്ല അത്തമ്ഹിശോസമുണ്ട്. പ്രേമ, നിന്നു മാനമായും അന്തല്ലോയും ജീവിക്കാനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗം അധികം താമസിച്ചാൽ തന്നൊ തൊൻ തീർച്ചയായും കണ്ടുപിടിക്കം.

പ്രേമ:-മാനന്നായി കഴിഞ്ഞുകൂടാനുള്ള മുതൽ ഇപ്പോൾ തന്നൊ ഉണ്ടെല്ലാ. അച്ചും എപ്പോഴും പറയും ചണ്ണത്തിനും പ്രഖ്യാക്കം വേണ്ടി തുടക്കത്തിൽ അതുകൂടിക്കുത്തെന്നോ.

രവി:-പ്രേമ, ആ നാലിപ്പൂഡിത്തോട് മാതും തൊൻ

ചോജിക്കുന്നില്ല. അഒദ്ദമതേതാട്ടിള്ള ഭേദതിക്കുറവുകൊണ്ട് പറയുകയല്ല. അഒദ്ദമതനിന്ന് പ്രായവും തതപചിന്തയും ഉള്ള രഹാളിന്ന് അബ്ദിപ്രായം അഞ്ചുനെ വരാനെ വഴിയുള്ളത്. എന്ന് നിലയിലുള്ളതുവരുതെ അബ്ദിപ്രായം ഒന്നു ഒരു ഭറ്റിയും. പ്രായോഗികജീവിതത്തിൽ പ്രശ്നം, പ്രതാപം ഹ്രസ്വത്വാർഹം എന്ന ദാനാഖ്വാത ജീവിക്കുന്നതു് അതു എഴുപ്പുണ്ട്.

ഒപ്പുമാർക്കുന്ന അംഗങ്ങൾ തെപ്പുള്ളിൽ നിന്നും വളരെ അകലത്തിൽ ജീവിക്കുന്നു.

രവി:-അതു അകയ്യച്ച സാരമില്ല. അതു് കേവലം അബ്ദിപ്രായവുത്തുാണം ഇതും. എന്നാൽ ഈ അകയ്യച്ച യെ ജീവിക്കുന്ന രേഖപ്പും നാം തമ്മിലുണ്ട്. അതുത്തൊഴിവി നീൻ ബന്ധം. തദ്ദോവന്തത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന ഒരു ലഗ്നിക്കുന്ന ലക്ഷ്യാദിരജാഭൂതിക ഫുടിയാണ് എന്നും ഇവിടെ വരുന്നതു് എന്നാൽ ഈ പുസ്ത്രഭ്രാംഖിയിൽ കാൽ വയ്ക്കുന്ന ശാകന്തളിത്തിലെ രഹജാദി പുനജ്ജമുമെടുത്തു് എന്ന് മുന്നിൽ ഘയനാതുരുപ്പാലെ എന്നിക്കു തോന്നും. ശാന്തിയന്നനായ നിന്നീൻ അപ്പുണ്ട് കണ്ടു; മാനോടോ തു വളരുന്ന മുന്നിപ്പുത്രിയായ ശകന്തളിയാണ് ഒപ്പുമാർക്കുന്ന അംഗങ്ങൾ കേവലം സകന്തളിയെ പ്രേരിച്ചുവരുന്നു എന്നും സപദമയയാ ചെയ്തു തെററിന്ന് പദ്ധതിപി ക്കണ്ണിവും എന്നാഭ്രാന്തനീൻ ഭയം!

രവി:-ചിഷ്ടുന്തന്നേപ്പാരവ അതു ഉയൻ ദാമാനത്ത പ്ലപ്പോ തോൻ. എന്ന ഡാതുമല്ല, അവസാനം ശകന്തളി ചിഷ്ടുന്നമാർ ദന്തചൈകയും ചെയ്തില്ല? ഒപ്പുമും, എ

നേന്ന ദ്രോഗമായി വിശ്വപസിക്കുക. നമ്മുടെ ബന്ധം ഒരിക്കൽ തും അഴിയാത്തതായിരിക്കും.

പ്രേമ:- എന്നൊ സംബന്ധിച്ചിടതേതാളം തീർച്ചയായും അഞ്ചേരെന്ന തന്നൊ.

രവി:- അതാ, വീണ്ടും ശക്തുടങ്ങാൻ. ഒരിക്കലും എന്നപുറവി അഞ്ചേരെന്ന വിവാരിക്കുകയും. നാഥനൊ ഉറപ്പായി പ്രേമ വിശ്വപസിക്കുന്നോബാ?

പ്രേമ:- വിശ്വപാസമില്ലാണ്ടിട്ടും; പുതഞ്ചനാരല്ലെല്ല, അതുകൊണ്ട് സംശയിച്ചുവന്നോയുള്ളൂ.

രവി:- ഓഫോ, അതിനാണോ ഭാവം. എന്നാൽ വിശ്വപാസവന്മുന്ന ചെയ്യു പതിനായിരം സൗക്രാന്ത പേര് താനു പരിത്രന്തിൽ നിന്നാലുരിക്കാം.

പ്രേമ:- അതുഓപാക്കട്ട, ഈ കാര്യത്തിൽ അ ഫൂട്ടെൻ്റർ അഭിപ്രായം എന്താണെന്നു നിയുതമില്ലപ്പേം.

രവി:- അതിനൊപ്പുറവി ഏതിക്ക ഭയമില്ല. മനസ്സ് മനസ്സിൻ്റെ ഗ്രന്ഥസ്തമായ വൃഥാപാരങ്ങൾപോലും നിജുക്കജ്ഞബുദ്ധിയോടുകൂടി പരിശോധിക്കാൻ കഴിവുള്ള അ ഭേദം നമ്മുടെ ബന്ധത്തിനും ഒരിക്കലും തടസ്സം പറയുകയില്ല. സ്നേഹാദാരനായ ഭഗവാന്നു കന്നപന്നേട്ടാലെ നമെ ആര്യീർവദിക്കുക മാത്രം ചെയ്യുകയുള്ളൂ.

പ്രേമ:- എഴുന്നാ, എന്നിക്കുനിയുംാമില്ല. അഞ്ചേരെന്ന സംഭവിച്ചും നമ്മുടെ ഭാഗ്യം.

(പരിഥി പ്രഖ്യാക്കുന്നു. രണ്ടുപേരും കണ്ണ പിന്നംരന്നു.)

രവി:- പ്രേമ സംശയിരിക്കണം. നമ്മുടെ അത്രമാ

കർണ്ണ പരമ്പരം അലിന്തു ചോന്നകഴിഞ്ഞു. ഈനി ഈ ഉ. ലോകത്തിൽ ഒരു ശക്തിക്കും നമ്മുടെ രണ്ടാക്കവാൻ കഴി യുക്കില്ല നീളില്ലെങ്കിൽ പണം എനിക്കു വെറും പാ രക്ഷയ്ക്കാണേണ്ടില്ലാണ്” നീളില്ലോതു ലോകം എനിക്കൊരു മര്യാദയിയാണ്” പ്രേമ, രാഗനിർഭരമായ ഈ ഏതയം പറിച്ചുടക്കു നീന്തു പാണങ്ങിൽ ഒരു പൂജാപൂജ്യമാ യി സമസ്തിക്കാൻ എനിക്കു കൃഷിഞ്ഞതിനുവെങ്കിൽ!.....

— കർട്ടുൺ —

രംഗം 4

(കവിയുടെ വെന്നും, പ്രേമ തുടർന്നുകൊണ്ട് പാട്ടും, വി. കെ, വാലാത്തു പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു;)

വി. കെ. വാലാത്തു്:—(കസേരയിൽ ഇങ്ങനുകൊണ്ട്) ഒരു വസ്തു നടത്തി എഴുതുവാൻ പോയിട്ടു വയനാ വഴിയാണ്: പടിക്കൽ വന്നപ്പോൾ ഇവിടെ കയറി പ്രേമയുടെ കശലംബം കൂടി അനേപശിച്ചുപോകാമെന്ന തീരുമാനിച്ചു. അപ്പോൾ, അദ്ദേഹം വന്നില്ല അപ്പേ?

പ്രേമ:—തീർച്ചയായും ഇന്നാലെ വരുമെന്നാണു പറഞ്ഞിരുന്നതു് ഇന്നിതുയുമായിട്ടും കാണാത്തതെത്തുകൊണ്ടാണോ എന്നോ.

വി. കെ:—ഹെയ്, അതിനെപ്പറ്റാറി ഒട്ടം പരിശീലിക്കാനില്ല. വേണ്ട, എൻപ്പുംകുള്ളും ചെയ്യാണു തോൻ അയച്ചിരിക്കുന്നതു്.

പ്രേമ:—അംഗങ്ങുടെ ദയയും തുംബം എന്നും നദിയും വരായിരിക്കും.

വി. കെ:—അല്ല, അതെന്നിക്കു. നല്ല നിശ്ചയമുണ്ടെല്ലും. അതല്ലെങ്കിലും നിങ്ങളുടെ കാംത്തിൽ അഭിക്ഷണമുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിനു് അതു നന്നായറിയാം. ആ തുകാണല്ലെങ്കിൽ പോയപ്പോൾ എന്നോടു് പറഞ്ഞതു്: “ദി വസത്തിലോരിക്കലേക്കിലും പ്രേമയുടെ കാംതും അനേപ

ഷിക്കേന്ന്” എന്നോ അല്ല, അഴക്കുഹം പറഞ്ഞിപ്പേജിൽ തന്നെ അനേപഷിക്കുകയില്ലെന്ന ഒപ്പമയ്ക്കു വല്ല സംശയ വുമുണ്ടോ?

ഒപ്പും:-എങ്ങനൊ, അതുക്കുറിയാം. നല്ല മനസ്സുള്ളവ കൂടി മാത്രമേ ഇങ്ങനെന പാവപ്പെട്ടുവരോട് അകാരണംകാഡി ദയ തോന്നകയുള്ളൂടെ നിങ്ങളിനെന്നുള്ളവക്കും ഇതുപോരാടുഗ ഹം ഉണ്ടാകയും ചെയ്യും (ഒപ്പു വീണ്ടും ഇങ്ങനെ തും തുറന്നതുടങ്ങണാ.)

വി. കെ:-ഒപ്പുമേ, വാസ്തവം പറഞ്ഞതാൽ നിങ്ങളുടെ മേൽ അതിയാധ രേനുകവു—തൈ വാതസല്പ്പം എന്നിക്കു പ്പോഴാം ഉണ്ട് നിംഗൾ അംഗീസ് അവിവരം നല്ലതുവോ ലെ അറിയാം. തൈ ദിവസം കണ്ണിപ്പേജിൽ അഴക്കുഹത്തിനു കോപം വരുന്നതു വെറുതെന്നാണോ? ഒപ്പമയ്ക്കും അതിയാദപ്പും. ഒപ്പുമേ, നിങ്ങളുടെ ഇരു ജീവിതക്രമം ഓ ന്തും എന്നിക്കു വളരെ മനസ്സുംപാ തോന്നുന്നുണ്ട്. ഒപ്പു നല്ല ഏതുകൂടിയും ഇങ്ങിനെന്നുള്ളൂടെ കുഴപ്പാടുകൂടി എന്തിനും സഹിച്ചുന്നോ? ഇതുതന്നെന്ന ഫോക്കു. ഒപ്പമയുടെ ഭാവാലമായ അവാംതുലികൂടി വീണ്ടും തന്ത്രികൂടി മീറ്റുണ്ടെന്ന സമയമേലെ ഇതും? അതിനുള്ള യോഗ്യത ഒപ്പമയ്ക്കുണ്ടെന്നും. അതിനു പകരം ദാരൂിപ്രത്യേകതിന്റെ ചിഹ്നമായ ഇതു, ചക്കാ തിരിച്ചുകൊണ്ട് വെറുതെ സമയം പാശാക്കുന്നു.

ഒപ്പും:-മഹാത്മൻ, അരഞ്ഞയുടെ പ്രശ്നിയിൽ ഇതു ദാരൂിപ്രത്യേകതിന്റെ ചിഹ്നമാണോ? എന്നാൽ കോടിക്കണ്ണ കീറാജുള്ള ദരിപ്പുജനങ്ങളുടെ അതുപോസചിഹ്നമാണീതും. തൈ വശത്തു ദബന്നിയഥാധ അടിമത്പ്രത്യേകതിന്റെയും മറ്റവ

ശത്രു നീചമാഡ ചുജ്ഞന്തിരൻറെയും നീർദ്ദേശമായ മംഗലമേറ്റ എത്തണിജെത്തങ്ങളി മുറവിളി കുട്ടന ലക്ഷ്യാപ ലക്ഷ്യം ഭാരതീയരുടെ ഏക ആരംഭക്രമാണിതു് പ ഫിണി, അശ്വത്ര, അക്ഷും തൃജസിയ കടലിലാതുക്കൊള്ള പുന്നുഭ്രഥിയായ ഭാരതത്തിൽ നിന്നും അട്ടിപ്പായിയു്, വേഭാഗത്തിന്റെ വിള്ളുഭിയായ ഇതു മണ്ണിൽ ശാന്തി യും സമാധാനവും പുന്നഖ്യാപിക്കാനായി സ്വാതന്ത്ര്യ ദേവത ഉയർത്തിയ നീഹിതചക്രായുധമാണിതു്. പ്രജാ, അജ്ഞായുള്ളു് അഹതാങ്ക പരിബാസവസ്തുവായിരിക്കും. ആ നാൽ എനിക്ക് ഇവ എൻ്റെ ജീവിജീവന്റെ ജീവനാണു്

വി. കെ:-അല്ല! പ്രേമജയ അതു വല്ലാതെ ലുല്ലക്കി മറിച്ചുന്ന ദോന്നനാല്ലോ! ഞാൻ വെറും നേരദ്ദേശാക്ക പറഞ്ഞത്താണു് പരമാത്മം പറഞ്ഞത്തുൽ ഇതിനോടൊക്കെ ആനിക്ക വലിയ ക്ഷേത്രിയാ.

പ്രേമ:-ഞാൻ ഉഴു തു പറഞ്ഞ എന്നൊയുള്ളു.

വി. കെ:-അഹതാബനനിക്കിപ്പും. ഉഴു തു് അതുടെ മുന്നിലും തുന്ന വിട്ടുകൊടുക്കണം. അന്ന ഞാൻ പ്രജാ സഭ്യുക്ക പോയപ്പോൾ അജ്ഞാനന്തരയല്ല കാഞ്ഞം പററിയു തു്? ദിവാനല്ലുക്കുണ്ട് കിട്ടകിട്ടാ വിരുദ്ധപായി. അ പ്പോൾ ഞാൻ പറയാൻ “തുടങ്ങിയതു പർണ്ണതില്ലല്ലോ. ഞാൻ ഇതു മിഛ നഗരത്തിൽ ഒരു നല്ല ബംഗ്രാവു വീല യും വാജാം തീരംഭാനിയും രിക്ഷകയാണു്” ഇതു യും കാലത്തു് ആപാ പതിനഞ്ചായിരം ചെലവാക്കും. ഉംഞ്ചേരോ കട്ട ആനവച്ചു. ഇതു നാട്ടുവുറത്തെ ജീവിതംകൊണ്ട് ഞാൻ അതുമാത്രം മുഖിത്തു. ആ വിവരം പ്രേമ അറി എത്തിരിക്കുമ്പോൾ.

പ്രേമഃ-ഖലി.

വി. കെ:- എന്നാൽ എല്ലാം മിക്കവാറും ശരിയായി കഴിഞ്ഞു. അങ്ങോടു താമസം മാറ്റുന്നതിനു മുമ്പായി ഒരു കാൽം കൂടി നിയുമ്പുരിക്കാനണ്ട് ഒരു സ്ഥീയല്ലോ കുടം ബുദ്ധിമുദ്ദേശം? അങ്ങനെ രഹാളിനെക്കുടി കണ്ണപി ടിക്കൻം.

പ്രേമഃ-മുന്നാലു സ്ഥീകളിൽ സന്താനങ്ങളും എല്ലാ! എന്തെങ്കിലും രഹാളി വരുത്തി അവിടെ താഴനില്ലീ ക്കെന്നും.

വി. കെ:- ഒരു ദിവസം—അബ്ദവലം! പരമാജവലം! ആ രോ വഞ്ചിക്കുർ പർവ്വതത്തുപരന്തിയ നീന്തണ്ണാനിതു് ഹോ ഗ്രന്ഥരായി ഒരു പത്രംപേരോടു വോദിച്ചു നോക്കു. ആ രേഖക്കിലും രഹാം പരയാട്ട. ഇന്നേന്തീരുതിവരെ ഭൂരി—വി. കെ. വാലത്തു് ഒരു പ്രേമ വാരിയാണിട്ടാണു കഴിഞ്ഞു കൂടിയിട്ടിളിക്കുതു്. അശ്ലേഷം പ്രേമയ്ക്ക് തോന്നുന്നുണ്ടാ?

പ്രേമഃ-ആക്കിയാം! പരക്കു ജനങ്ങൾ പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടിളിക്കുതാണു്

വി. കെ:- എന്നാൽ പ്രേമ അതു വിശ്വസിക്കുന്നതു്. മറ്റൊരു ഏതും പറഞ്ഞുകൊള്ളിട്ടുണ്ട്. പ്രേമയോടു് എനിക്കു് എം്പേഖനില്ലാത്ത ഒരു വാത്സല്യം തോന്നുന്നതു കൊണ്ടാണു പറയുന്നതു്. (കഴിഞ്ഞു കുറക്കുടി അട്ടപ്പി ത്വിട്ടുകൊണ്ട്) പ്രേമേ, ഉജീതു പരയാമല്ലോ. എൻ്നും മനസ്സിനൊത്തു ഒരു വധുവിനെ കണ്ണതിനു ക്ഷേമമേ വി വാഹം കഴിക്കു എന്ന തീക്കമാനിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഇഴപ്പാർ തോൻ രഹാളി കണ്ണപിടിച്ചിരിക്കുന്നു. അതു പ്രേമ തോനു, തുരന്നു പരയാമില്ലോ.

പ്രേം:-നിങ്ങൾ തുറന്നു പറഞ്ഞതു തുലക്കാണെങ്കിൽ തോന്നും ഒളിക്കാതെ പറയുന്നതുപോലും നിങ്ങളുടെ അത്രയധികം ദരി കല്ലും നടക്കുകയില്ല.

വി. കെ:-ആഹാ! പക്ഷേ, അദ്ദേഹത്തിനു വിസ്മയമുണ്ടാവില്ലെല്ലാ. സ്ത്രീകളും തോന്നും നിങ്ങളുടെ സുവസന്നത്യാനുപരപ്പാശിസ്ഥാനം കുടക്കുന്നതു ഇവിടെ വരാറുള്ളതു്

പ്രേം:-അജ്ഞിനൈന്ത്യാനാഖിൽ ദഖബുവാവയ്ക്കും ഇവിടെ വരാതിരിക്കുന്നവരും നല്ലതു്

വി. കെ:-ഭാജ്ഞാ, ഇതുപോലെ ഏതു മോഹിനിക്കും തോന്നുകണ്ടിരിക്കുന്നു!

പ്രേം:-എന്നാൽ നിങ്ങൾ കണ്ടിട്ടുള്ള മാതിരി ഒരു ഉല്ല തോന്നു എന്നും ഇനിചെങ്കിലും നന്ദ്രൂപിപാക്കിക്കൊണ്ടുള്ളും.

വി. കെ:-ഈല്ല, കൂടികളാക്കേണ്ടം ആല്ലെല്ലാലും ഇങ്ങനെന്നെന്നുകൊണ്ടുപോരുണ്ടും. ഇതുകൊണ്ടാണും തോന്നു വിട്ടു മാറ്റുമെന്നു സംശയിക്കുന്നും, കേള്ക്കും. ഇപ്പോൾ ചുഡാക്കിക്കൊണ്ടുവരുവോ തന്നെ ചുഡാക്കിക്കൊണ്ടുവരുവോ ആവം.

പ്രേം:-(ഇഴുന്നുവോ) നിങ്ങൾ ദഖബുവാവയ്ക്കും ഉപഭോക്താവെങ്കിൽ പോകുന്നും. തോന്നു എൻ്റെ ജോബി ചെയ്യാട്ടു.

വി. കെ:-ഒപ്പും, പണ്ടത്തിനു വേഗിയല്ലെല്ലാ മെനക്കെങ്കിൽ ജോബി? ഇതാ പണ്ണം. എത്ര വേഗമെങ്കിലും എടുത്തുകൊള്ളുക. (പേണ്ടും ഇട്ടുകാട്ടുകൊണ്ടു.)

പ്രേം:-(ഒപ്പും.സും കാലുകൊണ്ടും തട്ടിച്ചരിഞ്ഞതിട്ടു്)

പ്രസാത്തിനുവണ്ണി എന്നു കുട്ടംരോകയും വെള്ളാൻ തയ്യാറു തു നിങ്ങൾ എന്ന തോതുവച്ചുണ്ട് മാറ്റശ്ശീരേയും അഞ്ചു ക്ഷേമന്ത്രം, അംഗലൈ? പിട്ടിയും ബാങ്ങായി മറ്റൊരുവരെ ന ശില്പിച്ചു. പ്രസാദം കുന്നങ്കുട്ടിക്കുണ്ടാണ് ചുറ്റുമുള്ള പാവ സ്നേഹി സ്നേഹി പ്രസാദം കിലുശി മരക്കി സ്വവന്ദന കുട്ടം ബുണ്ടിലെന്നു ശാഖ തയ്യാറായിരുന്നുവിന്നെന്ന് പരിഗ്രാമിയും എംബാജുംബാധി നശിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അപഹരിപ്പുകും കെട്ടിനടക്കിനു നിങ്ങൾക്കുപ്പാലായുള്ള വരാണു ലോകത്തി എന്നു എററുമും വലി രംഗത്തെന്നു. കാമാതുരമായ നിങ്ങളുടെ ഒക്കക്കരക്കാണ് വാരിത്രും നശിപ്പിക്കാപ്പേട്ട് പാവ സ്നേഹി സ്നേഹി നിങ്ങളുടെ അത്തമാവിന്നെന്ന് ധാതനകളിൽ പലി ശജ്ജം പലിശജ്ജുപലിശജ്ജം അതിന്തോടു മുതലിനോടു ചേരുത് തമാത്മകടത്തിരുന്ന് തുറിരട്ടിക്കു വിധി സന്ദാ ദിച്ച് സപനവീട്ടിൽനിന്നും ഒക്കെങ്ങന്തും ഒക്കെങ്ങനെക്കാണ്ട് കണ്ണിജംകയുംബാധി നിങ്ങൾ ഇരക്കിവിട്ടുനു സാധുക്കു ഒരു നിഘ്നഭ്യംശാപജ്ഞാം ദിവിൽ നിങ്ങളുടെ തലയിൽ ഇടിത്തിഡാധി വീഴുമെന്ന് നിങ്ങൾ അറിയുന്നേണ്ടോ? തോൻ ഓന്ന് പരിഞ്ഞതയ്ക്കാം: അപമന്ത്രിൽ പശിച്ച തിരിച്ചി നിങ്ങളുടെ ആ കാലുകൾത്തെന്നു ഇനിമേൽ ഇവിടെ വയ്ക്കാതിരുന്നാൽ അതുതെന്നാണു എത്തുപരിക്കു വെള്ളം എററുമും വലിയ ഉപകാരം.

(പരമ പ്രവർത്തനം.)

പരമു:-അതരാടാ പെണ്ണുംജീവി പൊരുതിമുട്ടിക്കൊൻ വന്ന ഇം പണംക്കാരൻ? ഇപ്പിട അഞ്ചുജ്ഞായാം ഇപ്പെല്ല നാംനാടാ വിചാരിച്ചതു? (ശുഭാദ്യപദാവളത്തിൽ) അപ്പോ—ഈ നായോ!—നമ്മുടെ വാലാത്തു് ഏജ്മാനന്നല്ലോ?

വി. കെ:- അല്ലോ! നമ്മുടെ പരമുഖവാ?

പരമുഖ:- ഒരീ! തന്റെ മട്ടിയിലിയുതിയാഴണാടോ എനിക്കു പേരിട്ടു്?

വി. കെ:- ഒപ്പും, എന്താ ഇതു പരമുഖ?

പരമുഖ:- എന്തായിരുന്നു? എടുക്കേണ്ടോ അവിടെനു തന്റെ പേഴ്സ്.

വി. കെ:- പരമുഖ!

പരമുഖ:- പിന്നൊറ്റു പരമുഖ, ഒപ്പുംസ് എടുക്കാൻ പറഞ്ഞാൽ.....

(വി. കെ. ഒപ്പുംസ് എടുക്കുന്നു.)

പരമുഖ:- ഓച്ച് ഇവിടുന്നു—ഉം—കാടക്കാ.

(വി. കെ: :“നിന്നെനു തൊന്തു പഠിപ്പിച്ചേക്കാമെന്നോ.” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് വേഗം മറയുന്നു.)

പരമുഖ: ഒരു പണംക്കാരൻ ഒപ്പുംസുംകൊണ്ടു് നാട്ടുനുബാക്കാൻ നടക്കുന്നു.

— കർത്തൃൻ —

രംഗം ५

കവിയുടെ കടിൽ

(എപ്പോഴുണ്ടാവുന്ന വരദ പ്രവേശിച്ച് ഒരു മുഴുവൻ പ്രമാണം കൈയിൽ കൊടുക്കുന്നു.)

പരമഃ:- റവിക്കണ്ഠതു് കൂത്തമേ എപ്പും കണ്ണമെന്നു
പറഞ്ഞു് തന്നെ ചുപ്പേപാത്താ,

അപ്പഃ:- ദ്രുനാട്ട് നിന്നും റവിക്കണ്ഠതു് എവിടെ
പോയി?

പരമഃ:- നടുങ്ങാതാ, കന്നു അറിയാൻ പാടില്ല. ആ
വാലാത്തേ, കള്ളിംഡ്രാരകില്ലാത്തേതാൻ അവിടെ വരികേം
കുറകുറുക്കും കൈ ചെച്ചു ചെയ്യുന്ന കാട്ടാട്ട. അധാരം ഒരു
ഴുത്തം മേടിച്ചുപാണ്ട് കൂത്താണ്ട് പോകേം ചെയ്യു. അധാ
രം ഉപദേശം കേടുതുടങ്ങിയതുമുണ്ട് അരു കടംമഹതിനി
ടിവാ.

പ്രേമഃ:- ഉദ്ദോഹം വസ്ത്രം കിട്ടിയിരിക്കുമോ?

പരമഃ:- സിനിമാപ്പുടം എടക്കാനോ, അതു പിടി
ക്കാണോ ഒക്കാണോ അവിടെ പറയുന്ന ഒക്കുതു്.
പഠിച്ച പാസാധാ പാഞ്ചത്തുറിച്ചും വക ആങ്ങം വിലി
ചുകെടുക്കുമെന്നു് വല്ലം പരതെ പറയുന്നതു കേട്ട്. ആക്ക്
റിയാം ഇരുതാക്കു! അപ്പു, അതോക്കു എഴുത്തു വായി
ക്കുവും അറിയാമല്ലോ. ഇവിടെ അറിയിക്കാതെ റവി
ക്കണ്ഠതു് അങ്ങനെ പോകുമോ?

(പ്രേമ ഘോഷം തുംബ് വായിക്കുന്നു.)

“പ്രിയപ്പുട്ട് ഫ്രേഡ്,

തൊൻ അന്ത്യാവശ്യമായ ഒരു കാൽം പ്രമാണിച്ച്
നഗരത്തിലേയ്ക്ക് പോകുന്നു. തിട്ടകമൊരി ഫോക്കേഡ്രു
കൊണ്ടാണ് യാതു പറയാൻ കഴിയാത്തതു്. മിക്കവാറും
രോദമാസമെങ്കിലും കഴിഞ്ഞിട്ടു തമ്മിൽ കാണാൻ സാ
ധിക്കകയുള്ള എന്നാണ്ടോന്നനു്. ശ്രേഷ്ഠം പിന്നാലെ.

പ്രേമപുര്ണം,
രവി.”

പ്രേമഃ:-മിക്കവാറും ആരുമാസം കഴിഞ്ഞെത്തു കാണാൻ
സാധിക്കു എന്നാണു തോന്നനു്. നല്ല ധാതുപരാച്ചിൽ!
ഭരവാനേ! ഇതിന്റെയൊക്കെ അത്യർഥം എന്നായിരി
ക്കുമോ?

പരമഃ:-ആ ചുത്തുക്കോടും കത്താവിന്റെ നിർബ്ബ
ന്യംകൊണ്ടു കാത്തുപോയതു്. അംപ്ലേജി കത്തു് ഇവി
ടെ വരാതെ പോകത്തില്ല.

പ്രേമഃ:-ഇതെല്ലാം അയാളിടെ തന്ത്രമാണ്. രവി
യെ ഇവിടെനിന്നും അകറരാൻ അയാളെടുത്ത വിശ്രയാ
ണിതു്. അയ്യോ! തൊൻ ഇനി എന്നാണു ചെയ്യേണ്ടതു്!

പരമഃ:-അംഗങ്ങനെ പേടിക്കാനൊന്നമില്ല. കണ്ടമേ,
പരമുന്ന നല്ല ഉറപ്പുണ്ടോ.

പ്രേമഃ:-അതെന്നതാണു നിന്നുണ്ടോ?

പരമഃ:-രണ്ട് ദൈവസം കഴിയക്കു രവിക്കുന്നതു് ഇവി
ടെ ചുത്തുമോ ഇല്ലയോനു കണ്ടുകൊള്ളുന്നും.

പ്രേമഃ:-നിന്നൊക്കേണിനെ അറിയാം?

പരമുഖഃ-പിനൊ, പിനൊ അസ്റ്റപം പരമുഖം ഈ കണ്ണം ചെവീം ഒരുവം തന്നിരിക്കുന്നതു വെള്ളതെങ്കാം നാ? തോൻ കേട്ടതുണ്ട്?

പ്രേമഃ-എത്ര കേട്ട്?

പരമുഖഃ-രണ്ടുപേരുടേം അരു തന്നുംപറഞ്ഞിലും അരു സാക്ഷിച്ചിലും ഒരു സാ.

പ്രേമഃ-എത്ര, അംഗത്വാശം വെള്ളതെങ്കാം ചാരനും; അപ്പുമെക്കിലും സ്നേഹമുണ്ടാക്കിയെന്നുകിൽ ഇങ്ങനെ ഒരു ഭൂത്തം തന്നിട്ടുണ്ട് കുടുംബജീവനുമായിയുണ്ടാം? എന്നോ, എന്നിക്കൊണ്ട് മനസ്സിലാക്കാനില്ല.

പരമുഖഃ-സാരഭില്ല കുറത്തുമുഖം, താമസിയാതെ വന്നു ചേരുമെന്നോ. എവിടെപ്പോകാനാണ്?

പ്രേമഃ-എങ്കിലും പരമുഖം, അതുമാണും കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട് പാർദ്ദം?

പരമുഖഃ-അതിനെന്തോ? ശ്രദ്ധാസം തൊട്ടിക്കളളിൽ അങ്ങും കഴിയത്തില്ലയോ? ഒരു ദിവസം നേരം വെള്ളക്കു വും കാണാം രവിക്കുന്തു വെല്ലു സിനിച്ചാധികാരിയുണ്ടും രാജി ഒരു നല്ല കാരിയും സാധിപ്പിക്കുന്നു കൂട്ടു വരുന്നു അരു വരവും. ഹാ! ഹാ!

പ്രേമഃ-പാർദ്ദം, അച്ചും മിനിഞ്ഞാൻ വരുമ്പെന്നു പറഞ്ഞിട്ടും ഇതുവരെ കണിപ്പില്ലോ.

പരമുഖഃ-അവിടെ ചെല്ലുവും എല്ലാം കണ്ടും കേട്ടും വേണ്ടും ചോരാൻ? ഓ, എന്തുണ്ടും കാഴ്കകളാണും അവിടെ! കാഴ്കമുള്ളാവും, പലതരം ക്രൈസ്തവികൾ, ഒമ്മതൻ

മനി, കടക്കേംപോളും എന്നുംവാൻഡ കാണാനൊളിച്ച ഒരു പ്രതിഷ്ഠാനം വരുമെന്നും പോയി കണ്ണം താ, ഫോഫോ—ഓരോ കെട്ടിടങ്ങുടെ പോകൾ! കുറുകി ശര ദോഢാദു! അതിനിടെ ഏസകൾവണ്ണി! ഇതിനും ചെയാക്കാവെയെല്ലാം! എന്നുംവാൻഡ എല്ലാം കണ്ടുതന്നു അറിയേണ്ട കാര്യജ്ഞാനം.

പ്രേഥ:--അങ്ങാനെയുള്ള കാഴ്ചകളിലോന്നും അച്ചുനും രസമില്ല. അതിലേ തെങ്ങൾ മുഴുവനാമത്തിലേയും താ മസം ഭാഗവിൽക്കുന്നതു തന്നു?

പരമഃ:--അല്ലെങ്കിലും ഒരു ദിവ്യ റാഡി? നിങ്ങളും ഒരു വിടെ വന്ന കുടിയതു് തെങ്ങടെന്നും ഓറ്റും. രവിക്കു തന്തു ദിവസം അവ്യത്രപ്രാവശ്യം പറയും ഇവിടെത്തു കാര്യം. (ഒരു വർഷത്തയും നോക്കിക്കൊണ്ട്) അല്ല, അല്ലെങ്കിലും വരുന്നതു്?

പ്രേഥ:--(സസ്നേഹാശം) രണ്ട് ദിവസമായി അച്ചുനും കാര്യം ഇവിടെ തന്നു ഇരിപ്പാക്കിയുണ്ട്.

പരമഃ:--അതെത്തു, പടിക്കുന്നതെന്നും കണ്ണി നേരും നോട്ടും. ഉണ്ണംചില്ല—ഉറക്കോമില്ല.

(കവി സാവധാനം നടന്ന വരുന്നു. മുഖം വാടിയും വ്യസനപ്പെട്ടും കല്പനമിർക്കുന്നു.)

പ്രേഥ:--എന്നാനു തും പുസ്തകം അവർ സപീകരിച്ചില്ലോ? എന്നാനു തും താമസിച്ചുപോയതു്?

കവി:--ചതുരോ; അക്കർിലാം? കുറ്റത്തു, തൊൻ ആ വണ്ണക്കുന്നു ട്രിനാലെ പോരക്കണ്ണതല്ലായിരുന്നു.

പ്രേഥ:--അതെന്നാണോ? കമ അവർ സപീകരിച്ചില്ലോ?

(കവി അട്ടത്തുള്ളിൽ കണ്ണേരായിൽ ഇരിക്കുന്നു. പ്രേമ വിശദി കൊണ്ട് വിശ്രൂതം.)

കവി:-ഞാനന്ദതാനം അനേന്പഷിച്ചില്ല. അയാളാണ് എ കടയം കൊണ്ടോയി എറ്റവുംപുംഗിരിക്കുന്നതു്. തീ അമാനമാണില്ല എന്ന പരബ്രഹ്മ അയാൾ എന്ന വെറു തേ അവിടെ താഴസിപ്പിച്ചു. എന്നിക്കു തരാനാണെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് അയാൾ ഒരു നല്ല തുക പൊതുജനങ്ങൾ ഉണ്ടുണ്ടെന്നു പറിഞ്ഞുചെന്തിന്നു. അയാളുടെ ചുംബങ്ങൾ തുടർന്നു ഒരുപകരണമായിട്ടാണു് അയാൾ എന്നു മുട്ടിക്കുണ്ടോ പോയതു്. അതിലുള്ള വിഷമംകൊണ്ട് ഞാൻ തീരിച്ചു പോന്നു.

പ്രേമ:-വഴിച്ചെല്ലവിന്തു പണാനോ?

കവി:-പണമില്ലാതിക്കുന്നതിനാൽ ഇവിടുവരെ നടക്കുയായിരുന്നു.

പരമു:-ഞാനവശൻറെ കോട്ടം ശരായീം കണ്ണുപുണ്യ തീരുമാനിച്ചതാ, അവൻ ഒരു മഹാകള്ളുനാണു നും. അം സ്വദാ അവശൻറെ പഴുച്ചിരി.

പ്രേമ:-ഈ ശപരാ! അപ്പും വളരെ കുഴുപ്പുട്ടുകാണമല്ലോ?

കവി:-ഒരു കുഴുതയും ഉണ്ടായില്ല കുഞ്ഞെ. പട്ടി നികൊണ്ടു പോരിത്തുകൂടിട്ടുന്ന നമ്മുടെ ഗ്രാമീണഗ്രഹം അഞ്ചിൽ നിന്നും കേരളീയശൻറെ തറവാടിത്തം ഇപ്പോഴും തീന്മുച്ചേയിട്ടില്ല. ആഹാരത്തിനു് എന്നിക്കു രൈക്കലും ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ടിവന്നില്ല.

പ്രേമ:-എന്തു! അതുതെന്ന വലിയ തുശപാസം.

കവി:-ക്കേന്ത, ഇത് യാതു ഒരു വിധത്തിൽ എന്നി ക്കു വളരെ പ്രയോജനകരമായിട്ടാണ് തീന്ത്രു്. നമ്മുടെ ഇത് ചുന്നുഭൂമിയിൽ നടക്കുന്ന ഭാരിപ്രതിബന്ധി ലീകര റഷ്ടം എന്നിക്കു പലവിട്ടും നേരിട്ട് കാണാൻ കഴി തെറ്റു. ഹിംസയിലും ചൂഷനാത്തിലും കൈട്ടിപ്പുട്ടത്തിരിക്കുന്ന അനുഭൂതികപരിജ്ഞാനത്തിൽനിന്ന് അത്രവർദ്ധിച്ച കൈട്ടിപ്പുത്താംഖിയമട്ടിൽ കാണപ്പെട്ടു പാഴുകടിലുകളിൽ നിന്നും, അന്യമിമാത്രമല്ലെങ്കിളായി ജീവിതത്തിനും മരണത്തിനും ഇടയ്ക്കു കിടന്ന ദൈവത്തിനും അഭന്നകായിരുന്നിർഭാഗ്രജീവികളുടെ ദീനദീനമായ ഭാദനം കേരിക്കാൻ എന്നിക്കു കഴിംതു. ഉട്ടക്കനാതിനു തുണിയില്ലാതെ, കടിക്കനാതിനു കന്തിയില്ലാതെ, കിടക്കനാതിനിടമില്ലാതെ നാട്ടതാറും, വീട്ടതോറും, പിച്ചു തെണ്ടനു നിരവധി സാധുജനങ്ങളെക്കാണ്ടു നമ്മുടെ രാജ്യം നിരന്തരകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ദരിട്ടു പണം കൗക്കനായി കുട്ടനേബാൾ മരറാരിട്ടു പണമില്ലാതെ പാവണ്ണരു പഠപാടാ ചതുമരിയുന്നു. ദരിട്ടു് അനുഭംബരം, മരറാരിട്ടു് വരതി; ദരിട്ടു പരിജ്ഞാനം, മരറാരിട്ടു് അജ്ഞതെ. ഗ്രാമവും നഗരവും തമ്മിൽ—മുതലാളിച്ചും തൊഴിലിലാളിയും തമ്മിൽ—പണ്ണിതനും ഹാമരനും തമ്മിലുള്ള. ഇത് അകയ്തചൂഡുന്ന അതുമും എന്നെന്നു തൊന്തു എന്നു കുഞ്ഞിയും. എന്നുന്ന മുഖിയുംകുടി കടന്നശ്വാസ ചോരാ പിച്ചുക്കാരനും തൊഴിലാളിയും എന്നിക്കു് ചാരണാ ചൊല്ലചിഹ്നങ്ങളായി തോന്നാി. എന്നിക്കിടിയും ഒരു കാഞ്ഞിരുന്നാൽ മത്രയോ?—തൊന്തു എന്നുംചാരണാ ചൊല്ലി

ചു. പോരാ, എന്നിക്കിവിടെ പലതും ചെയ്യാൻണ്". സത്രത്തിനും, നീതിയകം, സമത്പത്തിനും വേണ്ടി എൻ്റെ ശ്രദ്ധം ഉയരുന്നുവിരിക്കുന്നു. അടിമത്തത്തിനും ചുംബി സാത്തിനും ഒൻ്തുന്നതിനും എതിരായി എൻ്റെ ശ്രദ്ധം ഉയരേണ്ടിവിരിക്കുന്നു. പ്രേമ, എൻ്റെ അത്യുദ്ദേശം ഞാൻ അതിനായി അർപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞു. കണ്ണതു, നീയും എന്ന അതിനു ഹ്രദയവുമും സഹായിക്കുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു?

പ്രേമ:-അപ്പുന്ന് എന്താണിങ്ങനെ ചോദിക്കുന്നതു്? എന്നിക്കുതിരുത്തുന്ന ഇഷ്ടമിഷ്ട ജോലി മററാനുമില്ല.

കവി:-എൻ്റെ മകൾ അങ്ങനെയെ പറയു എന്നു നിക്കരിയാം.

പ്രേമ:-അപ്പും, അപ്പും വളരെ ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുന്നു. അക്കരേതയ്ക്കു പോയി അല്ലെങ്കിൽ വിത്രുമിക്കാം.

കവി:-അങ്ങനെയാക്കു. (രണ്ടുപേരും പോകുന്ന.)

രംഗക്ക് ഭ

നന്തരകിയുടെ വിജ്ഞാ

(അമൃം റവിയും ഇരിക്കുന്ന, മേഖലക്ക് കൂപ്പികൾ നിർത്തിയിരിക്കുന്ന, നന്തരകി പാടിക്കുന്ന രൂത്തംചെയ്യുന്ന.)

ഭാസ്:- What do you say Mr. Ravi? നമ്മുടെ മിസ്റ്റർ രാഗിണി എങ്ങനെന്നയിരിക്കുന്നു? എന്നാൽ പറഞ്ഞത്തിനു വഴ്ച കഴിപ്പുവും ഉണ്ടാ?

രവി:- രൂത്തം വളരെ ഫോഷായി. നല്ല കണ്ണുവുമാണോ.

രാഗിണി:- വളരെ നല്ലി.

ഭാസ്:- സിനിമാധിരക്ഷൻ പ്രധാനമായി ഒവം സഭത്തു് സംഗ്രഹിതം, രൂത്തം, അഡിനയം മുതലായ കലകളിലെല്ലാം ഇന്റലായി ഒരു പരിചയമാണോ

രവി:- ഇവയിൽ ഒവം പരിചയം ഇന്റിയും എം. നിക്ക ലഭിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു് എന്നിക്കുത്തനു അറിയാം.

ഭാസ്:- ശരീ, അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ മിസ്റ്റർ രാഗിണിയുമായി നിങ്ങളും പരിചയപ്പെട്ടതിയതു്. ഈ മുന്നുകലകളിലും ഇംഗ്ലീഷിനിക്കും അംഗ്ലീഷിനിയമായ ഒരു സ്ഥാനം ഉണ്ടെന്നു നിസ്റ്റുംശയം പറയാം.

രവി:-ശരീരാണ്

ഭാസ്:- അംഗത, ഈ അവസരം വേണ്ടതുപോലെ പ്രദയാജനപ്പെട്ടതാണെന്ന മാത്രമാണ് എനിക്കു ഓർമ്മ പ്പെട്ടതാനെങ്കിൽ

രവി:- എന്നീര ചുറ്റം നിന്നു കഴിവുള്ള തെല്ലാം ന നസ്സിലാക്കണമെന്നാണെന്നുഹാം.

ഭാസ്:- You are right. അങ്ങനെന്തൊന്നായാണു ഒരു സംഭവതു (കൂപ്പിലിക്കിനും പാതുത്തിലേയും ശേഖുകൂട്ടുകൊണ്ട്) For your health, Madam. (രവിക്കോട്) All right, come on. Now your turn.

രവി:- ക്ഷമിക്കണം. താനിതിനുമുൻപ് മല്ലും ഉപയോഗിച്ചിട്ടില്ല.

ഭാസ്:- ഹ, ഹ! കൊള്ളിം! നല്ല വാത്ത്. (മല്ലും കുടിച്ചുകൊണ്ട്) നീ രവി! തുണ്ടനെയുള്ളിട്ടു വരുമ്പോഡാ ഇന്ത്യ ന്റൊരാണിൽ! ഒന്നരുംവാക്കിതോറു. അപ്പോൾ ഇതോന്നം ക്രൂട്ടാതയാജനാ നിങ്ങൾ ഡീസർവ്വായിട്ടിട്ടിട്ടു വരുടെ കമ്പനിയിൽ ക്രൂട്ടൾ ഫോക്കനാതു? അബ്ദലും! പരമാബ്ദ ലം! (വീംഗ്കൂടം കുടിച്ചുകൊണ്ട്). മി. രവി, തുനു ധരയാമ സ്റ്റോ, നിങ്ങൾ ആരു Country life തന്നൊന്നാണ് ഇവിടെയും തുടരാൻ ചോക്കനാതെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്കുടെ Success-അനുപഠി എനിക്കു വലിയ സംശയമാണെങ്കിൽ

രവി:- നിറ്റു എതിയുള്ളിട്ടേതോളം സന്നാർജ്ജത്തിൽ നിന്നു വൃത്തിചലിക്കുതെന്നൊന്നുണ്ടീരുമെന്നുഹാം.

ഭാസ്:- സന്നാർജ്ജം! കൊള്ളിം! ആ മനവിന്റെക്കാല തെ സന്നാർജ്ജവുമായിട്ടാണു നിങ്ങളുടെ ചുറ്റപ്പോടെക്കിൽ മി.രവി, I really pity you.

(രവി കിന്ദമ്തിപിക്കുന്ന.)

ഭാസ്:-ശ്രീ, രാഹിലാ!

(രാഹിലാ, മദ്യം പക്ഷൻ, ഒരു പുണ്ണിരിശംടക്കി രവിയുടെ ഓ കു നീട്ടുന്നു. റവി സംഖ്യാന്തരിൽ വാങ്ങി കടിക്കാൻ ഉയ്യത്രുന്നു. അണി ധാന്യിൽനിന്നും ഒരു പാട്ട് കേണ്ടക്കുന്നു.)

കടിക്കാല്ലിൻ, കടിക്കാല്ലിൻ
പൊന്ന് സഫഹാദരമാരേ,
ഇടിക്കാല്ലിൻ വീട്ടം നാട്ടം
വി ഒ വ ക മ ഒ ന്ത്.

(രവി ശ്രദ്ധിക്കുന്ന)

ഭാസ്:-എന്താണോ മി. റവി ശ്രദ്ധിക്കുന്നതു്? എന്തോ ഒരു തെരുവുതെന്തെല്ലാം പാട്ടുകയാണോ. അതു നാട്ടിൻപുറത്തെ താടിക്കാരൻ കവിയെ നിങ്ങൾ അറിയുന്നായിരിക്കുമ്പോൾ? ആളുള്ള കുളു ദബാർച്ചെയ്യും അയാൾ കുറു പാട്ടുകൾ ഒരു ഫുതിയിട്ടുണ്ടോ. എവിടെ തിരിഞ്ഞെതാണും അയാളുടെ പാട്ടുകളേ കേരിക്കാനുള്ളിട്ടും.

രവി:-ആഹാ! അംഗേഴ്വമെഴ്തിയ പാട്ടാണോ ഈ ദ്രോഹം കേടുതു്?

(വീണ്ടം പാട്ടു കുറിച്ചുന്നു)

മധുഭർദ്ദേവതയുടെ
പാഡാസനാവുകേന്നോ
മനജാതൻ സർവജീവ-
മണ്ണലാധീശൻ!

രവി:-(ഗ്രാസു താഴെ വച്ചുകൊണ്ട്) ഈ സ്ഥാ. സ്താൻ കുടിക്കുകയില്ല.

ബാശ്:-മി. റവീ, നിങ്ങൾ ഈതു മുഖ്യമനോ ഒരു പി
ച്ചു ക്കാരൻന്റെ പാട്ടുകേളുക മനസ്സു തിരിച്ചാൻ? എടാ പദ്മ!
(“എന്തോ” ഡിലി കേടുകൊണ്ടു പദ്മ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു)

ഭാ സ്:- എടാ, അതു തെണ്ടിക്കു അവിടെന്നിനും അ
ടിരുപ്പാടിക്കു “ ഒരു അവധുതൻ ഫലാകം നന്നാക്കാൻ ഈറ
ഞ്ചിതിരിക്കുന്ന!

പദ്മ:-ഉത്തരവു്.

ഭാ സ്:- ഇനിമേൽ അവൻ ഇവിടെ വന്ന പാടങ്ങ
ആണു; ഒക്കുടാ?

പദ്മ:-ഉത്തരവു്. (ഫോക്കുന്ന)

ഭാ സ്:- അല്ലെ, നോക്കുന്നും. അയാൾ ഒരു പബ്ലിക്കു് തുയിസൻ
സായി തീന്തിരിക്കുകയാണു് എവിടെത്തിരിത്തോല്ലോ കു
റെ തെണ്ടിപ്പുരിഷകൾ അയാളുടെ പാട്ടുകൾ പാടിക്കും
ണ്ടു നടക്കുന്നു. എന്നാൽ കാൽം വല്ലതുമുണ്ടാ?—അതിലും
താനും. അയാളുടെ അഭിപ്രായം എല്ലാവരും തല മുണ്ടാ
നാ ചെയ്യു കാഷായവസ്തുവും ധരിച്ചു കാട്ടിയു പോയി
തെപ്പു തുടങ്ങുമെന്നാണു് ഈതു വല്ലതും ഇംഗ്ലീഷ് ദാരാ
ബാഡി. നടപ്പും കാൽമാനോ? പോകാൻ പറയുന്നും ഈ
വന്മാരോട്. വെയ്ക്കു, രാഗിണി!

(രംഗിനി വിണ്ണം മല്ലച്ചുകും രവിയുടെ നേക്ക് നീട്ടുന്നു)

രാഗിണി:-ഉം, കടിക്കുന്നും. എന്തിനു മടിക്കുന്നു? ന
മുടാട പ്രമാണം മുള്ളുനും വൈദം വിരസമായി തളളാനു
ഉണ്ടാ പോകുന്നതു്? .ഉം, തൊന്തരല്ലു നീട്ടുന്നതു്?

(രവി മടിച്ചു മടിച്ചു കടിക്കുന്നു)

ഭാ സ്:- വെയ്ക്കു ലഡൻ മി. റവീ, ഇപ്പോൾ മുതൽ നി

അപരം സൗഖ്യസഹായിക്കുന്ന കൊള്ളിത്തുവനാവനായിത്തീൻ. (മല്ലും പകർക്കുന്നതാണ്ട്) മി. റവീ, അപ്പും ഫട്ടിക്കുത്തുവുമായ ഇതാണോ നിഷിലുംബാധി സമുദായത്തിനെന്നു നിയമനി മംഗളക്കൾ വിധിയെഴുതിയിരിക്കുന്നതു്. തൊൻ പറയുന്നു, അവനും കളിക്കുന്നരാംഗങ്ങളും? അവർ കളിക്കുന്ന രാണു് ആരും കടിക്കാതായാൽ തങ്ങളും മുഴുവൻ കടിക്കാമെന്നാണുവായും വിചാരം. എന്നാൽ, ഒരു ചുഴരാഹി തമേയാവികളെ! സന്മാർപ്പണംഗകളേ! തൊൻ പറയുന്നു, ഈ റവി. വി. ഭാസിനേപ്പുാലുജീ വീരക്കേസരികളെ വദ്ധിക്കാൻ നിങ്ങളും സാല്പുമല്ല. തങ്ങളം കടിക്കം. തങ്ങളുടെ ആത്മാവു് ആ ആനദേശപ്പെട്ടുത്തിൽ മുഴുകി മയ്യേന്നാതുവരെ കടിക്കം. കഴിയുമെങ്കിൽ നിങ്ങളെല്ലാം തട്ടക്കവിൻ! കഴുംടു! (കടിക്കുന്നു)

രാഗിണി:- (മല്ലും പകർക്കുന്നതാണ്ട്) ഉം, എന്നാണു വൈദത്തെയിരിക്കുന്നതു്? ഈ മധുപാഞ്ചാത്സവത്തിനേൻ മുതലെടുക്കാതെ ഒരു മനഷ്യരാജാഭക്ഷിൽ തീർച്ചയായും അയാറം ഒരു ജീവദ്രോവമാണു്.

(റവി കടിക്കുന്നു. ലഘവി നടിക്കുന്നു)

ഭാസ്:- മി. റവീ, ഈപ്പോൾ എന്തു പറയുന്നു?

റവി:- ഹ! ഹ! ഹ! എന്തു പറയുന്നുനോ? ഒരാനു ഓ! ഒരുത്സാഹം! മി. ഭാസ്, ഇതാണേപ്പോ ഇതുവും നാറം മഹാപാപമായി തൊൻ വിശ്രദിച്ചിരുന്നാൽ. ഹ! ഹ! വിരിക്കാതെ എന്തു ചെയ്യും?

ഭാസ്:- തൊൻ പറഞ്ഞതില്ല. ആയോഗിക്കജീവിതത്തിൽ അറിഞ്ഞതിരിക്കേണ്ട ചലത്തും നിങ്ങൾ പഠിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നതെയുള്ളത്. മി. റവീ, നിങ്ങളെ തൊൻ അ

അമരൻ വെള്ളതെ വിടാൻ നിയുദ്ധിച്ചിട്ടില്ല. നിങ്ങളെ തൊൻ ഒരു കരകൗണ്ഠത് രതാമാക്കിയെടുക്കാൻ തന്നെയാണെന്നീങ്ങമാനിച്ചിരിക്കുന്നതു്—ഒരു കരകൗണ്ഠത് രതം!

(രാഗിസി മല്ലു പക്കാൻ. റവി വിണ്ണം കടിക്കാൻ)

റവി:-രാഗിസി—ഹ! ഹ! ഹ! താങ്ക്‌സ്. വെരിമെ നി താങ്ക്‌സ്, മി. ഡാസ്, തൊൻ എന്നെന്നാണം നിങ്ങളോടു താങ്ക്‌പുറം ആളിരിക്കുന്നതാണു് (വീണ്ണം കടിക്കാൻ) കുരകാണാത്ത ഒരു ആഹാര ത്തിന്റെ കവാടം നിങ്ങളാണെന്നു കിക്ക തുറന്ന തന്നതു്. (ഡ്രാസ്സിൽ മല്ലുവും കൊണ്ടെഴുന്നേൻ കൂടുന്ന) രാഗിസി, മെ ഡീയർ രാഗിസി—കടിക്കു—ഹു—തു കടിക്കു! എൻ്റെ മഹാത്മത്തിനവേണ്ടി കടിക്കു! (വേബുചു അടക്കാനും. രാഗിസി മാറുന്ന) Come on, drink this! I say this for my health! കടിച്ചില്ലെങ്കിൽ will—I will. (ഡാസ് ചിരിക്കാൻ)

ഡാസ്:-Well done: Mr. Ravi.

റവി:-I say, come on, drink this Ragi, (ഡ്രാസ്സു നീട്ടിക്കൊണ്ടു മെല്ലുന്ന) Yes, yes, drink!—There you are!

(പെംട്ടിച്ചിരിക്കുന്ന)

— കർത്തവി —

രംഗം 7

കവിയുടെ കടിൽ.

(കവിയും വംലാത്തും സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന)

വി. കെ:- അരജിപ്പെന്താക്കപ്പുറത്താലും, എനിക്കീ ക്രാമത്തിലെ താഴ്സം അക്കപ്പാട മുഖിച്ചതു. ഈവിടെ എന്താണെന്നു—ഹസം? നടക്കാൻ നല്ല രോധുകളില്ല; കുറച്ചുക്കിലും വില്ലുഭ്രാസമുള്ള ശത്രുകൾില്ല; വിനോദത്തിനുള്ള മാർജ്ജങ്ങളില്ല;—ചുരുക്കം നേരമില്ല.

കവി:- നിങ്ങളേപ്പുാലെയുള്ള പ്രമാണിക്കശ്ശേ ഈ കുറവുകളില്ലാം പരിഹരിക്കുന്നവർ? അതിനുപകരം നിങ്ങൾ നഗരത്തിലാജ്ഞക പോകാനശ്ശേ തിട്ടക്കപ്പെട്ടുനാതു്? പിന്നൊരു ഏങ്ങനെന്നയാണു നമ്മുടെ ഗ്രാമങ്ങൾ അഭിവൃദ്ധി പെട്ടുനാതു്?

വി. കെ;-മീ. ഭാസ് പറയുന്നതുപോലെ, ധനം സന്ദർഭിക്കാനുള്ള ഏഴുപ്പമാർജ്ജങ്ങളിൽ നഗരത്തിലാണുള്ളതു്. പക്ഷേ ബിസിനസ് അല്ലോ പരിച്ചിരിക്കുന്നും. അതുകൂടി, അഭ്യന്തരിയുഭില്ലായവുത്രാസമുള്ള കാര്യങ്ങളാണീതെന്നുക്കൈ. അതിരിക്കുന്നു, മറ്റൊരു പ്രധാന കാര്യം തെപ്പുറരി സംസാരിക്കാനും തൊനിങ്ങാട്ട് വന്നതു്
കവി:- എന്താണുതു്? പറയാമല്ലോ.

വി. കെ:-നമ്മുടെ പ്രേമയുടെ വിവാഹകാര്യം തന്നെ റിയാണ്.

കവി:-അതിനുള്ള കാലമാക്കേംപോൾ ഇംഗ്ലീഷ് നു കുലുത്താൽ അങ്ങേ നടന്നേപോകം.

വി. കെ:-അണ്ടി, അങ്ങേയ്ക്കു മനസ്സിലായിപ്പെട്ട തോന്നുന്ന ഇപ്പോൾ ഒരു വരനെ കിട്ടാൻ വളരെ വിഷയ ഇഷ്ട കാലമാണെപ്പോ. വില്യാല്പാസമുള്ള ചെറുപ്പുക്കാരും സ്ഥാപാം പട്ടാളത്തിൽ ചേര്ന്ന പോകയാണ്.

കവി:-വിഷമം! ആക്കപ്പാടെ വിഷനുത്തരാണ്. ഒരു ചുമതലക്കാരൻറെ നിലച്ചിൽനിന്നു നോക്കേംപോൾ ശ്രദ്ധിയാൻ കഴിയും. ആരും, ആപ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷ് ചെരുപ്പുരമതംപോലും നടക്കാൻ.

വി. കെ:-തൊൻ ഇം കുട്ടംവഞ്ചിന്നെൻ ഒരു വലിയ ഗുക്കാക്കിയാണ്.

കവി:-ആചാരിക്കാം.

വി. കെ:-അങ്ങേയ്ക്കു വാല്പുകുകാലവുംനാല്പു?—

കവി:-അതേ.

വി. കെ:-ഒരു കുട്ടിയെ കഴിയുന്നതും വേഗം ആക്കൾ കുലും വിവാഹംചെയ്യു കൊടുത്താൽ അങ്ങയുടെ ഒരു വലിയ ഭാരം തീന്.

കവി:-തീർച്ചയായും തീരം.

വി. കെ:-തൊന്നാണെങ്കിൽ ഇതുവരെ ഒരു ബുഹമചാരിയായിട്ടാണു കഴിയുന്നതു്.

കവി:-ശരിയായിരിക്കാം.

വി. കെ:- എനിക്കേ സുഖിഷ്ഠായി കഴിയാനെങ്കിൽ മുതലമുണ്ട്.

കവി:- ഉം.

വി. കെ:- ഇനിയും രഹവിവാഹിതനായി കഴിയാതെ ഒരു ദിവസം കഴിച്ചു ജീവിക്കാനാണ് എൻ്റെ അനുരുദ്ധരം.

കവി:- ശാന്തരായും നന്നാം.

വി. കെ:- എല്ലാംകൊണ്ടും ഒപ്പു എനിക്കേ വോയിച്ചു ഒരു ചെപ്പൻകുട്ടിയാണ് തൊൻ അവളോടും ഇതു കാഞ്ഞേതപ്പുറരി സംസാരിച്ചു.

കവി:- എന്തായിരുന്ന മഹാപടി?

വി. കെ:- അവർ സമ്മതിക്കുന്നില്ല. കട്ടികളുണ്ടോ? തെരുവാഡിയും ഗ്രാമവും ഭേദഭ്രാന്തിയാണ് അവക്കഴിയുമോ?

കവി:- കത്താവേ, നിങ്ങൾ തെരുവാഡിയും ശരീരാം എൻ്റെ മകാളി പഠിപ്പിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടിയാവയ്ക്കും നിങ്ങളുടെ ശ്രീലഗ്നാടപത്രത്തിനെങ്കിൽ ഒരു വിധാരംഗമല്ല ഇതെന്ന നിങ്ങൾ ഓമ്മിച്ചുകൊള്ളുന്നാം. ഈ മാതിരി ഒരു ശ്രദ്ധാലേഖം നിങ്ങൾക്കുണ്ടുന്നതിനുനുക്കും ഇതു മണ്ണിൽ കാശലുക്കുന്ന വയ്ക്കവാൻ തൊന്തരവാദിക്കുകയില്ലായിരുന്നു. തറവാടിത്പരവും സർസ്പദാവവും ഉള്ള ഒരാദി എന്നാണു തൊൻ നിങ്ങളെപ്പുറരി ധരിച്ചിരുന്നതും നിങ്ങളുടെ യമാത്മായ ജീവിതരീതി പിന്നീടാണു തൊൻ മഹാസ്ഥിലാക്കിയതും. ഇപ്പോൾ എല്ലാം വിശദമായി ഗ്രഹിച്ചു കഴിഞ്ഞു. തൊന്തരികം പറയുന്നില്ല. ഈനി

മേലാൽ നിങ്ങൾ ഈ വീട്ടിൽ കാലെട്ടത്തുവച്ചു പോകാതെന്ന്.

വി. കെ:- (ചുഴിനേറു) ഓഫോ, മനസ്സിലാണി! ഒന്തിയാണി മനസ്സിലാണി. പ്രസംഗം വളരെ കേമഹായി. എടോ കിഴവാ! താനും തന്റെ മകളിം ശൈലിച്ചു മററായും എന്ന ഇഷ്യോന അവമാനിച്ചിട്ടിപ്പെന്ന നഘ്നതുപോലെ ഓത്തുകാളി നാം.

കവി:-കത്താ, നിങ്ങളുടെ കിങ്കരമാരായ വിലും പ്ലോലെ എഴുപ്പായും കണക്കാക്കിയതാണോ? നിങ്ങൾക്ക് പററിയ അവലും.

വി. കെ:-കൊള്ളിം! അതികളേലു എന്ന വിചാരിച്ചു കഴിയുന്നതു സഹായിപ്പാമെന്നും തുണിച്ചു വന്ന എന്നാട്ടുള്ള പാപങ്ങളാറം തുണാവല്ലോ? എടോ, നാൻ വിചാരിച്ചാൽ താനും തന്റെ മകളിം തന്റെ കടിലും അരഞ്ഞാട്ടിക്കളും ഭൂമാക്കമെന്ന തനിക്കരിയാദമാ?

കവി:-ഹേ, നിങ്ങളുടെ ഭീഷണിപ്പുട്ടതാനും ഒന്നാണോവാം? ഇരങ്ങുന്നും ചുറ്റത്തും. ഇപ്പോൾ തൊന്താനി തിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ.

വി. കെ:-ഹരീ, തോൻ പ്ലോലു. ഇതിന്റെ അന്തിമം തനിക്കടക്കുന്നു കാണിച്ചതരാം. (പോകുന്ന.)

രംഗം 8

രവിയുടെ വീട്

(വാലംത്രം മേനവനം ഇരിക്കൻ.)

മേനവൻ:- അവൻ പോച്ചിട്ട് മാസം കഷ്ടിച്ചു രണ്ടായതെയുള്ളൂ. ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു പുരയിടംകൂടി കടത്തി ലായിപ്പേണ്ടു? ഈനി ഇരു പുരയിടവും വീട് മാത്രമെയുള്ളൂ. ഇതുകൂടി ഞാൻ കടപ്പെട്ടതിയാൽ എന്നെന്നറ ലത വഴി യാധാരമാക്കിപ്പേണ്ടു.

വി. കക്കൻ:- മേരുന്നൂർച്ചുട്ടാ, അങ്ങനെ ഭയപ്പെട്ടാൻ പു. പട്ടികക്കൽ കൊണ്ടിവന്നാണെന്നാ കടം ഉടയ്ക്കുന്നതു്? ഈ ഗ്രാമമായ സ്ഥിതിക്കു് വലുവിധത്തിലും ബാക്കി ചെലവു കുറക്കുടി ചെയ്യുതെതെന്നില്ലെന്നു ദേവാനെ,

മേനവൻ:- ഇംഗ്രേഷ്! — എപ്പോം എനിക്കു വിവരിതമായിട്ടാണെന്നു. കലാരിക്കുന്നതു്. വാതത്തിന്റെ ഉപദ്രവകാണ്ട് എഴുന്നോറു് രെട്ടി മുഖ്യാട്ട് വയ്ക്കുന്നതിനുപോലും കഴിയുന്നില്ല. ഞാൻ. എന്നെന്നറ എക്കാവലംബു മായി കയ്യതിയിൽനാ കണ്ണതിന്റെ സ്ഥിതി ഇങ്ങനെയു മായി. എത്ര പണ്ണാത്തും അവനു മതിയാക്കുന്നില്ല. ഒരുപ്പയ്ക്കുള്ളിൽ വീണ്ടും ഏഴുത്തവരും 200-ലും, 300-ലും കുറവായ തുകാഡി വേണ്ടും. ഞാനെന്നതു ചെയ്യും?

വി. കക്കൻ:- അംഗത, ഇംഗ്രേഷ്മണ്ഡലപ്പോം ഒരു നല്ല

കാലത്തിന്റെ മുഖ്യാടിയപ്പേരും കൂടിയാം! കരുക്കളിൽ ഒന്ന് കഴിഞ്ഞതാൽ തീർച്ചയായും രിലൈ സിനിമാ ഷെബ്ബനി കാജം രവിശ്വ വിളിച്ചു് ഒരുദ്ദോഗം കൊടുക്കാതിരിക്കും.

മേനവൻഃ—എല്ലാം ഇംഗ്രേഷ്യനറിയാം! വരുമ്പെട്ടു വരുട്ടു, അവനോടുള്ള സ്നേഹമുള്ളതാൽ കാണാണ് പണം തന്നെ സഹായിക്കാൻ കുത്താവു മടിക്കാത്തതെന്നു് എന്നി ക്കു നല്പുത്തുപോലുവിയാം.

വി. കെ:—കൊള്ളിയാം! രവി നന്നായിവരുമ്പെട്ടു കാണാൻ എനിക്കെന്നാരുഹമുണ്ടോ് ഇംഗ്രേഷ്യൻമാത്രമാണുള്ളതു്.

മേനവൻഃ—എതായാലും ഇനിമേലാൽ പണത്തി നെഴുതിയാലും പ്രഭ്രാജ നമിപ്പേരും കൂടി ഇത്തവണ്ണ തോൻ എഴുതി അയയ്ക്കാൻ നിങ്ങളിൽപ്പിരിക്കേണ്ണോ്.

വി. കെ:—അതിപൂംപോലെ.

മേനവൻഃ—അക്കൂപ്പാറി പണംഡായാരത്തിന്റെ കാര്യം എങ്ങനെയാ വേണ്ടതു്?

വി. കെ:—അതിനൊന്താണ വിഷമം? നാശം അതി രാവിലെ സബ്രീജിസ്റ്റും ഇവിടെ വരും.

മേനവൻഃ—എല്ലാം വേണ്ടതുപോലെ കുത്താവുതെന്ന എഴുതിച്ചുകൊള്ളുക. എനിക്കെല്ലാം വിശ്രദിപ്പാണോ്.

വി. കെ:—അങ്ങനെതന്നെ, എന്നാൽ രാവിലെ കാണാം.. (ഒപ്പാക്കണം.)

രംഗം 9

നത്രാക്കിയുടെ വീടിനും മുൻക്കണ്ണം

(പാഠ പ്രവർത്തനം.)

പരമു:- എടോ, ഇവന്താരോക്കുടമായിതു്. രണ്ടു ദിവസമായി ആ രവിക്കണ്ണതിനെ തേടി ഇവിടെയെങ്കെ അല്ലെന്നു. എവിടെക്കാണുന്നു? തിരിയുന്നിടത്തുംകൊക്കുണ്ടോ വല്ലവല്ല മാളിക്കേം മതിലുമാക്കു. എത്രയിടത്താ ഒഴും ദിക്കുന്നു! നോക്കുന്നു ഓഴരായത്തും തലേലപല്ലുതു്! ആ വല്ലജ്ഞഭാര്യപ്പാലു ഇതു നല്ല രോഷ്ടണ്ടാ ആവും? അല്ലോ ആറുദുനോറു കുണ്ണിഭുണ്ണിയായി വള്ളത്തിവിട്ടുാ ആ രവിക്കണ്ണതിനെ. ആ കുത്തിനെ പറിപ്പിക്കാനെല്ലു പുരയിടബുള്ളും ഓഅരാനോരാനായി വാലാത്തുകാക്കുവിറന്നു്? കൊട്ടപ്പാടംകുടെ പണയപ്പുട്ടുത്തി ആ കുത്തിനു നു പണം അംഗീച്ചുകാട്ടത്തു. എന്നിട്ട് നോക്കുന്നു, അല്ല തതിനു സുവശിശ്ലൂനാറിന്തിട്ടും നു തിരിത്തുനോക്കാൻ ഭാവമുണ്ടാണു്. പണത്തിനു് നുനാരാടൻ എഴുത്തുടാ എഴുത്തു്! എവിടനു കൊട്ടക്കാനു പണം. ഇതു പഴരനു, പിഞ്ഞിരേ ആങ്ങം വില്പാല്പാസം പട്ടിപ്പിക്കാൻ വിടുത തെന്നു് അല്ല, ആ കാത്തു് എത്രം അംഗാഡാലും ഒരു കുറു തുളിവനാ. വെല്ലുബുക്കു പോതുക്കുംബുള്ളാക്കുകു ഇങ്ങനു പറിക്കുവായിരിക്കും. എത്താഡാലും ഇവിടെയെങ്ങാണുംരുത്തുവെന്നനാണല്ലോ ആ കനക്കുപ്പുനുംബുദ്ധുരുത്തു പറഞ്ഞ

ഇം. ഇവിടെയൊന്ന് വിളിച്ചുങ്ങാക്കണം. എങ്കു്, വീട്ടുകാഴരും! എങ്കു്! എങ്കു്! ഇങ്ങോരട്ടാനു വരഞ്ഞേ! ഒരു കാൽം ചോ ദിക്കെട്ട്. (ഒന്നാക്കിയിട്ടു്) :എത്രം വരുന്നില്ലപ്പോ. എങ്കു്! വീട്ടുകാഴരും!

പദ്ധതി:-ആരുടോ, ഇവിടെനിന്നു സൈററൻസ് വിളിക്കുന്നതു്?

പരമാ:-തെതരിന വിളിക്കുവല്ലോ; കൊച്ചുങ്ങാതെ ഒന്നു കാണാൻ വന്നാതാ.

പദ്ധതി:-കൊച്ചുങ്ങാതെയെം, എത്ര കൊച്ചുങ്ങാതെയെം?

പരമാ:-ഒരുണ്ട് കൊച്ചുങ്ങാതെയെം കാണാൻ:

പദ്ധതി:-നിണ്ഠു കൊച്ചുങ്ങാതെയെം?

പരമാ:-അംഗത, എമാനേ! ഒരുണ്ട് കൊച്ചുങ്ങാതെ കാണാനാ.

പദ്ധതി:-എടോ, നീയെങ്കിൽ വണ്ണംപും ആണല്ലോടാ!

പരമാ:-അണല്ലോ, പരമുന്നാ പേരു്.

പദ്ധതി:-എവിടെയാ നിണ്ഠു വീടു്?

പരമാ:-ജനിച്ചതു കന്നംഭാഗംകരയിൽ കല്പംപറത്തു വീട്ടിലാ എമാനേ. കൊച്ചുങ്ങാതെയെം വിടഞ്ഞേ! അല്ലെങ്കിൽ നിണ്ണേം പറഞ്ഞു വിടഞ്ഞേ! അല്ലെങ്കിൽ അല്ലെങ്കിൽ വാതം പിടിച്ചുകീട്ടുയിട്ടു് അല്ലെങ്കിൽ രണ്ടായി.

പദ്ധതി:-എടോ നീ ഫെസ്റ്റാങ്ക കണ്ടുവിയാണല്ലോടാ.

പരമാ:-അണല്ലോമാനേ, പരമാത്മാ പരമു പരഞ്ഞതു്. ഇന്നാം നാശുന്നുയോ ആന മട്ടിലാ അല്ലെങ്കിൽ കി സ്ഥു്.

പദ്മ:- എടക്ക നിന്നുന്ന തലയ്ക്ക് കൊണ്ടുതുരന്ന് നോ
സ്സാഭ്യംമാ?

പരമ:- എന്നുണ്ടോ, എല്ലും നോല്ലും ഒന്നം പരമ
പടിച്ചിട്ടില്ല. കൊള്ളാതെതെ ഇവിടെങ്ങാനമൊണ്ടാനു
പറത്താ പരമ പരമ നീന്റെ പാട്ടിന് പൊങ്കുംബും.

പദ്മ:- എടക്കായെടാ, അഞ്ചേ പോകാനാണോ നിന്നുന്ന
രൈക്കം. ഇവിടെ വച്ചിരുന്ന ബർബി' അതാടാ എടു
ത്തത്രു്?

പരമ:- അങ്കും, എന്നുണ്ടെങ്കിൽ പൊ
നോമാണോ! അതു കൊണ്ടുമാരുന്നോമാ പറത്താ പരമ
അഞ്ചേ പോയേക്കാമോ!

എ

പദ്മ:- അമ്മാ, നിന്നു വെരുതെ വിടാണോ? (അടു
ത്തുവെന്നു്) എന്നവാടാ അതു ബന്ധിയൻ്റെ പാക്കരാറിൽ?

പരമ:- ഒന്നമില്ല.

പദ്മ:- ഒന്നമില്ല? എടുക്കടാ അതു്.

(അടക്കംനും പറമ്പിക്കുന്നു. പരമ ബീഡിരെയ്ക്കുന്നുകും.)

പദ്മ:- ഈ നിന്നുവെഡിടനിനു കിട്ടി?

പരമ:- വഴീനു പെടുക്കിയെടുത്തതാ.

പദ്മ:- എന്തിനു്?

പരമ:- കൂളിയും വലിക്കാനു.

പദ്മ:- ഉം. എടു തീപ്പുട്ടി.

പരമ:- തീപ്പുട്ടിയില്ല.

പദ്മ:- അമ്മാ, തീപ്പുട്ടിയില്ല? (ബീഡി സ്വന്തം
പാക്കരാറിൽ ഇടുന്നു.)

പരമഃ:-നേപ്പു എന്നാണെല്ലാ ഇത്ത്!

പദ്മഃ:-എന്തൊ മറോ പാകരവിൽ?

പരമഃ:-ശ്രദ്ധിലോന്നമില്ല.

പദ്മഃ:-അതും, ഒന്നബില്ലു്? (അടച്ചതു ചെല്ലുന്ന.)

പരമഃ:-പിന്നെങ്കെ, പറഞ്ഞത്തോം. കുടിക്കാത്ത പ്രക്രിയാണെന്നവച്ചു വായിൽ കോലിട്ടു സംഗതിമാറ്റാ.

പദ്മഃ:-ഒന്ന കോലിട്ടാണലാടാ?

പരമഃ:-കടിക്കമെടാ.

പദ്മഃ:-അതും, എന്നാ നിന്നുറ ഭേദം എടുത്തുടർവ്വ തനി വച്ചിട്ടുള്ള കാൽം.

പരമഃ:-പിന്നോ—സിന്നുറ ചുട്ടുംലു് എന്നുറ ചത്തു്.

പദ്മഃ:-എത്ര പറഞ്ഞത്തൊ രലക്ഷിച്ചത?

പരമഃ:-സ വാണാഭയാജീവക്കി വാടാ ഇരുണ്ടാക്കു്.

പദ്മഃ:-ഇരുണ്ടാണ്ടുണ്ണ വാടാ.

പരമഃ:-വന്നാണലോടാ? (അടച്ചതു ചെല്ലുന്ന.)

പദ്മഃ:-പിന്നോട്ടു മാറിക്കൊണ്ടു്) അതും,നീ തല്ലും, ഇല്ലോ?

(ഒംസ് പ്രവർത്തിക്കുന്ന)

ദാസഃ:- എന്തോ പദ്മു്! ഇവിടെയെന്തോനാടാ ബാ മാലിം?

പരമഃ:- ഇവനിവിട്ടേതെ വെല്ലുജ്ഞാനാണെന്നു പറഞ്ഞോടു് എന്ന തല്ലും വന്ന പൊന്നേജമാനോ!

പദ്മഃ:- ഇവന്നും കൂടുന്ന ഒരു ശാന്തിയോന്നുണ്ടോ. ഈ വിടെ വച്ചിരുന്ന ബുദ്ധി മൊഴ്സിച്ചതു്!

ഭാസ്:- ഏടു ഇങ്ങനോടു മാറിനിൽക്കു്. നീയല്ലെല്ലു ഈ ബുദ്ധി മൊഴ്സിച്ചതു്?

പരമഃ:- അരുളും, എന്നും മോട്ടിച്ചില്ല ഒരു മാനോന്നുണ്ടോ.

ഭാസ്:- അരുരേ?

പരമഃ:- രവിക്കണ്ഠതിനെ.

ഭാസ്:- നീ ദേശമംഗലത്തുനിന്നാനോ വരുന്നതു്?

പരമഃ:- അരുത ഒരു ശാന്തിയോന്നുണ്ടോ. പരമുന്നപറഞ്ഞതാം രവിക്കണ്ഠതിനരിയാം.

ഭാസ്:- അതുടു, ഒരു നിന്നാണോ നീ രവിക്കണ്ഠതിനെ കാണുന്നതു്?

പരമഃ:- വല്ലും അപേജിന്തയും വാതമായി കൊടപ്പാണോ. അല്ലെങ്കിൽ ഒരു തന്ത്രിക്കാണ്ടു്, കൊച്ചും ശാന്തിയോന്നു് കൊടുക്കാണോ.

ഭാസ്:- നിന്റെ കൊച്ചും ശാന്തിയോന്നുണ്ടോ ഇവിടെയോ എന്ന താമസം. ഒരു തന്ത്രിക്കാണ്ടു് തന്നേയും. (ഒരു തന്ത്രിയും അഭിനം.)

പരമഃ:- അരുപ്പാം, കൊച്ചും അപേജിന്തയോന്നുണ്ടോ?

ഭാസ്:- കൊച്ചും അപേജിന്തയുണ്ടോ ഇവിടെയില്ല. വേരോടു സ്ഥലത്തു പോകിരിക്കുന്നുണ്ടോ.

പരമഃ:- ഒരു പരമ ശാന്തിയോന്നുണ്ടോ.

ഭാസ്:- വേണ്ടോ, നീ ഇവിടെ ഇരുന്നാലും ഫലമില്ല.

നിന്നും കൊച്ചുങ്ങലേതു ഒരാഴ്വുകഴിഞ്ഞെതു തിരിച്ചുവരു. സ്ഥാനം കമ്പിയടിച്ചു വിവരം അറിയിച്ചേയ്യും. നീ വേഗം തിരിച്ചുപൊണ്ടുള്ളൂള്ളു. നാശേയോ മരംനാശും രവി അവിടെയെത്തും. ഉം—നീള്ളുണ്ടാ പൊണ്ടുള്ളു. (പോകുന്ന.)

പരമഃ-ഖരതും നടന്ന വെജ്ഞാച്ഛിട്ടിട്ടും അപ്പുത്തിനേ എന്ന കാണ്ണാൻ പററിക്കില്ലോല്ലോ പദ്ധവാനേ!

— കർട്ടുൻ —

രംഗം 10

നർത്തകിയുടെ വീട്

(ഡാസ് ഇരിക്കുന്ന. രാഗിണി നിൽക്കുന്ന.)

ഡാസ്:- അതുകൊണ്ട് തങ്ങം, നമ്മുടെ രഹസ്യങ്ങളെ നം ചുറ്റതു പോകാതെ സുക്ഷിക്കുന്നും. അതിലാണ് നമ്മുടെ ജീവിതം സ്ഥിതി ഏറ്റുന്നതു്.

രാഗിണി:- എന്നറ ഒക്കയിൽനിന്നും ചുറ്റതു പോകുമെന്നാണോ നാംശരം?

ഡാസ്:- എഴു്, എന്നറ ഭാമനഞ്ചെ തോൻ അരങ്ങെന സംശയിക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ പിന്നു അതെരയാണു വിശദപരിക്കുന്നതു്? അതു പോകട്ടെ, പണ്ണമാണു നമ്മിക്ക വേണ്ടതു്.

രാഗിണി:- അതെ, അതിനുവോദിയല്ലെ നമ്മുടെ പ്രഖ്യാതങ്ങളുംല്ലോ?

ഡാസ്:- പോലീസുകാരന്മാരുണ്ടോ, അവക്കാവനാതു കൊടുത്താലും മതിയാകാത്തതു്. എങ്കിലും അവരെ ചാടിക്കു വാങ്ങണമെന്നു്

രാഗിണി:- തീർച്ചയായും ആവശ്യമാണോ.

ഡാസ്:- പിന്നു ഒരു കാര്യംകൂടി. ഇത്തരിട ആവിക്ക വീടിൽനിന്നും വന്നു ഓരോതു നീ കണ്ണോ?

രാഗിനി:—ഈലു, അതിലേന്താൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്?

(രവി പ്രധാനിക്കുന്ന. അദ്ദിച്ചിട്ടു് കംണംതെ പിന്നെംട്ടു മംറിനിപ്പുന്ന.)

ഭാസ്:—മേലാൽ പണം ഒട്ടം അയയ്ക്കുവാലും. ഈ ദ്രോം അംഗീകാരം പണം തീന്നാലുടൻ തിരിച്ചുപോരാം. അതുമാത്രം.

രാഗിനി:—അംഗങ്ങാം വാഴുന്നു? അതു മോശേബാജുന്നു അംഗീകാരം വീട്ടിലെ സ്ഥിതി?

ഭാസ്:—എന്നു്—വള്ളുവര മോശം! ഉള്ളിതെല്ലാം ആ വി. എ. വാവാത്തു തട്ടിരയെടുക്കും ചെയ്യു. അവനും ന മുട്ടട വലാചിൽ അക്കഹപ്പട്ടകഴിഞ്ഞെല്ലാ. വരചട, ടു സീൽ ഒരു ബംഗ്രാഖും, സ്ഥലവും വാങ്ങാനുള്ള പണവും കൊണ്ട വരാക്കുന്നു് അവൻ സമർപ്പിക്കുന്നു. അവനെ ആ നല്ലപാഠം പറിപ്പിക്കാതെ നിരുത്തിയില്ല.

രാഗിനി:—കാഴ്റാം! ആ രവിയുടെ സ്ഥിതി എന്താക്കു? സിനിമായാൾക്കും പരിശീലിക്കാൻ വനിച്ച പണമെല്ലാം ഇവിടെ യുത്തകിക്കുകയായിരുന്നെല്ലാ.

ഭാസ്:—ഓ—ഒരാധനികവാസവദത്തെ വനിരിക്കുന്നു, ആ ഉച്ചത്തുനന്ന ഫ്രെഞ്ചിക്കാൻ!

രാഗിനി:—എന്നു്, അതു കൊഞ്ചം താത്തവളാണും എന്താൻ? പണമില്ലാത്തവനു ഒപ്പുവിക്കാൻ? പോരുകിൽസ്വർത്തനുപബിഞ്ഞായ ഒരു കമ്പിതാവല്ലു ആനിക്കിപ്പോഴുള്ള തു്?

ഭാസ്:—ഹ! ഹ! ഭേഷാഡി! രാഗിനി, നിന്നും വിശ്വാക്കുടി സംസാരി കാന്നാഡിയാം. അംഗങ്ങനെയൊരു

വർഷവേണ്ടിയായിരുന്ന എൻ്റെ ഇതുവുംകാലത്തെ അനേപാദിശം.

രാഗിണി:-അതു സാധിക്കുകയും ചെയ്യില്ല?

ഭാസ്:-രാഗിണി, അതു തെണ്ടിയുമായുള്ള കുട്ടകെട്ട് നമ്മക്ക യോജിച്ചതല്ല. മാത്രമല്ലോ, അവന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം നമെന്ന അപത്രതുകളിൽ ചാട്ടിക്കുകയും ചെയ്യുകയോ.

രാഗിണി:-അതുകൊണ്ട് എന്തു ചെയ്യുന്നെന്നും എന്തു അഞ്ചയുടെ അഭിപ്രായം?

ഭാസ്:-വേറാനുമല്ല. ഈവി അവനിവിടെ വന്നാൽ അവനോടു ചുറ്റത്തിരഞ്ഞാൻ പറയുണ്ട്. പോകില്ലെങ്കിൽ വേലക്കരഞ്ഞുകൊണ്ട് പിടിച്ച് വെളിച്ചിൽ താഴ്ക്കണം.

രാഗിണി:-അവൻ വല്ല കഴുപ്പുണ്ടെങ്കാക്കിയെങ്കിലോ?

ഭാസ്:-അതു സാരചില്ല: ആതിന്റെരുശേഷം തൊൻ നോക്കിക്കൊള്ളും.

(“എടു ദേംഹി” എന്നലർബിക്കുംണ്ട് രവി മുഖ്യം കതിച്ച് ഒസിനെ പിടിക്കുട്ടിനും, രണ്ടുപത്രം തമിൽ പിടിക്കുന്നു.)

രാഗിണി:-(ഒരുവശത്തു വച്ചിരിക്കുന്ന ഫോൺിൽ) ഹാല്ലു! ഹാല്ലു! നംബുർ 12-രാഗിണി.....! ആ രാഗിണി...!അഞ്ഞും! അകുമിക്കും! ഏങ്കും!

(രണ്ടുപത്രംകൂടി പിടിക്കുന്നു. റോലീസ് ഇൻഡസ്ട്രീസ് പ്രദാഹിക്കുന്നു. രവിയെ പിടിക്കുട്ടിനും.)

രാഗിണി:-ഹൻഡ്സ്പൂക്കർ, അഞ്ഞും ഇത് അകുമി കടിച്ച് ലക്കില്ലാതെ ഇവിടെ ലഹരിയ്ക്കു വന്നിരിക്കുകയാണോ

ഭാസ്:-(കിതച്ചുംകാണ്ട്) അഞ്ഞും, ഇവനെപ്പറ്റി

കേട്ടിട്ടില്ലോ? ഇവന്തെല്ലോ രവി! അതു നാട്ടുവും അതു ചട്ടമുണ്ടാക്കുന്നതു ചട്ടമുണ്ടാക്കുന്നതു! ഇംഗ്ലീഷിൽ ഒരു ടെപ്പിനിൽ വന്നുചേരുന്നതു് മാനും തും പാടയാളി കഴിയുന്ന വീട്ടുകളിൽ കടന്നു് അങ്ങും പ്രവർത്തിക്കുകയാണോ ഇവൻറെ ജോലി.

രവി:-നിഞ്ഞു മാനും തുംബ!

ഇൻഡസ്ട്രിൽ:- എടോ, ദൈക്ഷം മിശൻപ്രോക്റ്റു. ഇംഗ്ലീഷിൽ അംഗമയത്തു് നീ എന്തിനിവിടെ വന്നു?

രവി:- ഇംഗ്ലീഷുക്കുനു മന്ത്രം പറിപ്പിക്കാൻ.

ഇൻഡസ്ട്രിൽ:- ഡിക്കാൻഡി, എടോ 103, ഇന്ത്യാലൈ വില ആവശ്യ സ്കൂളിനിലെയും കൊണ്ടുപോകു.

(കാൺസ്റ്റിഡി രവിയുടെ രക്കജ്ജു വിലമുഖവയ്ക്കുന്നു.)

രവി:- ഇൻഡസ്ട്രിൽ, അംഗ നീതി നടത്താൻ നി ദോഗിക്കാനുള്ള ഒരു ഉദ്ദേശ്യം ഗണ്യമാണെല്ലാം; എൻ്റെ അ ഭിന്നാധികൃടി ഒന്നു ഒകർക്കുവാൻ ദയവുണ്ടാക്കണം.

ഇൻഡസ്ട്രിൽ:- തന്റെ അഭിപ്രായം! മിശൻപ്രോക്റ്റു. അതോക്കു സ്കൂളിനിൽ. ഉം—(അതും കാണിക്കുന്നു. കാണിക്കുവിധി “നടക്കേടോ അംഗോട്ടു്.”) എന്ന പറ തന്ത്രകൊണ്ടു് രവിയു താഴീക്കണ്ടു ഓപാക്കന്നു.)

ഇൻഡസ്ട്രിൽ:- അംഗവാൻറെ അഭിപ്രായം! (എല്ലാവരും ചിറിക്കുന്നു. ഇൻഡസ്ട്രിൽ രാഗിണിയെ ഒന്നാക്കുന്നു. രാഗിണി തലതാഴുന്നു.)

രംഗം 11

കവിയുടെ കടിൽ

(കവി പിന്തംഗനന്നായി നിശ്ചകൻ. അപ്പും കഴിഞ്ഞ “പ്രുമേ, പ്രുമേ,” എന്ന വിളിക്കൻ. പ്രുമ പ്രവർഗ്ഗിക്കൻ.)

കവി:-പ്രുമേ, ഈ നീമിഷം മുതൽ ഈ വീട്ടം പ്രയിടവും നമക്കെ നജ്ഞാപ്പുട്ടിരിയ്ക്കുന്നു. ഇപ്പോൾതന്നെ നാം ഇവിടെനിന്നും ഇരഞ്ഞിഫൊട്ടുക്കുന്നും.

പ്രുമ:-അരുളുാ, അംഗതവന്താണുംനുാ?

കവി:-ശ്രദ്ധരസുഖ്യമുണ്ട് നാം കൊടുക്കാനാണായിരുന്ന തുകയ്ക്ക് അധാരം സന്ദേശിച്ചു വിധി ആ കത്താവു കൈമാറാറും വാങ്ങി. ഈ വീട്ടം പ്രയിടവും ഇപ്പോൾ നടത്തി വാങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇന്നിനുംകുംവിടെ യാഥാരാധികാരവുമില്ല.

പ്രുമ:-അരുളുാ, ഇന്നി നാമെന്തു ചെയ്യും?

കവി:-കാലത്തെ, ഒരു പരിഭ്രമിക്കാനില്ല. വിഷമങ്ങൾ സംശയവുംഡിഝ്യാട്ടക്കുടി നേരിട്ടുകയാണും നമ്മുടെ കത്തവ്യം. ആപത്തു വരുമ്പോൾ മാറ്റതലയ്ക്കുന്നതു ധമ്മധീരം കുടുംബം ലക്ഷ്യംമില്ല.

(വി. കെ. വംഘംത്രു പ്രവർഗ്ഗിക്കുന്നു.)

വി. കെ:-എന്താ, അരുളുനും മകളിംകുടി ആരുളുാവി

ചുക്കാണ്ട് നിൽക്കുകയാണെല്ലോ, ഇനിയും ഒന്നിറങ്ങിത്തരാൻമുള്ള ഭാവമില്ലെന്നെന്നോ?

കവി:-ആ ചോദ്യം വെള്ള ശ്രദ്ധാവല്ലുമാണ് നിയമം അക്കാദമിപ്പാതി എന്ന് അശനസരിക്കുകയെന്ന് അല്ലോ തന്നെ പറത്തു കഴിഞ്ഞെല്ലോ.

വി. കെ:-ശരി, എന്നാൽ കഴിയുവാ വേഗം ഒന്നിറങ്ങിയാൽ ഉപകാരം.

കവി:-ഈരാ ഇരജിപ്പാഴിപ്പത്തു. ഒന്ന് ചോദിച്ചുകൊള്ളിട്ടു. ഇവിടെനിന്നും എന്നെങ്കിലും കൊണ്ടുകൊണ്ട് എന്ന് തങ്ങൾക്കുന്നവാദമുണ്ടോ?

വി. കെ:-നിയമഭക്തനായ നിങ്ങൾക്കു പറ ചാതെതന്നെ അറിയാവുന്നതാണെല്ലോ!

കവി:-എന്നുറ പുസ്തകവും ചക്കയും കിട്ടിയാൽ വേണ്ടില്ലെന്നെന്ത്.

വി. കെ:-ഓഹോ, വളരെ സദ്ഗുഹ്യം! അവ രണ്ടം പോയാൽതന്നെ ഇവിടെ ചുംപെയ്യുണ്ടാണ്. വേഗം എടുത്തുകൊള്ളണമോ. (കവി പുസ്തകവും പ്രേക്ഷ ചർക്കയും എടുത്തുകൊണ്ട് പോകാൻ തുടങ്ങണ)

വി. കെ:-നിൽക്കുന്നോ, ഒരു വാക്കുകൂടി. അംഗീരം മകളിലും എൻ്റെ നില മറന്ന് എന്നു അധിക്കേഷപ്പെട്ടുതിന്നു അനുഭവം ഇല്ലോരു മനസ്സിലായിരിക്കുണ്ടോ?

കവി:-കത്താവേ, ശവത്തെ വീണ്ടിലും എന്തിനാണുക്കുന്നതു?

വി. കെ:-മുപ്പീനോ, എന്നുകൂടി പറത്തേണ്ടില്ലോ ആത്തണ്ടം പോള്ളുക്കായ്ക്കും അശ്വിവച്ചിട്ടു ദർശാദയ്ക്കു എന്ന്

പറയുന്നതു കേട്ട് ജീവിക്കാതെന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഇവിടെ താമസിക്കുന്നതിന് ആനിശ്ചയ യാതൊരു വിശദാധിഷ്ഠിച്ചു.

കവി:- മരീ, പണ്ടത്തിനവേണ്ടി പല്ലിളിച്ചുകൊണ്ടു നടക്കുന്ന നാഡേ! വിഷയാസക്കിയിൽ നീഡിത്തു നീഡിത്തു നടന്ന നാട്ടം വീട്ടം നാറിക്കുന്ന തുമിക്കീടേമെ! വഞ്ചായും കൈക്രമുളിയും ഒസവാബവവുംകൊണ്ടു നിന്നുക്കും എൻ്റെ വീട്ടം പുരഞ്ചിട്ടും അന്നുായായി അടക്കാൻ സാധിച്ചു! ആനാൽ ആൻറെ കറയററ ആത്മാവിനു കൂടുകും വരുത്തുന്ന നിന്നുംപോരിക്കലും സാധിക്കുമെല്ലെല്ലാം നാജു യക്കിലുക്കുന്നതിൽ മയജ്ഞി ശ്രത്മാദിമാനവും ധർമ്മജ്ഞായ വും നിന്റെ ഭാഗാസക്കിയുടെ മുഖിൽ വയ്ക്കുമ്പെന്നാണു നീ ധരിച്ചു ചോപാശത്തു്! ആടാ മാശ്ശുാധാ, ഇപ്പോൾ നിന്റെ വിജയത്തിന്റെ ലഹരിയിൽ നീ പിരിക്കുന്നു. നിന്റെ വാഴരാ ദുഷ്ടതയ്ക്കും ഉത്തരം പറയേണ്ട കാലം നിന്നു വന്നുചെങ്ങം. അതു് ഹാംഗിലിരിക്കുന്നു.

വി. കെ:- ആദോ, ഇന്നിയും നിന്നു പ്രസംഗിക്കുവാനാണോ ഭാവം?

ഉപാഃ:- അപ്പോ, നമുക്കു പോകാം.

കവി:- പോകാം കൂദാത, ഇപ്പോൾ നാം സപത്രുരായി. ആനന്ദാധാരാ ആകാശത്തിൽ ചീരുക വിരിച്ചു സപ്ത്രൂം പറക്കുന്ന പ്രക്ഷിയേപ്പോലെ നാം സപത്രുരായി. ഇനി നമുക്കു ചെക്കുംവീശി? ഫലാക്കത്തിലേയ്ക്കിറ ക്കൊം. ഇപ്പോൾ മുതൽ മാത്രം നമുക്കു ലോകത്തെ അതിശേഖരി തനിനിറത്തിൽ കാണാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. ഓരോ ദിവസവും ഓരോ മഹാ പ്രസ്തുതായി ഭവിത നിൽക്കുന്നുണ്ടോ നിരാശരാകാതെ ജീവിതത്തോടൊക്കെയോടു

നിന്നെക്കാണ്ടു നിരന്തര പരിഗ്രാമം ഏപ്രിൽ നേരയ്ക്കു കോടാനക്കോ
ടി ഒരിപ്രകടംബവ്വും അജ്ഞതെയിലും അന്യകാരത്തിലും
ആശ്വസ്തകിടക്കുന്ന മുകളായ ആത്മാക്ലിംഗം എത്തനകൾ
പങ്കിട്ടുകൊണ്ടാണ്, അവരുടെ ജീവിതത്രാജ്ഞാനിക്ക്
അവുംവിധം തെല്ലാലപനം ചെയ്യുന്നതിന്മായി നിയ
തി ഒരു സ്ഥലം ശ്രദ്ധിക്കിയിരിക്കും. റഹാ! സേവനാന്തിരാർഹം വിസ്തൃതകവാടം നമ്മുടെ മു
മ്പിൽ തുറന്നിട്ടിരിക്കും. ഈ വവ്ദം കൈകുറിക്കു
കത്തിൽ തുണ്ടു ഏപ്രിൽ കഴിയുന്നതനു ഭാഗപ്പുംനും; പ
ലതും ഏപ്രിൽ കഴിയു—പലാതും പലതും. മാതൃമല്ല,
അനാതു കാപത്തു ലോകാന്തിരാർഹ കണ്ണു നീൻ തുടർച്ചകളിലും
വാൻ കഴിവാന്തിട്ടുള്ള തുഗ്രഹത്തിനിരുത്തുന്നും ജാംക്കഹ
ണ്ട്. ആത്മാവീംപ്രാണം കമ്മതിരാർഹ ശക്തിഗദിരം.
ഒരു ധന്യയിരഞ്ഞാണ് ശാപ്രതിജ്ഞാണ് എങ്കെതി, ജീവിതം ഒരു
മിച്ചുപ്പു നാമാത്മപ്രാണം; മാനശമഹത്പരതിരാർഹ
നിക്ഷേപവമാണിതു് ധന്മാന്തിരാർഹ ഒരു രണ്ടും
യാണിതു്. നാമാത്മപ്രതിജ്ഞാണം മുഖംതിരിച്ചു നിയ
ക്കാൻ എനിക്കു് ഇനിയും സാല്പ്പുമല്ല—ജീവിതത്തെ ജീ
വിതത്തിനു വേണ്ടി സ്നേഹിക്കുകയും സേവനത്തിനു വേ
ണ്ടി സേവിക്കുകയും ചെയ്യുകയാണു വേണ്ടതു്. പ്രേമേ,
നമ്മുക്കു് ഈ ലോകാന്തിരാർഹ ശത്രൂപാസനാനിനും ആനന്ദ
ത്തിനുംവേണ്ടി ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നവയും കണക്കില്ല.
വങ്ങ, അനാദ്യന്തമായ കാലജന്മപ്പോലെ നീംനു നീംനു
പോകുന്ന ഈ ചാതരിൽക്കുടി നാശകു മുഖ്യമാക്കു പോകാം
വങ്ങ! (അപാകാനം)

— കർത്തു് —

രംഗം 12

കവിയുടെ ശാന്തിസദനം

(പ്രേമ ചിന്നാമൻ "നാം ചിറിക്കുന്നു. കവി പ്രചാരണിക്കുന്നു)

കവി:-ക്കേൽത്ത, എന്താരിരിപ്പാനിതു്? എത്ത സങ്ക
ചവും ബൈഞ്ഞപ്പുര്വം സഹിച്ചു കത്തവുത്തിൽ അടിയുറച്ചു
വത്തിക്കുന്നമെന്ന താനെങ്ങപ്പാഴം പറയാറില്ലോ? എന്നർ
ഉപദേശം നീ വിസ്മരിച്ചുപോരുത്തുന്ന താനുനാള്യോ.

പ്രേമ:-ഇല്ലോ, താനോരോന്ന വിചാരിച്ചിങ്കു
നെ ഇങ്ങനുപോയി എന്നായില്ല.

കവി:-ക്കേൽത്ത, നിന്ന് ചക്ക് എവിടെ? സകല
ഭിംബിംകരം ഒരു സില്ലത്തും അതിനു മാന
സിക്കമായ ഒരു പ്രാണവിരോപനശക്തി ഉണ്ടെന്നു്
താന് പലപ്പോഴം പറയാറില്ലോ?

പ്രേമ:-എ പാവപ്പെട്ട സ്ഥീകരം ഇന്ന തുണ്ട് തുണ്ട്
പഠിക്കാൻ ഇവിടെ വന്നിരുന്നു. അവർ ഇപ്പോൾ
പോയതെയുണ്ട്.

കവി:-ക്കേൽത്ത, താനും അ ചവററിക്കിലുകൾ സ
ദാർശിച്ചിട്ടും വരിക്കാം എന്നാക്കാണുവോരും എന്തോ
രാനും മാനുവക്കാം! അക്കരാം പഠിക്കുന്നതിനും, ഓ
രോന്നും ചൊലിച്ചു കുറ്റിലാക്കുന്നതിനും എന്തുസാഹ

ഭാഗം⁹ അതു പാരാപ്പുട്ട് ക്രൂചിക്കാർ കാണിക്കുന്നതു¹⁰. നാം ഉപരിഭാഗം തുലനാസംഖ്യ¹¹ അവരുടെ കടിലുകൾ വളരെ മുതിയായി അടിച്ചു തളിച്ചു സുക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിരാറിലെ കട്ടിക്കാള കളിപ്പിച്ചു¹², അതുമാരം കൊടുത്തു ചു സ്നേഹം വായിക്കാൻ അവരുടെ ഉത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു. തൊഴിലിലില്ലാത്ത അവാഗത്തുനട്ടാറിക്കും യുവാക്കരിൽ പ്രയോജനകരമായ തൊഴിലുകളിൽ എന്റെപ്പുട്ട്¹³ അവരുടെ അതുഭായം-വാശിപ്പിക്കാൻ അതുഥുതാഹരം പ്രഭർശിപ്പിക്കുന്നു. അതുകൂടും ഒരു പ്രഖ്യാഖ്യാനിക്കാട്ടം ലക്ഷ്യിക്കുന്ന സവർത്തനാപ്പെടുത്തുന്നു. അതുപു, ഏതൊരാശപാസമാശാനൻറെ വ്രദ്ധയത്തിന്! കഴഞ്ഞെത്ത, ലോകംസവന്നത്തിൽ നിന്നുള്ള സംതൃപ്തി മാത്രമാണു നമ്മുടെ സഹായം. അതുടെ, അതു സ്രീകൃഷ്ണനുമാർത്തി ദാമിതി ഏങ്ങനെന്തിരിക്കുന്നു?

പ്രേജി:-അവരും ആ തു അഞ്ചലപ്പിൽ വളരെ ഉത്സാഹം കാണിക്കുന്നുണ്ട്. വീട്ടിലിരുന്നുള്ള പ്രയത്നം കൊണ്ടുന്നു മിതമായ വരവുണ്ടാക്കാൻ കഴിയുമോ¹⁴ അവർക്കു ഒബ്ബാല്പുരപ്പുട്ടുകഴിഞ്ഞു.

കവി:-പ്രേജി, അപ്പോൾ നിന്നുറെ പ്രയത്നങ്ങൾക്കു ധാരാളം പ്രതിഫലം കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. നിന്നക്കാനു ഓക്കാനു ഇതിനോക്കാൻ ഏതൊരു വേണ്ടതു¹⁵? ഏകിലും കഴഞ്ഞത്, ഒരു മുകളായ വ്യാകലത നിന്നു പീഡിപ്പിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ കാരണം അറിയാൻ ഈ വുദ്ധങ്ങളും സംബന്ധിക്കുന്ന കഴിയുന്നുണ്ട്. കഴഞ്ഞത്, അതു രവി പട്ടണത്തിലെ പാഴ്‌പരിപ്പൂരങ്ങളിന്റെ ചുറംവുച്ചിൽ ഭേദിച്ചു കാനും ജലത്തിനു മതിക്കുന്ന ടുക്കത്തെപ്പോലെ അ

അങ്ങളേ ചുറ്റിത്തിരി ജാതു. അഖാദം കാതിന്റെ അത്മ മില്ലായ്ക്ക് കണക്കുടങ്ങിയാം രിക്കേൻ. അധാരിച്ചെടു ക്രീഡകൾ തെളിയും. അഖാദം നാട്ടിനും നാട്ടാക്കിയും ഒരു മാർഗ്ഗഭീപ്പ മായിത്തന്നു നിന്റെ അട്ടക്കാലേയ്ക്ക് തിരിയെ വരും.

പ്രേമഃ:- അഴക്കുഹം എഴുതോ കേസിൽ ഉംപ്പുട്ടു ജകി ലിലാബാനന്നാല്ലേ അ ത്രുപ്പ പരഞ്ഞത്തു്?

കവിഃ:- അതു സാരമില്ല. രണ്ട് മാസക്കാലത്തേയ്ക്കു മാത്രമാണു ശിക്ഷ. ഈ കാലം അധാരിയിൽ അളവില്ലാത്ത മാറ്റങ്ങൾ പ്രത്യേകതനു ചെയ്യും. ആത്മപരിശോധ നയ്ക്കിയിട്ടു അവസരം അഖാദാശ ലഭിക്കും. പദ്ധതിനാവു തനിന്റെ ക്രീഡ നീർ അധാരിച്ചെടു കള്ളങ്ങാട്ടം കൂടുകിക്കൊള്ളു ദ്രോഹ വിലതിരാത്തെ ഒരു രത്നാഖിത്തീയം രഹി. എങ്കി നോക്കിയാലും, നമ്മൾ അതുപാസന്തിനല്ലാതെ സങ്ക തന്ത്രിനു കാഞ്ഞമില്ല.

പ്രേമഃ:- എന്നു അതുപാസപിള്ളിക്കുന്നതിനും ഉപദേ ശിക്കുന്നതിനും അ ത്രുപ്പനീജി ഫ്രോഡ് എത്തു വിഷമവും സ ഹിക്കാൻ എനിക്കു കഴിയും.

കവിഃ:- അപ്പറഞ്ഞതാണു കുറേതു വിശ്വകം. എന്നു തന്നെ തന്ത്രിയ ആ കട്ട നീ ഓഷ്ഠനില്ലോ? കവിയുടെ മകൾ! ജീവിതത്തിൽ നീ സപീകരിക്കേണ്ട മഞ്ചിക്കാഡർഷങ്ങളുടെ ഒരു സമാഹാരമാണെന്നു്. അതിലെ നായിക എത്തുചെയ്യു വിഷമയ്ക്കണംബാഡിയിൽ കുടിയാണ്^o കടന്നപോകുന്നതുനു നോക്കു. മാനസികവും ശാരീരികവുമായ നിരവധി ആപ്പ ത്രുകൾ അവക്കു വലഞ്ഞ ചെയ്യുന്നു. അപവാദശരജം അവാരിച്ചെടു മേൽ വന്ന തരയ്ക്കുന്നു. എന്നാൽ എത്തു ദയമു

യീരത്രേഖക്കുടിയാണ് അവർ അവരോടുള്ളം തനി ചുനിനു പടവെട്ടി ലോകഭോവനപരമായ ഒരു ത്രാഗജീ വിതം അനുജ്ഞിക്കുന്നതു്. അതു യീരയായ നാശിക നിന്മക്ക് ഒരു മാർജ്ജുാതിസ്ഥായിത്തീരേണ്ടതാണ്.

പ്രേമ:- അപ്പുണ്ടു് എന്തു ഉന്നതാദർശം തന്നെയാണ് എന്നു എൻ്റെ ജീവിതപ്രാത്മായി സ്പീകറിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

കവി:- അപ്പും സർവവിധത്തിലും എന്നു ധന്യനാണ് അതു നിൽക്കുന്നത്. ഇനിയും നമുക്കു പലതും കാഞ്ഞ മായി ചെങ്ങുണ്ടതായുണ്ടോ.

പ്രേമ:- അപ്പും, അതു ലതയുടേയും അവളുടെ അപ്പുണ്ടു് ഒന്നറയും ഒരു വിവരവും കഴിനാളായി അറിയുന്നില്ലപ്പോ. നാം പോരുന്നോരം അഭ്യർഹം രോഗശ്രദ്ധയിൽ ആയി അനാപ്പാ.

കവി:- കുഞ്ഞത, നീ വിഷമിക്കുന്നു. അവരുടെ വിവരങ്ങൾ അറിഞ്ഞുവരാൻ എന്നു രഹാശ്രൂ അയച്ചിട്ടുണ്ടോ. നാം ഇവിടെയാണ് താമസം എന്നറിയുന്നോരം അവർ നമെ അങ്ങനെപ്പശിക്കാതിരിക്കണില്ല.

പ്രേമ:- അതോ, അതു ഇങ്ങനൊപ്പും, അപ്പും പരമ്പരയും ലതയുമാണുള്ളൂ. ഇതുപോ, എൻ്റെ ലതയു കാണാൻ എത്ര കൊതിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നോ!

(പരമ്പരയും ലതയും പ്രവേശിക്കുന്നു. ലത “പ്രേമചുച്ചി” എന്ന വിഷിച്ചുകൊണ്ടു് ആലിംഗനംചെയ്യു കരയുന്നോ.)

പരമഃ- (കരഞ്ഞുകൊണ്ടു്) കൊച്ചുമേ, നിങ്ങളില്ലോ തെ ഇഴ കുഞ്ഞതിനു് ഇന്തി നുത്തമില്ല

കവി:- എന്താണ പരമു! പറയു.

പരമു:- വല്ലഞ്ചേരി ഈ കണ്ണതിനെ ഇട്ടേണ്ടു പോയി. വാതം കോപിച്ചു പെട്ടുനാഡിയെന്ന മരണം.

പ്രേജി:- ഈ ശപരാ, എത്തും ബന്ധം സ്വന്ധവർക്ക് ക്കും അപേത്താണെല്ലാ വന്നുചെയ്യുന്നതു്. ലഭ്യതെ, നീ ഈ പ്രായത്തിൽ ഇങ്ങനൊ സംശയപ്പെടുത്തണമാവനും. (രണ്ട് പേരും അലിംഗനംചെയ്യു കരയുന്നു.)

കവി:- ഫ്രൈഡ, ഈ താണു, നിന്റെ മഹാസമയതു്? ലഭ്യെ! അട്ടത്തുവയ. (ലത അട്ടത്തുവഫല്ലുനു.) എന്റെ കാര്യതു് ടും സക്കടപ്പെടുത്തുകയു്. നിന്റെ അച്ചുവന്ന ഇങ്ങനോടു ചുണ്ടുവായ തിരിച്ചു് അദ്ദേഹം വിളിച്ചു. നിന്നക്ക് ഒരു കിരുവും വരാതെ അതാൻ നോക്കിക്കൊള്ളും. കരയാതിരിക്കുക! കരയുന്നതുകൊണ്ട് എന്തു പ്രധയാജനമാണുള്ളതു്?

പരമു:- മരിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പും മുന്നനാലു പ്രാവശ്യം അല്ലോ പറഞ്ഞു, കണ്ണതിനെ ലുവിടെ കൊണ്ടു വിടണമെന്നു്

ലതഃ:- അമ്മാവാ, എന്റെ കൊഴുട്ടുക്കും എന്നു മറന്നു. കൊഴുട്ടുകും പോയതിൽ പിന്നെ ഒരു പ്രാവശ്യമേ വീട്ടിൽ വന്നൊള്ളു. അന്നു് പണ്ണത്തിനു് അച്ചുംനോടു വഴക്കു പറഞ്ഞതിട്ടു പോയതു്.

കവി:- തൊന്തു പറഞ്ഞില്ലെ സക്കടപ്പെടുത്തുന്നു്? നിന്റെ കൊഴുട്ടുകുനെ തൊന്തിവിടെ കൊണ്ടുവരാം.

ലതഃ:- എന്നു തൊന്തിനി കരയുകയില്ല.

കവി:- (തലോട്ടിക്കൊണ്ട്) കൊള്ളും! നല്ല കട്ടി. പ

രു, നീയും ഇവിടത്തെന്ന താമസിക്കുന്നും. നമ്മൾക്കുണ്ടാം
ജോലി ചെയ്യും ഇവിട സ്വഭാവി കഴിയാൻ സാധിക്കും.
ഈന്നുതൽ നീയും ഇവിടുത്ത രഹംഗം.

പരമഃ-പരമ ജീവന്നാളികാലം ഇവിടുത്ത ഒരു
പോകത്തില്ല.

കവിഃ-കണ്ണതുംജോളും! ദർശ്യലന്നായ മനശ്ചുണ്ട് ക
ഴിവുകൾ വെറും തു പ്രജാളാണ് സർവ്വസങ്കരജോളം ഇത്
നിയന്താവിബന്നർ പാദത്തിൽ സമർപ്പിക്കുകയാണ് ന
മുടെ ധർമ്മം.

— കർട്ടുൺ —

രംഗം 13

പബ്ലിക് റോസ്റ്റ്

(ലത കയ്യിൽ പുമാലകളുമായി പാടിക്കൊണ്ട പ്രവേശിക്കുന്ന)

മാലവദ്വരണാ മാല, നൽപു-
മാലവേദനാ വാങ്ങാൻ?
പേലവമഴനാജത്തെമിതാ
ലാലസിക്കേനാര.

ലളിതദാഹനമരഞ്ഞരസീക-
ളചകിനെതരഫലാട്ടിന്പാർ,
കിളികലഞ്ചറിതൻ കളകളരവ-
മീളയതിൽ നിറയുന്നൊർ,
കാവ്യമഴനാണം പിടിന്
കാട്ടപ്പുകൾ തണ്ണേർ
മംഗളത്തിൽ മഞ്ജരിയാ-
ഡൈന ഓചന് കാലമിൻ!

മാലവേദനാ മാല, നൽപു
മാല വേദനാ വാങ്ങാൻ?
പേലവമഴനാജത്തെമിതാ
ലാലസിക്കേനാര.

(പരിങ്കുതിൽനിന്തിലുള്ള വസ്തുവകംരണങ്ങൾക്കുടെ വി. എ. റാമാനും പ്രവർണ്ണിക്കുന്നു. കൈച്ചിൽ ഒരു ബംഗളം)

വി. കെ:- അല്ല ഇതായോ! ലതയെല്ലോ? (അടയ്ക്കുന്ന ചെന്നകൊണ്ട്) ലതേ, നീ ഇവിടെ ചുജ്ഞതെ വന്ന ചെൻ്റോ?

ലതഃ:- എന്നും മാലു വിൽക്കാൻ വന്നു. എന്നും, മാലു വേണമെന്നുണ്ടോ? ഇല്ല; നിങ്ങൾക്കും എന്നും ഏതും യാലും മാലു തന്നീകരിക്കില്ല. എന്നു പുനം തന്നാലും തരികയില്ല.

വി. കെ:- അവന്തന്താശര ലത അദ്ദേഹ പറയുന്നതോ?

ലതഃ:- എങ്ങളുടെ കുടംബം നശിപ്പിച്ചാതോ? നിങ്ങളും ലേലോ? ആ കവിയുമാവഴും ഒപ്പുചേരുന്നിരുന്നും വഴിയായാരമാക്കിയതും നിങ്ങളും ലേലോ? അതാലും, എങ്ങൽ ഇവിടെ വന്ന താമസിക്കേണ്ടി വന്നതോ?

വി. കെ:- ഇവിടെ ചുജ്ഞങ്ങാട്ടു മഹിയാശര നിങ്ങളുടെ താമസം?

ലതഃ:- അവന്തന്തിനാണോ? നിങ്ങളില്ലോ അറിയുന്നതോ? അവിടും തങ്ങളെ ചുറക്കിവിടാനാണോ? എനിക്കില്ലോ പറയാൻ മനസ്സില്ല.

വി. കെ:- ലതേ, ഒരീക്കലും അതിനല്ലെന്നും ഇന്നും വരുന്നതുനാണോ?

ലതഃ:- ഓഴും, നിങ്ങളാണും ഇന്നും വരുത്തുനാണും! നിങ്ങളുടുത്തോരെ തെണ്ടിച്ചിട്ടുള്ളതാണോ? ആ പരമ പരേജനാ എന്നും കേട്ടിട്ടുണ്ടോ?

വി. കെ:- അവൻ വെറുതേ പരജതതാണോ? ആബട്ട്, എന്നാം ലതയുടെ ക്രൂട്ട് വരട്ടോ?

ലതഃ:-വേണ്ട ചേവണ്ട; എൻ്റെ കുടെ വരണ്ണാ. എ
നോം ചോദിക്കേം വേണ്ട.

വി. കെ:-അവക്ഷേ ഇന്നം വരുന്ന ഒരു കാൽപ്പനിക്കു
ററി അവരോട് സംസാരിക്കാനാണ്. തൊൻ വരുന്നതു്..

ലതഃ:-തൊൻ പരിഞ്ഞില്ല—എന്നോടൊന്നും പറയ
ണ്ടാണോ? വേണമെങ്കിൽ പ്രേമചേഷ്ട്യി ഇതിലേ വരുവം
കാൽപ്പ പരിഞ്ഞുകൊള്ളണം.

വി. കെ:-പ്രേമചേഷ്ട്യി ഇതു വഴി വരുമോ?

ലതഃ:-കേട്ടോ, പിന്നോ ചോദിക്കയാണോ. (ഒരു വശ
തേരയും നോക്കിയിട്ടോ) അതാ വരുന്ന, പ്രേമചേഷ്ട്യി! ഈ
താ ഇതു മനഃഖ്യാതോ എന്നോ പരയാനണഭാണോ.....(പ്രേമ
ആർക്കൈറ്റമായി പ്രവേശിക്കുന്നു.)

പ്രേമ:-നിങ്ങൾക്കെന്തുവേണ്ടം?

വി. കെ:-പ്രേമി, നിങ്ങളെ ഇതു നിലയിൽ കാണാ
ന്നതു് എന്നിക്കു വളരെ സകടമാണോ.

പ്രേമ:-നിങ്ങളുടെ കാരണമും തങ്ങൾക്കുവശ്യമില്ല.

വി. കെ:-തൊന്നാണ് തെരുവുകാരൻ. തൊൻ സമ്മതി
ക്കുന്നു. തൊൻ മാപ്പു ചോദിക്കുന്നു.

പ്രേമ:-നിങ്ങൾ എത്രയോ കൂടംവജ്ജലെ ദത്താഡി
ചൂഡിക്കുന്നു. ആ കുട്ടത്തിൽ തങ്ങളുണ്ടും.

വി. കെ:-പ്രേമേ, ഇന്നിയെങ്കിലും നിന്നക്കു് ഒരു നല്ല
മനസ്സു തോന്നുകയാണെങ്കിൽ എൻ്റെ സകല സ്വന്തതി
നേരും രാജത്തിയായിട്ടോ നിന്നു വാഴിയും കഴിയുന്ന
താണോ.

പ്രേമഃ-അപ്പോൾ ഇന്തിയും തൈപ്പലെ അലട്ടാനാ നോ നിങ്ങളുടെ ഭാവം?

വി. കെ:-പ്രേമേ, നിന്റെ എല്ലാ അഭിഷ്ടങ്ങളിലും സാധിച്ച തരാൻ എനിക്കു കഴിവുണ്ട്. സർവ്വം നിനക്കായി അപ്പിച്ച തോൻ നിന്റെ പാദഭാസനായി കഴിത്തു കൊള്ളാം.

പ്രേമഃ-മാറി നില്ലുണം. തോൻ എന്റെ ജോലിക്ക പോകട്ട.

വി. കെ:-എടീ കുലടെ, നീ നിന്റെ ആ പഴയ രീതി തന്നായാണോ ആട്ടത്തിരിക്കുന്നതു്? ഒരു നല്ല തറവാട്ടിൽ ജനിച്ച ഈ കുട്ടിയെക്കുടി ചീത്തയാക്കുന്നതിനാണോ നീ തെരുവുന്നിലെ ഇരഞ്ഞിയിരിക്കുന്നതു്, അപ്പേ?

ലതഃ:-പ്രേമചേച്ചച്ചീ, നമുക്കു പോകാം.

പ്രേമഃ-പോദിക്കാനാളിലേപുനാംഞ്ഞോ നിങ്ങളുടെ വിചാരം? വഴിയിൽനിന്നു മാറിനില്ലുണം!

വി. കെ:-ആഹാ, ധിക്കാരീ! നിനു തോനിനു പോലീസ് ഫൈസ്റ്റനിലാക്കം. നീ ഈ കുട്ടിയെ മോജിച്ചു കൊണ്ടു് പോന്നതല്ലേ? ആഹാ, എന്നാൽ കണ്ണിട്ടതനെ കാഞ്ഞും. (ഒരു ഷോഗർശമും കേരിക്കുന്നു. സിനിമാധിര സ്റ്റർ ജയറാം പ്രവേശിക്കുന്നു)

ജയറാം:- (വാലാത്തിനെന്റെ അട്ടത്തുചെന്നു്) എന്നൊണ്ടോഹേ, വഴിയേ പോകുന്ന സാധുക്കളെ ഉപദാവിക്കുന്നതു്?

വി. കെ:-അണ്ണുാ, ഇവർ മഹാ അസത്തുകളാണു്.

ജയറാം:-അസത്തുക്കളുാ? അതിനു തനിക്കെന്നു ന

എന്തും? അവർ അവരുടെ ജോലിക്കു പോകുന്നും താഴെ ന്തിനു തട്ടത്തുനിൽക്കി അവരെ ഉപദ്രവിക്കുന്നു?

വി. കെ:-അവർ—അവർ—

ജയരാം:-അവർ! ഹേ, ഈ തെങ്ങവീമിയാണ്. ഈ വിടെ ബഹുമാനാക്കുന്നവർക്ക് പോകാനുള്ള സ്ഥാനം എന്താണെന്ന് നിങ്ങൾക്കറിയാമോ?

വി. കെ:-ഈ സ്ത്രീ—

ജയരാം:-ഈ സ്ത്രീയും ആ സ്ത്രീയും! പോകുടോ തന്റെ പാട്ടിന്. ഉം—നിൽക്കേണ്ടാ!

(പരിശുദ്ധവേദിക്കുന്നു)

പരമഃ-ചെയിത്താനിവിടെയും വരുന്നു? നില്ലേടാ അവിടെ. (വി. കെ. ഭയപ്പെട്ടാട്ടുന്നു) ആഹാ!

ജയരാം:-(പ്രേമരേഖാട്ട്) സഹോദരി, നിങ്ങളുടെ വീടെവിടെയാണോ?

പ്രേമഃ-ഈവിടെനിന്നും അരമെമ്മൽ വടക്ക്, അല്ലോ ഉള്ളിലെം്ടു മാറിയാണോ.

പരമഃ-അരങ്ങൊട്ടു ചെല്ലുവും കാണുന്ന ആ വളവു കഴിഞ്ഞു വടക്കോട്ടുള്ള വഴിയെ കൊരാച്ചു പോയാ മരി.

ജയരാം:-നിങ്ങളുടെ രക്ഷകർത്താക്കരി?

പരമഃ-അഞ്ചു, ഈ കണ്ണതിന്റെ അല്ലെന്ന അറിയത്തില്ലോ? അല്ലെല്ലോ ഈ പത്രങ്ങളിലോകെ എന്നും കവിതകളുള്ളതി വിടുന്നതു്. അല്ലത്തെപ്പോലെ ഒരു ദിവസംഞ്ചാരം ഈ തന്ത്രംരാന്തരം രാജുത്തു്?

ജയരാം:-അരങ്ങുഹത്തിന്റെ പേരു്?

ദ്രോമഃ:-വാണിഭാസകവി.

ജയരാം:-വാണിഭാസകവിയാണോ നിങ്ങളിൽനട അ
ചുൻ്ത്?

ദ്രോമഃ:-അതെ.

ജയരാം:-എൻ്റെ ഓഗ്രഹത്തെന്നോ! തൊന്ത്രേഹത്തെപ്പു
ററി കേട്ടിട്ടുകയുള്ളൂ. എൻ്റെ മഹാഭാഗ്യമാണോ നിങ്ങളെല്ല
കണ്ണമുട്ടിയതു് ശരി! ഇന്ന നാലുമൺിയോട്ടുകൂടി അഞ്ചു
മഹത്തിന്റെ ഒരാരാധകൻ സിനിമാധ്യയർക്കുർ ജയരാം
അഞ്ചേഹത്തെ കാണാൻ അവിടെ എത്തും എന്ന പറ
ഞ്ഞതജ്ഞന്നോ. ഇപ്പോൾ തോൻ പോകട്ട. (പോകുന്ന.
മോണാടി കേരിക്കുന്ന)

പരമഃ:-എത്ര നല്ല മനഷ്യൻ! , ആ മരഞ്ഞോടൻ ക
തതാവിനെപ്പോലെയാണോ?

— കർട്ടും —

രംഗം 14

(കവിയും ജയറംഭം തുരിക്കൻ)

ജയറംഭഃ-അതങ്ങാന് നില്ലേട്ട്. കലാപരമായ ഒരു സഹകരണവും സഹായവും അല്ലെന്നിക്കുകയാണ് എന്നീ യാത്രയുടെ ഉദ്ദേശം.

കവി:-എന്നാണ്ടത്രു്, പറയാമല്ലോ.

ജയറംഭഃ-മരറാനാമല്ല, ഞാൻ കമ്മ ചുട്ടു ചെയ്യാൻ തീരുമാനിച്ചിരിക്കുകയാണ്. പറവിയ നടീനടന്നാരെ അനേപഷിച്ചു നടക്കുവോഴാണ് ആ കട്ടിക്കാള അവിടെ വച്ചു കണ്ടുമട്ടിയതു്. അനേപഷിച്ചുപ്പോൾ അങ്ങയേപ്പറ്റി മനസ്സിലായി.

കവി:-ഈ കാഞ്ഞത്തിൽ എനിക്കെന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയും?

ജയറംഭഃ-അങ്ങയുടെ ആത്മാത്മമായ സഹകരണ മണഡലിൽ എന്നീ ഗുംബം പരിപൂർവ്വിജയത്തിൽ എത്തും.

കവി:-എങ്ങനെ?

ജയറംഭഃ-അങ്ങം ആ പെൺകുട്ടികൾ രണ്ടം ആ കമ്പയിലെ മൂന്ന് പാതുങ്ങളോടു് വളരെ സാധ്യമല്ലോ എന്നിക്കുന്നു.

കവി:-കൊള്ളിംബം! ഈ വയസ്സുകാലത്തു സിനിമാ

അലിനയിക്കാൻ ഇരഞ്ഞാമെന്നാണോ നിങ്ങളുടെ അലി പ്രായം?

ജയറാം:- അതിനെന്താണ്? അങ്ങേയ്ക്കു ദോജി തു ഒരു പാർട്ടാണല്ലോ അങ്ങെടുക്കുന്നതു്. മാതൃമല്ല, വിനിത ജീവിതവും, വിശിഷ്ടവിന്തയും സേവനത്തേയ്ക്കും അതു വീണ്ടും നിരഞ്ഞ ഒരു മഹാനെന്നയാണ് എനിക്കു ചീതി കരിക്കേണ്ടതു്. ഈ ഗ്രന്ഥം അഞ്ചിൽ മാതൃമേ എന്നാണ് ഇതുവരെ കണ്ടിട്ടില്ല. അതാണു എന്ന ഇതിനു് ഇതു മാതൃം അതുഗുഹിക്കുന്നതു്.

കവി:- കൊള്ളാം, അപ്പോൾ എന്ന് തിരുപ്പീലയിലും പ്രത്രക്കുപ്പേടുണ്ടിയിരിക്കുന്നല്ലോ.

ജയറാം:- ഭോക്തരത്തിന്റെ തിരുപ്പീലയിൽ അങ്ങു മാ യാത്ര ചിത്രമായിത്തീന്റെക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നല്ലോ. എന്ന മാതൃമല്ല, അങ്ങു് അതിയായി അതുഗുഹിക്കുന്ന അതു കേരള സംസ്കാരാഭിരൂപി എന്നതാണ് എന്നെന്ന് ചീതിന്തിന്റെ മഴലികമായ ഉദ്ദേശം. അതു നിലയിലും അങ്ങു സേവനം വിലമതിക്കാൻ വരുത്തുത്തെയിരിക്കുന്നു.

കവി:- എന്നതാണു് അതു കമദയുടെ പേരു്?

ജയറാം:- കവിയുടെ മകൾ.

കവി:- റി. വി. ഡാസ് എന്ന പേരായ ഒരംബല്ലേ കൊണ്ടുവന്നാതു്?

ജയറാം:- അതെ. അങ്ങേയ്ക്കു അഭൈന്നയറിയാം?

കവി:- അതു കമദ എന്നു എല്ലാത്തിന്റെ അടിത്ത കീൽ നിന്നും വിനിസ്ത്രിച്ചതായതുകൊണ്ടു്.

ജയറാം:- ശരീ, അപ്പോൾ എന്നു സംശയം ശരീ

യായി. അധ്യാർഹ എഴുതിയതാണെന്ന പറഞ്ഞുകൊണ്ടോ സോ എൻ്റെ അട്ടത്തു കൊണ്ടുവന്നാൽ². അപ്പോൾ എനിക്കു തോന്തി, ലോകത്തെ മുഴുവൻ ചുററിക്കരംകാൻ നടക്കുന്ന ആ ദാസിന് അതുനാതമായ ആ ഭാവത കിട്ടുകയില്ലെന്ന്. എതായാലും ഭാഗ്യംകൊണ്ട്, അതിന്റെ പ്രതിപാലമായ 1000 രൂപാ ഇതുവരെ കൊടുത്തിട്ടില്ല.

കവി:-ലോകത്തിൽ നടക്കുന്ന കോടാനകോടി ട്രഷ് സംബന്ധിലോന്നാണ്. അതെയുള്ളി.

ജയറാം:-എതായാലും അധ്യാളിടെ അധ്യാപതനം അടച്ചതിട്ടണ്ട്. അധ്യാളിപ്പുറി ഗ്രംഖായി പല അനേപാശ സംബന്ധിം നടന്നകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

കവി:-എന്ന നഗരത്തിലേയ്ക്കു കൂടിക്കൊണ്ടുപോയി അധ്യാർഹ വെറുതെ ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചപ്പോൾ തന്നെ എനിക്കു തോന്തി ഇതിവെന്നോ വജ്വനയുണ്ടെന്ന്. എന്നെന്ന അവിടെ താമസിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് എനിക്ക് തരാനേന്ന് പറഞ്ഞു പണക്കിഴി ശ്രേവരിക്കയോഗിയെന്ന അധ്യാളിടെജോലി.

ജയറാം:-അപ്പോൾ ഈ ശ്രേരാന്തരമാം കൊണ്ടു സത്രം വെളിപ്പെട്ടു.

കവി:-നിങ്ങൾ പറഞ്ഞ ഒരു സ്ഥായമന്ത്രത്തിന്റെ കാരണം ഈപ്പോൾ ഘനസ്ഥിലായിരിക്കുമെല്ലാ?

ജയറാം:-നല്ലവല്ലെങ്കിലും മനസ്ഥിലായി.

കവി:-തങ്ങളിടെ ജീവിതിൽ സാരമായി സ്വർഗ്ഗിക്കുന്ന ഒരു കമ്മയാണെന്നു്.

ജയറാം:-അതുതന്നെയാണ് എന്നെ ഈജോട്ടു് ആക്കഷിച്ചതും. ഒരു കാര്യംകൂടി എനിക്കു അങ്ങയെ ഓർമ്മ

ചെപ്പുചത്താനണ്ട്⁹ മരറാനുമല്ല, അരങ്ങയുടെ ആദർശങ്ങൾ കൂടം സംഭവങ്ങളും ജനതാമല്ലത്തിൽ പരത്തുന്നതിനും അരങ്ങയുടെ അഭിപ്രായമനസ്വരിച്ചുള്ള സേവനപ്രവർത്തി കളിലേർപ്പുചന്നതിനും അരങ്ങയുള്ള്¹⁰ ഒരു കേന്ദ്രസ്ഥാനം ആവശ്യമണ്ട്¹¹ ഇപ്പോൾ ചെറിയ തോതിൽ നടത്തി ക്ഷാണ്ട വരുന്ന ഇതു സദനം അഭിവൃദ്ധിപ്പുചത്താനും നും¹² അരങ്ങയുള്ള്¹³ ആഗ്രഹമുണ്ടായിരിക്കുമല്ലോ.

കവി:-തീർച്ചയായും.

ജയറാഡ്:-അതിനു പണം ആവശ്യമില്ലോ?

കവി:-പണംകുടാതെ നും നടക്കകയില്ലല്ലോ.

ജയറാഡ്:-ശരി. പണാതിനു വിഷമമില്ല. ദ്രുംഗർ പടത്തിനവേണ്ടി കുറേ ദിവസങ്ങൾ ബുദ്ധിമുട്ടുനാതിന്റെ പ്രതിഫലംകൊണ്ട് നമ്മക്¹⁴ ഇതു സ്ഥാപനത്തിന്റെ പ്രവർത്തനം വലിയതോതിൽ വികസിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയും. ഒരു ലക്ഷ്യം ആപാ പ്രാരംഭിച്ചുവുകൾക്കു മതിയാക്കാതെ വരുകയില്ല.

കവി:-ഒരു ലക്ഷ്യം ആപയോ?

ജയറാഡ്:-അതേ,അതു വെറും നൃാധമായും ഒരു പ്രതിഫലം മാതൃമാൺ¹⁵. ഗ്രൂംഗാരപ്പുകുത്തുകൾ ചിത്രീകരിക്കുന്നതിനായി ചില സിനിമാ വൃഖസംഘികൾ വാരിച്ചു ലഭിച്ചു തുകയോട് താരതമ്പ്യപ്പുചത്തിനാൽ ഈ ഒരു ദം തുക്കുമായ ഒരു തുക മാതൃമാൺ¹⁶:

കവി:-വള്ളരെ വിനിതമായ നിയയിൽ ആരഞ്ഞമായുമിരിയാതെ മഴനമായ സേവനം അബദ്ധിച്ചുകൊണ്ട് ജീവിതം നയിക്കണമെന്നായിരുന്നു എന്നും ആഗ്രഹം.

ജയറാം:-ഹല്ലു, ലളിക്കാൻ വയ്യുതവിധിയം അങ്ങും അതു വലുതായിപ്പോയി. അങ്ങൾ ലോകത്തിന്റെ ചൊതു സ്വന്തതാശം. അങ്ങയുടെ ഉർക്കുഷ്ടശ്വന്ദശാഖ ലോക ത്രിശ്ശേരി എല്ലാ ഭാഗത്തും ചെന്നാരെതിരിക്കിരിക്കുന്നു. കൊല്ലയും കൊള്ളിയും നിരഞ്ഞ ഖുണ്ട ലോകത്തിന് അങ്ങ യേപ്പോലെയുള്ള അനേകമണ്ഡകം ശാന്തിയന്നമായുടെ ആവശ്യമുണ്ട്. അതുകൊണ്ടും അങ്ങും ചെറം വിസമ്മതം കാണിക്കാതു്.

കവി:- നിങ്ങളുടെ യുക്തിവാദത്തിന് തോൻ കീഴും ചെച്ചുനു. അല്ലെങ്കിൽ തോനെന്തിനു മടിക്കുന്നു? ലോക ത്രിശ്ശേരി എന്നല്ലോ പ്രശ്നാജനപ്പെട്ടുന്നവോ അതെല്ലോ ചെയ്യാൻ തോൻ തയ്യാറാണു്. തേനാത്താൽ പ്രപബ്ലേ അനിശ്ചീര തിരുപ്പീലക്ഷിയിൽ മിനാമരിയുന്ന വെറം നിശ്ചലക കൂണു് നും ഓരോയത്തും. യത്രനിധാമകൾ ഇച്ചു ചെയ്യാത്തു് ഈ പ്രദർശനത്തിന്റെ അവസാനംവരെ യമാ ശക്തി അഭിനയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണു് നമ്മുടെയു ല്ലാം കത്തവ്യം. അതുകൊണ്ടും തോൻ സമ്മതിക്കുന്നു.

ജയറാം:-മതി. എനിക്കെ പുണ്ണതും.

രംഗം 15

പബ്ലിക് റാഡ്

(രവി പ്രവർത്തനക്കന്ന്; ഇഷ്ടിന്തയേഷം)

രവി:-അരയ്യോ, താനൊരു പുതിയ ലോകത്തിലേ ജീവന്മൈ ഇരഞ്ഞിയിരിക്കുന്നതു്. ഇക്കഴിന്തെ രണ്ട് മാ സക്കാലം എത്രമാത്രം പരിവർത്തനങ്ങളാണോ് എൻ്റെ ചു രംഗം വരുത്തിക്രൂട്ടിയിരിക്കുന്നതു്. പരമവശ്യന്മായും പാ അടിമുഴ്കവും ഭാഗ്യഭോഷ്ടത്തിന്റെ വൻചുഴലിയുമായി വന്നാട്ടതെ ആ ഭിജ്ഞാലപ്പെട്ടുകൂടി, അതിന്റെ ഭയാനകശാന്തതയാണോ് ഇത് പരിസരങ്ങളിൽ കാണുന്നതു്. എന്നാൽ ആ ചെറുമഴുകുകൾ വൈദികപ്പോക്കം എന്നും തായി ലോകത്തിലുള്ളതെല്ലാം അടിച്ചു മറിച്ചു് കൊണ്ടു ചോയിക്കഴിന്തു. താൻ ജനിച്ചുവളർത്തുന്ന എൻ്റെ വീ ട്രിൽ എൻ്റെ ബാലവലീലകളുടെ ആ മഹനീയരംഗത്തിൽ താൻ ചെന്ന. അതിപ്പോറും ആ ഭിജ്ഞാലപ്പെട്ടവിന്റെ തേജസ്സാ ക്രൂട്ടായിത്തീന്നിരിക്കുന്നു. സ്രൂജാന്തതിന്റെ ശാന്തതയാണവിനെ. എൻ്റെ അപ്പുന്ന്—എനിക്കവേണ്ടി മാത്രം ജീ വിച്ചു എൻ്റെ അപ്പുന്ന്—മണ്ണമറഞ്ഞുകഴിന്തു. കൂകുമ റാ ആ ചൊട്ടിച്ചുരിക്കൊണ്ടും, കണ്ണും കൂളി ചുനാ ആ കാൽ ചിലവന്മാരുകൊണ്ടും എൻ്റെ വീടിനെ ശുനന്നതിൽ ആറാടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന എൻ്റെ കൊച്ചുനജ്ഞതി! ഇത്

ശ്രീ! ലതയിപ്പോൾ എവിടെയായിരിക്കുന്നോ? തോൻ നടന്ന ആ തദ്ദേശവനത്തിലേയ്ക്ക്—പ്രേമയുടെ വീട്ടിലേ യും. ശാന്തിയും സമാധാനവും സർവ്വതു കളിയാടിക്കൊണ്ടിരുന്നു അതു പാവനഗ്രഹത്തിൽ ആ കത്താവിപ്പോൾ ഒരു വെപ്പുംട്ടിയെ കൊണ്ടുവന്നു താമസിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ആ നീചനിച്ചുവന്നായ വഞ്ചകൾന്റെ ദഢങ്ങാത്ത ധനദാഹമമാണോ എഴുന്നറതായ രണ്ടു കൂട്ടംബുദ്ധും അധികിട്ടിപ്പിച്ചു തു നശിച്ച ധനഭൂമാഹമേ! നീഞ്ഞുവിഷവഹി നീറ എത്തു എൽക്കാരത്തിൽ എത്തുയെത്തു കൂട്ടംബുദ്ധി, എത്തു യെത്തു ജീവിതങ്ങൾ ഭസ്തുതയി പോകുന്നു. കിള്ളുള്ളിപ്പെമേ! നീണ്ടനീണ്ട വരുന്ന നീഞ്ഞുവിരകരങ്ങളിൽപ്പെട്ട് മാ നംമര്യാദയായി കഴിയുന്ന എത്തുയെത്തു തറവാട്ടുകൾ ചൊഡിത്തു തകരുന്നു. (വി. കെ. മോട്ടിയായ വേഷത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു. “എടാ ഭ്രാഹ്മീ!” എന്നാലറിക്കേണ്ട രാഖി മുന്നോട്ടു ചാടി അയാളുടെ കഴുത്തിൽ പിടിക്കുന്നു.)

വി. കെ:-അഞ്ചോ, മുതാങ്ക്? എൻ്നു കഴുത്തു! അ ആഞ്ചോ, എൻ്നു കഴുത്തു തെരിയുന്നോ!

രവി:-നീഞ്ഞു കഴുത്തു, എടാ മഹാപാപീ! നീ ന ശീപ്പിച്ചു ആ രവിയാണിതു, നോക്കു. കണ്ണമിഴിച്ചു നോക്കു.

വി. കെ:-അഞ്ചോ, രവീ! എൻ്നു കഴുത്തു—എൻ്നു കഴുത്തു!

രവി:-(അതലോചിച്ചിട്ടും) അപ്പേക്ഷയിൽ നീനു തോ നെന്തിനു തുലയ്ക്കുന്നോ? (പിടി വിട്ടുന്നു)

വി. കെ:-രവീ, നീനുക്കെന്തു പറി?

രവി:- ചലീ! പ്രോ മുരൈ. കേഷമം അനേപാഷിക്കൻ. പ്രോ! (വി. കെ. തിരിത്തു സനാക്കിക്കൊണ്ട് പ്രോക്കൻ)

രവി:- അയ്യോ! തെനെന്തിനു മറ്റൊളി വരെ കുറരല്ലെല്ലാം താനാണു തെറവകാരൻ. എൻ്റെ അപ്പുണ്ടെന്നു വാസ്തവ്യമസ്യുണ്ടായ സംരക്ഷണവും ആ കവിയമ്മാവ എൻ്റെ സ്നേഹാല്പം മായ ഉപദേശങ്ങളിൽ ഫ്രേമാത്തികയായ ആ ഫ്രേമയുടെ കരയററ ആരാധനയും എൻ്റെ കൊച്ചു സോഡരിയുടെ കിലകിലച്ചിരിയും തുണവയ്ക്കണിച്ചു താൻ പട്ടണത്തിന്റെ പാഴുച്ചിരിയിൽ അമിച്ചു മല്ലയ്യാറിൽ മയ്ക്കി കത്തവൃജം മറന്ന ജീവിച്ചു. അതിന്റെ ഫലം എന്നിക്കെ കിട്ടി. അയ്യോ, അവരെല്ലാം എവിടെ പ്ലായി ഒളിച്ചു? താൻ എസ്സാവരോടും തിരക്കി, ഒരു ഫലവുമില്ല. അതുസ്സുവില്ലരായ യുവസഹോദരന്മാരേ, നിങ്ങൾക്കെല്ലാം എൻ്റെ അനുഭവം ഒരു സാധനാപാരമായിരിക്കും. പെപതുകസന്ധാല്പങ്ങൾ മുഴുവൻ താഴമാറ്റിച്ചു വില്ലുണ്ടാസം കഴിച്ചിട്ടും വിണ്ടും കുടംബസപ്തത്തു വിറദ്ദു ഉള്ളൊഗത്തിനെന്നും പറഞ്ഞു നന്ദിത്തിലെ തെയ്യവീം മികളിൽക്കൂട്ടി അഭ്യർത്ഥനക്കും, കടിലവറുഭയങ്ങുടെ കാപ ട്രജിക്കുംപെട്ടു് ആയുസ്സും ബാജുസ്സും ചെലവാക്കുന്ന യുവസഹോദരനേ, ഉടൻ നിങ്ങളിടുന്ന പാദങ്ങൾ ആ നനക്കുണ്ടുകളിൽനിന്നും പിന്നവലിക്കുക. സസ്യശാമലയായ നിങ്ങളിടുന്ന ഗ്രാമത്തിലേയും തിരിക്കുക. അജ്ഞത്തയിലും ദാരിദ്ര്യത്തിലും കഴിഞ്ഞുകൂടുന്ന നമ്മുടെ ഗ്രാമങ്ങൾക്കു് ഈ നമ്മുടെ പ്ലാവലയുള്ളിൽ ആയിരുമായിരം പ്രവർത്തകനാരെ അതുവശ്യമുണ്ടു്. നമ്മുടെ സദ്ധോദരന്മാരോടൊത്തു കലപ്പുയുമായി ചാടത്തിരഞ്ഞുന്നതിനു നാം തയ്യാറാക്കുന്ന പക്ഷം—ഗ്രാമീണജനങ്ങളും സംഘടിപ്പിച്ചു രോഗത്തോ

ചും നിരക്ഷരതപ്രത്യേകതാട്ടം പട്ടവെട്ടാൻ നാം ഒരുണ്ടുന്ന പ
ക്ഷം നമ്മുടെ വീട്ടം നാട്ടം ഓരോ സ്വന്ത്‌വശാധാരി
മാറരാൻ നമുക്കു കഴിയും. അങ്ങും!—എനിക്കുതു ചെയ്യും
മായിരുന്നു. എങ്കിൽ തോൻ ഈ ശ്രദ്ധയുമായ അന്തരീ
ക്ഷത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ട് കേഴേണ്ടി വരുകയില്ലായിരുന്നു.
ഹാ! (അണിയരയിൽനിന്നും ഒരു പാട് കേരംക്കുന്നു. രവി
ഗ്രഹിക്കുന്നു)

കേണിടാസ്തിൻ, കേണിടാസ്തിൻ
ഓമാരനിരാശയിലായം!

‘രവി:- ആ പിച്ചകാരൻ പാടുന്ന കേഴുതെന്നു്.
അങ്ങും! തോനെങ്ങും കേഴാതിരിക്കും!

(വീണ്ടും പാട്ട് കേരംക്കുന്നു)

പരവര്ഥരായു് പരിത്പിച്ചാൽ
ഹലമുലകിൽപ്പുന്നഞ്ചേണ്ടാ?

രവി:- ഹലമോ? എൻ്റെ കണ്ണിൻക്കെലിൽ, തോൻ
മുണ്ടിമരിക്കുന്നും. അതാണു ഹലം!

(വീണ്ടും പാട്ട്)

ആന്ത്യമെല്ലാം ഫോയു് മറയും
ആഗമിക്കും പുലർക്കാലം

രവി:- എനിക്കോ? എനിക്കു പുലർക്കാലമോ? ഇപ്പ;
രൈക്കലുമില്ല.

(വീണ്ടും പാട്ട്)

കേണിടാസ്തിൻ, കേണിടാസ്തിൻ
ഓമാരനിരാശയിലായം!

രഹി:-ഈല്ല, അധാരം പാടിയതു കഴിഞ്ഞാണ് പച്ച
കഴിഞ്ഞു! എനിക്കിനി യാതൊരാശയ്ക്കും അതശ്ശപാസത്തി
നാം വഴിയില്ല. എന്നും മഹാപാപികളിൽ മഹാപാപിയർ
ണ്ട്. അ മുന്നേന്നും മറ്റു സപ്രജനങ്ങളേയും കൊന്ന ലഭാ
തകനാണു എന്നും. എനിക്കിനി രക്ഷയെവിടെ? ഈല്ല.
ങ്ങെ രക്ഷയുമില്ല; ഹാ! എനിനി എന്നൊന്നു ചേരു
ണ്ടതു്?

(രേഖനീട്ടി ചക്രവർത്തിലേയ്ക്കു നോക്കി നിഛുന്നു)

— കർട്ടുൻ —

രംഗം 16

നർത്തകിയുടെ വീഴ്

(വി. കെ. വാല്യങ്ങൽ "രൈ ഫോസ്റ്റ്" നീട്ടിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്നു. ഓസ് അടഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വി. കെ. നർത്തകിയെ കടംക്കിച്ചുകൊണ്ട് മല്ലും കടിക്കുന്നു. മുഖമുള്ള സ്പ്രിക്കൾ, ഫോസ്റ്റ്" എന്നിവയിരിക്കുന്നു.)

വി. കെ:- (ലഹരി നടിച്ചുകൊണ്ട്) കടിക്കുന്നുകും ഇംഗ്ലീഷുതന്നെ കടിക്കുന്നും. മി. ഭാസേ, ഇതൊക്കെയെല്ലു ഇവിടെതെത്തു താമസംകൊണ്ടിരുന്നും? പറമാത്മം പറയാമല്ലോ, ആ നാട്ടുവുറ്റു താമസിച്ചു തോന്തു മുഖിന്ത്യു. ഇനി ഒരുതായാലും ഒരു മംയനായി ജീവിക്കുവാൻ തോന്തു നിശ്ചയിച്ചില്ല. കേടു, രാഗിണി!

രാഗിണി:- അംഗങ്ങെന്നതനൊയാണോ വേണ്ടതു്.

ഭാസ്:- ഉം— ഒരുതാൻ മിസ്റ്റ് നോക്കി നില്ക്കുന്നതു്? ഇംഗ്ലീഷുവൊരുത്തിലെ സല്ലാരിക്കുന്നതു്? (രാഗിണി കണ്ണബിക്കുന്നും നടന്നവന്നു് ചിരിച്ചുകൊണ്ടു് മല്ലും പക്കണും.)

വി. കെ:- വിരോധമില്ല, കറച്ചുകൂടി ശേഖാം. ആ കൈകുണ്ടാണിച്ചാൽതന്നെ ഒരു തച്ചി പ്രത്യേകമുണ്ട്. (കടിക്കുന്ന) ബാഗ് ഇങ്ങനൊള്ളുമാറിക്കിരിക്കുടു. മി. ഭാസേ, ഇതും പോലെയും ഉത്സാഹം ദരിക്കലും തോന്തീയിട്ടില്ല. ഹ! ഹ! ഹ!

ഭാസ്:- അതേ ബുദ്ധി, എനിക്കെപ്പോഴേക്കിലും ഈ സാഹകരവു കണ്ടിട്ടോ?

വി. കെ:- ഹേയോ! എങ്ങനെയുണ്ടാകും? ഈ ദിവ്യ ഷയമല്ലോ എപ്പോഴിലും ഉള്ളിൽ?

(ഒസ്" തച്ചിക്കാൻ ആരംഭം കാണിക്കുന്നു. രംഗിനി ഒഴിച്ചുകൊടുക്കുന്നു)

വി. കെ:- (ഭ്രാംസ്യചത്രകാണ്ട്) ഹ! ഹ! എടാ, ഈ പ്പോൾ നിനോ കണ്ടാൽ എത്ര മന്ത്രാദക്ഷാരം. ഹ-ഹ! നീ ചിരിക്കേന്നാ? ഹ-ഹ-ഹ (കടിക്കുന്ന) ഭാസ് എത്ര പരയുന്നു?

ഭാസ്:- (എഴുന്നേറ്റ വീണ്ടും ശേഖരിച്ച കൊച്ചത്രകാണ്ട്) വെള്ളതെ കടിക്കുന്നു. ഇം—കടിക്കുന്നു തോന്ത്രേ നീ കുന്നതു?

വി. കെ:- ഭാസേ, സ്നേഹം, ഇങ്ങനെയാണു സ്നേഹം. (കുന്നമടച്ചുകാണ്ട് കടിക്കുന്ന) ഹ! ഹ! സ്നേ—ഹം.

ഭാസ്:- അതാണു ചുങ്കയത്പോ.

വി. കെ:- (രംഗിനിയെ നോക്കി) എയു് എന്താണു വെള്ളതെ നില്ക്കുന്നതു? ഹ-ഹ-ഭാസേ, ഏതുപെരുദ്ദേവത യല്ലോ—ലക്ഷ്മി! ലക്ഷ്മി തന്നൊയാണു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു!! കേടുകോ? ഹ-ഹ-അതു പാതോന്നതുടി പാട്ടു, കൈപിം കിടക്കു.

(ഒസ്" ആരംഭം കാണിക്കുന്നു. രംഗിനി പാടുന്നു. വി. കെ. "എഴുന്നേറ്റ വെച്ചുവെച്ചു" തുനും ചെയ്യുന്നു: തുടർന്നിടയിൽ ഒസ്" സംഖയം നേരിൽ ബാധാ കൈകല്ലുകുന്നു. കൊണ്ടുപോയി വച്ചിട്ടു വരുന്നു. കുമുഖം പാട്ടു നിൽക്കുന്നു.)

വി. കെ:-ഹ! ഹ! പാട്ട് ഭോഷായി! കേട്ടോ? ലക്ഷ്മി
അല്ല, സാക്ഷാത് സരസപതി തന്നെ. സംശയമില്ല!
(ബാഗ് മേഖലയ്ക്കണ്ണം മേഖലയുടെ കീഴിലും മറഞ്ഞ നോ
ക്കൻ)

ഭാസ്:-എന്താണു നോക്കുന്നതു?

വി. കെ:-ഡാങ്ങു, എൻ്റെ ബാഗ് കാണുന്നില്ലല്ലോ.

ഭാസ്:-ബാഗോ?

വി. കെ:-തൊനിവിടെ വച്ചിരുന്ന ബാഗ്.

ഭാസ്:-മേൽ, ദേവരെ വല്ലടത്തുമായിരിക്കും വച്ച
തു. ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നാതായി എന്നിക്കോമ്മയില്ലല്ലോ.

രാത്രിണി:-അംഗൈ! അംഗൈ! അതെതവിടെയുണ്ട്
വച്ചു മറന്നിരിക്കുന്നതു? ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നില്ല.

വി. കെ:-കളിളി! തൊനിവിടെ കൊണ്ടുവന്നു.

ഭാസ്:-എന്തു പറഞ്ഞതുടോ? തെങ്ങും കളിളി! പറ
യുന്നുനോ? തന്നെന്നും രിച്ചതിന്റെ പ്രതിഫലമാണി
തു. എന്തുയാലും കണ്ണമായല്ലോ.

വി. കെ:-തൊനാണു് എൻ്റെ ബാഗെട്ടുത്തു.

ഭാസ്:-തൊനോ? തന്റെ ബാഗോ? ചീകൃതെ, ക
ടക്ക പുറത്തു. തൊനു തന്റെ ബാഗെട്ടുതോ! (പിടിച്ച
തള്ളിനു)

വി. കെ:-അംഗൈ, എൻ്റെ പണം! പണം!

ഭാസ്:-തന്റെ പണം! രക്ഷാരം മിണ്ടിപ്പുംകു
തു. മിണ്ടിയാൽ താൻ ഗ്രൂഷനിൽ. (തജ്ജിപ്പുരന്തരാക്ക
നു. “അംഗൈ! എൻ്റെ പണം! എൻ്റെ പണം!”) എ
നു വിളിച്ചുകൊണ്ട വി. കെ. വീണ്ടും പാശ്രദത്തുനു)

ഡാസ്:- എടാ പപ്പു, (“എന്തോ” എന്ന വിളി കേ ട്രക്കർഡി പപ്പു വരുന്ന) ഇവരെ അടിച്ച പുരത്താക്ക്. ഖബറലും ക്രൂഞ്ഞാശം ഭാവമെങ്കിൽ അവരെ ദ്രോഷനിലാ കണ്ണം. ഉം! കൊണ്ടുപോ. തൊൻ പരബ്രഹ്മന്മാർ ആ ഇൻ ദ്രോക്കുരോട് പറ.

(പപ്പു വി. കെ. യെ പിടിച്ച പുരത്താക്കൻ. ‘എന്നും പണം, ഏ സും പണം’ എന്ന വി. കെ. വിളിക്കുന്ന)

ഡാസ്:- എന്നും പണം! മംയൻ! ഹ! ഹ! (രണ്ട് പേരും ചിരിക്കുന്ന.)

— കർട്ടൻ —

രംഗം 17

പള്ളിക്കോട്ട്

(മുക്കിന്ത വേദാത്തിൽ രവി പ്രവഗിക്കുന്ന)

രവി:- (നാലുപാട്ടം പക്ഷി നോക്കിക്കൊണ്ട്) അം
ആദി! തൊനിനി എന്താണു ചെയ്യുണ്ടാതു്? എങ്ങോട്ടാണു്
പോങ്കണ്ടതു്? (അംചത്തുള്ളിൽ ഏമർക്കററിയിൽ ചാരിയി
രിക്കുന്ന)

(“എൻ്റെ പണം, എൻ്റെ പണം” എന്ന വില്ലി അട്ടിക്കൊണ്ട് വി
ക്രിയേഷ്യത്തിൽ വി. കെ. യഥാത്തു് പ്രവഗിക്കുന്ന)

വി. കെ:- അംആദി! എൻ്റെ പണം! എൻ്റെ പ
ണം! എടാ ദാസേ, നീ എന്നൊ വണ്ണിച്ചു. നീ മല്ലും തന്നോ
എന്നൊ മയക്കും, അല്ലോ? നിന്നൊ തൊൻ പിടിക്കും. അടി
ചട്ടിച്ചു കൊല്ലും. നിന്നൊ തൊൻ കൊല്ലും. എ! നീ എ
ന്നൊ അടിച്ചു പുറത്താക്കും, ഇല്ലോ? ഹ! ഹ! ഹ! അടിച്ചു
പുറത്താക്കും! എന്നൊ അടിച്ചു പുറത്താക്കും! ഉം—എ
നാൽ നേൻ കാണുക്കു. മന്ത്രാദയുടു് എൻ്റെ ബാഗ് വയ്ക്കു
ഇങ്ങോട്ട്. (മരവശഭ്രതയുടുക്ക നോക്കിക്കൊണ്ട്) എടി,
നരകചുർഖവതേ! നീ മുത്തം ചെയ്യുന്ന. ഹ! ഹ! ഹ!
നിന്റെ മുത്താ! എൻ്റെ ഫണം തട്ടാനാണു് നിന്റെ മു
ത്തം. അതെ—അതെ. എൻ്റെ പണം തട്ടാൻ, ഹ! ഹ!

എൻ്റെ പണം തട്ടാൻതന്നേ. ഹോ മുരൈ! ഉം, ഹോ, ചഹാ! ഇല്ലെങ്കിൽ (കൈ ഓണ്ടുന്ന) ഹ! ഹ! തൊൻ മം യൻ, തൊൻ ഒന്തൻ, ഹ-ഹ-ഹ! വെറും മംതൻ. എടു താണു, നീ ചിരിക്കുന്നാ? ഹ-ഹ-നീ ചിരിക്കുന്ന! ചിരി കുന്ന—ഹ-ഹ! തൊനും ചിരിക്കുന്ന. ഹ-ഹ-വരുവകാ! നിന്റെ കൊല്ലുറിരി നിന്നൊ—നിന്നൊ. (പിടിക്കാൻ തു മിക്കുന്ന) നീ ബാടിക്കളുണ്ടുതാ? നിന്നൊ ശ്രൂൻ വിട്ടയയ്ക്കു മോ? (ബാടാൻ തുടങ്ങുന്ന. പെട്ടെന്ന രവിയെ കാണുന്ന) എ, ഇതാങ്ക്? രവിയോ? തൊനാനുന്നോ നിന്റെ കുട്ടംബം നശിപ്പിച്ചതു? ഹാ! എൻ്റെ കഴുത്തു തെരിക്കാതെ, അ ഞ്ചും, എന്നു വിച്ച്—എൻ്റെ കഴുത്ത്. (ബാടി മറയുന്ന) “അഞ്ചും, എൻ്റെ പണം! എൻ്റെ പണം!” എന്നും അ സീയരയിൽനിന്നും മുഴങ്ങുന്ന)

രവി;-പാവപ്പെട്ട മനഷ്യൻ! എടുക്കാ കത്താവേ, തന്നുപൂജാലെ തൊനും ‘ദയ ഭ്രാന്തനായിത്തീനിരിക്കുകയും സാം’. ധനതിന്റെ നഷ്ടം തന്നു ഭ്രാന്തനാക്കി. ആത്മം വിന്റെ നഷ്ടം എങ്ങന്നും. തന്നു നശിപ്പിച്ചവർ തന്നു എന്നെന്നും. നശിപ്പിച്ച. നാം രണ്ടുപേരും ഭ്രാന്തനൂർ. പ ക്ഷേ, ഒരു വ്യത്യാസമുണ്ട്: എന്നു നശിപ്പിക്കാൻ താൻ ആടി പകാളിയായി എന്നുമാത്രം. (വിണ്ടും മുന്നമാംയി രിക്കുന്ന)

(‘കവിയുടെ മകൾ’ എന്ന വലിയ അക്കഷരത്തിൽ മുഴതിയ ഭോംഗംകൊണ്ട് ഒരംബ ആവേശിക്കുന്നു. കവി, ലത, പ്രേമ ഇവയുടെ വിവിധ നിലകളിലും ചിത്രങ്ങൾ അതിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ആർഹ മെമ്പുകംറിഡും ടട്ടുള്ള ചെല്ലും)

ആദി:-മാറിയിരിക്കുന്നും ഹോ, അവിടും.

(രവി മിണ്ണംതെ എഴുന്നേറ്റുന്ന മാഡനം. പടം കംബാൻ. അമ്യരക്കുന്നം. അട്ടത്തുചെന്ന വീണ്ടം സുക്ഷിച്ച നേംക്കുന്നം.)

രവി:-സഹോദരാ, ഈവരെപ്പോഴാണോ ഈ നഗര ത്തിൽ വരുന്നതു്? വന്നാൽ എവിടെയാണോ താമസിക്കുന്നതു്?

ആര്യഃ:-ആര്യ!

രവി:-ഈ പടത്തിൽ കാണുന്നവരെപ്പറ്റിയാണോ ചോദിക്കുന്നതു്.

ആര്യഃ:-എടോ കിരക്കാ—ഈ നാടകമല്ല. സിനി മായാണോ.

രവി:-അവരെപ്പറ്റിയും വല്ല വിവരവും നിങ്ങൾക്കറിയാമോ?

ആര്യഃ:-പിന്നെപ്പിന്നെ—സിനിമാതാരങ്ങളുടെ ചുരുക്ക നടക്കകയല്ല എന്നീര തൊഴിയു്?

രവി:-അവർ എൻ്നീര. സപന്തം ആളുകളുണ്ടോ.

ആര്യഃ:-തന്നീരയോ? ഹ! ഹ! താൻ സിനിമാധ്യരജ്ഞരായിരിക്കും, അല്ലോ? എടാ ഭാന്താ, നീ നീന്നീര പാട്ടിനു പോ. (ആര്യ പോകുന്നു.)

രവി:-ഈ ശ്രദ്ധരാ! അയാൾ പരബ്രഹ്മതു വാസ്തവം തന്നോയോ? താനൊരു ഭാന്തനായിത്തീന്തിരിക്കുന്നോ? (കൈകളും ശരീരവും തടവി നോക്കുന്നു. ബോർഡ് ഡിലേറ്റുകളും നോക്കിക്കൊണ്ടു്) ഈതെന്നീര പ്രുമ, ഈതെന്നീര ലത, കവിയമ്മാവൻ. അഭ്യും, ഈ വാസ്തവമാണോ? (വീണ്ടം സുക്ഷിച്ചു നോക്കുന്നു) അതേ, അവർത്തനാ. ഒപ്പേക്കു, എന്നീര കണ്ണുകൾ എന്ന വന്നുക്കു

നാതായിരിക്കുമോ? (കള്ളൂർ തിരുമ്പി വീണ്ടും നോക്കുന്ന) ഒരു മാറ്റവുമില്ലപ്പോ.

(പോയ ആദി തിരിച്ചു വന്നു) “എടാ ഭാന്താ, നീ അതിനു വല്ല കേടും വരുത്തിയെങ്കിൽ നിന്റെ എല്ലാ തൊൻ പദ്ധ്യുടം പൊടിക്കുന്നതുപോലെ പൊടിക്കും, കേ ടുക്കു? ഉം—ഉം—മാറിനില്ലവിടുന്നു.” (പോകുന്ന)

രവി:-അതേ തൊനോടു ഭാന്തനാണ്. ഭാന്തൻത നേൻ. ഹ-ഹ-തൊനോടു ഭാന്തൻ! ഹ-ഹ-ഹ!

(ഡി. വി. റംസ് പ്രവർത്തിക്കുന്ന രവിയെ കണ്ണു് തെള്ളുന്ന.)

രവി:-എടോ ദാസേ, എനിക്കു ഭാന്താണു്. ഭാന്തു്!

(ചുട്ടി കഴുത്തിനു പിടിക്കുന്ന. റണ്ടുപേരുംആകുടി കംബേനറം പിടിച്ച തിനാശക്കും രബിയെ മരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രഹരിക്കുന്ന, ഒരു ഫോൺഡാമെണ്ടും കേരിക്കുന്ന. വീണ്ടും ഫോൺ. റംസ് കുടി മംയുന്നു. രവി ഷോഡരഹിത നംബി കിടക്കുന്ന.)

(ധൗർജ്ജരുടെ വയ്ക്കുന്നിൽ പരിചയ പ്രവർത്തിച്ചു് രവിയെ സൂക്ഷിച്ചു നേക്കുന്ന.)

പരമഃ-കൊച്ചുമേമു, ആകുപ്പാടെ ഇവൻ പബ്രു ചെന്നാ തോന്നുനേന്ന. ചത്രക്കിടക്കാൻ കുറഞ്ഞ സ്ഥലമേ, രോഡിന്റെ നടവു്, ഉപദ്രവമായപ്പോൾ; കാരണങ്ങിനെയാ കൊണ്ടുപോകുന്നതു്? (സുക്ഷിച്ചു നോക്കിയിട്ടു്) നല്ല മുഖ പരിചയംപോലെ തോന്നുന്നപ്പോ. ആ, വല്ല തെണ്ടിക മാറ്റിരിക്കും. എങ്ങിനെയാ വണ്ടി കൊണ്ടുപോകുന്നതു് നീണ്ട നിവന്നാണപ്പോ കിടപ്പു്

(പ്രൂഹ പ്രവർത്തിച്ചു് അടുത്തുവെന്ന സൂക്ഷിച്ചുനേക്കുന്ന. കൊങ്കം തേംടുകുടി താഴെ തുരിക്കുന്ന.)

പ്രൂഹ:-അഞ്ചു രവി, എന്റെ രവി!

പരമഃ-അരയോ, രവിക്കണ്ഠതാണോ? (നെങ്ങുത്തടി ഇളക്കാൻ) ഒപ്പവമേ, ഒരു നീറ രവിക്കണ്ഠതാണോ ഇതു്? (കരയുന്ന)

(പ്രേര രവിയുടെ തലയെടുത്തു മടിയിൽ വയ്ക്കുന്നു. തുവംലകുങ്ഗി” ദിവിധ വച്ചുകൊടുന്നു.)

പരമഃ-രവിക്കണ്ഠ, രവിക്കണ്ഠ, അരയോ! വിളി ചീട്ട് മിണ്ടനില്ലേം.

പ്രേമഃ-രവീ, രവീ!

(അല്പസമയത്തിനശേഷം രവി കുള്ളു തുംക്കുന്നു.)

രവി:-എത്തു്? —പ്രേമയോ! (സുക്ഷിച്ചു ഞാക്കുന്നു)

പ്രേമഃ-അരതെ, അഞ്ചേയുടെ പ്രേമ.

രവി:-(ദയനീയഭാവത്തിൽ) പ്രേമേ, പ്രേമേ, നോൻ തെറ്റുകാരനാണു്.

പ്രേമഃ-അരയോ, അഞ്ചേയും തെറ്റു ചെയ്യുതു്? ഒരു തെറ്റും ചെയ്യില്ല.

രവി:-നോൻ തെറ്റുചെയ്യു. പ്രേമേ, നീ എന്തിക്ക മാപ്പു തയ്യമോ?

പ്രേമഃ-അംജോയ തെറ്റും ചെയ്യില്ലേം. ചിന്ന എന്തിനാണു മാപ്പുു്?

രവി:-പ്രേമേ, മാപ്പു തന്നിരിക്കുന്ന ഒരു പരയു.

പ്രേമഃ-(വിഷമിച്ചു്) നോൻ മാപ്പു തന്നിരിക്കുന്നു.

രവി:-പ്രേമേ, (ഒപ്പുമയുടെ കൈപിടിച്ചു് അയാൾ നെങ്ങും ചെത്തമത്തുന്നു.)

പ്രേമഃ-രവീ, (രണ്ടുപേരും ആനന്ദപാരവല്ലും അഭിനയിക്കുന്നു.)

— കർട്ടൻ —

രംഗം 18

നത്രകിയുടെ വീട്

(രാഗിണി മുളിപ്പും പാടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പരിഞ്ഞേരേംഭങ്കി
ഡാസ് മുവാറിക്കുന്നു)

ഡാസ്:-രാഗിണി, എല്ലാം അപ്പത്തായി. നാം ഉ
ടൻ രക്ഷപ്പുടണം.

രാഗിണി:-എന്താണാപത്തു്?

ഡാസ്:-അ ടെയിൻ കവർച്ചുക്കേസിൽ പോലീസി
നോ എന്നും പേരിൽ തെളിവുകിട്ടി. എന്നും അരംമാ
റാട്ടം തെളിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. അവർ അരബ്ദിച്ചും തി
രഞ്ഞു നടക്കുന്നു. ഉടൻ രക്ഷപ്പുടണം.

രാഗിണി:- അതുകൊണ്ടേണ്ട പോക്കണമെന്നോ
ണ പറയുന്നതു്?

ഡാസ്:-പോകാം. നമ്മക്ക മറ്റ വല്ല സ്ഥലത്തും പോ
യി രക്ഷപെടാം.

രാഗിണി:- താനെന്തിനാണോ രക്ഷപെടുന്നതു്?
ബാക്കു കവർച്ചുയോ, ടെയിൻകവർച്ചുയോ നടത്തിയതു്
ഞാനാണോ?

ഡാസ്:-നീയില്ലാതെ എനിക്ക ജീവിക്കുവാൻ നിവു
ത്തിയില്ല.

രാഗിണി:- അവരുടെ സ്വന്തത്തുകൾ എല്ലാം അതു നോക്കം?

ഭാസ്:- അതു നോക്കിയില്ലോ നോക്കേടു. റൈഡികാഷ് ഉള്ള തു എടുത്തുകൊണ്ടു നമ്മുക്ക് ഒപ്പാക്കാം. വേഗം! വേഗം! അ യോ, അവർ വരുന്നുണ്ട്.

രാഗിണി:- ഇവിടെനിന്നു പോകുന്ന കാൽത്തെള്ളു രാറി സംസാരിക്കുകയെ ഒവണ്ണാ.

ഭാസ്:- അതു! (നോക്കിക്കൊണ്ടു നിക്കുന്ന) എന്നാൽ എടുക്കു രണ്ട് ലക്ഷം ത്രുപ്പാ.

രാഗിണി:- രണ്ട് ലക്ഷം മോ? ഒരാറരക്കാതുപോലും എന്നുന്നു കയ്യിലില്ല.

ഭാസ്:- എ! ഒരാറരക്കാതുപോലും നിന്നുന്ന കയ്യിലില്ല! എടടി; കുലടേ! (പാക്കരറിൽനിന്നും കൈതേരാക്കേട്ടതു നിട്ടിക്കൊണ്ടു) എടുക്കു താങ്കോൽ—ഉം!

രാഗിണി:- (അല്ലോ ആലോച്ചിച്ചതിനശ്ശേഷം പോച്ചിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു) മോ! ഈ പ്രത്യേക കോപിച്ചേരും? നാമാ, ഈ രാഗിണിയെ ഈ തരുതു കാലമായിട്ടും അദ്ദേഹം കൂറിയാൻ കഴിഞ്ഞില്ലപ്പോ. ഈതാ താങ്കോൽ—രജോ, നാലോ ലക്ഷം എടുത്തുകൊള്ളി.

(താങ്കോൽ നിട്ടിക്കൊണ്ടു അടുത്തു ചെല്ലുന്നു. ഭാസ് തോങ്ക മേര പൂരിയും വച്ചിട്ടു താങ്കോൽ വജ്രാനു. രാഗിണി തോങ്ക് എടുക്കുന്നു. ഭാസി നീറി നേരെ നിട്ടുന്നു. ഭാസ് കൈ ഉയരുന്നുനു. രാഗിണി നിംബയാഴിക്കുന്നു. ‘അഞ്ചും?’ എന്നു നിലവിഴിച്ചുകൊണ്ടു ഭാസ് വീഴുന്നു)

രാഗിണി:- ഹ! ഹ! നീ എന്നു കൊല്ലും, ഇല്ലോ? (ഫോൺ എടുത്തു) ഹലോ, ഹലോ, നന്ദൻ—12 രാഗി

ണി. കവർച്ചുക്കാരൻ ഭ്രംതലിംഗം—ഭ്രംതലിംഗം—ഹവിത
അക്രമത്തിന് വന്നിരിക്കുന്ന—ഹൈപ്.

രാഗിണി:- എടാ, വദ്യകാ! പ്രദയാജനതില്ലാതാക
ബോൾ അടിച്ച പുത്ര തജ്ജണമെന്നാലേ നീ എന്ന
പഠിപ്പിച്ചതു്? അതുതനെ നിനക്കും അനഭവം കിട്ടി. ഈ
നീ നീ ലോകത്തെ ഉപദ്രവിക്കുമില്ല.

ദാസ്:- അരങ്ങുാ! അരങ്ങുാ! (എരങ്ങുന്ന)

— കർട്ടസ് —

രംഗം 19

ശാന്തിസദനം

(പ്രേമ കു മുഹൂർത്ത് പാടിക്കാണിരിക്കുന്നതിനിടയിൽ. ഘെട്ടുന്ന “എഴുപ്പന്നങ്ങൾക്കനും. റവി പ്രഖ്യാതിക്കനും”

രവി:-പ്രേമ, തോൻ അതു കത്താവിനെക്കണ്ണഭിട്ട് വരികയാണോ.

പ്രേമ:-എങ്ങനെയിരിക്കുന്നു?

രവി:-വളരെ അതുപാസമുണ്ടോ, അധ്യാർഥ എന്നാക്കണം കഴിഞ്ഞതെത്തെയുള്ളതു, എൻ്നെ കാലിൽ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു കരഞ്ഞതു തുടങ്ങി. എത്ര ചെയ്യും? വളരെ ദൈത്യം നടിച്ചു നോക്കിയെങ്കിലും ഒട്ടവിൽ തോനും കരഞ്ഞതു ഫോയി. കണ്ണം! മനഷ്യൻ്നെ ഓരോ അന്നഭവണം!

പ്രേമ:- എത്തായാലും കുറവുണ്ടോല്ലോ. അതുതന്നു ബാധ്യം.

രവി:-നമ്മുടെ ഭവലക്കാർ നന്നായി ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ടോ. തോൻ ചെല്ലാത്ത ദിവസും അധ്യാർഥക്ക് ദീനം കലശ ലാഞ്ഞാനാണവർ പരയുന്നതു.

പ്രേമ:-മാനസികരാഗഭാല്ലോ? അതിനു മാനസിക മായ ചികിത്സതനും ഭവണമുള്ളോ പിന്നു ഒരു കൂ

ശ്രദ്ധിച്ചിൽ മാത്രമേ, എൻ്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഇവിടെ കുറവുള്ളൂ:

രവി:-എന്താണ് കരവു്?

പ്രേമഃ-ഇവിടെ ഒരു ചെയ്യാനായമില്ലപ്പോ!

രവി:-ഓഫോ! വീണ്ടും ആ പല്ലവിതനന്നയാണ് പ്പോ പാടുന്നതു്.

പ്രേമഃ-ആ മദ്ദനോത്സവക്കമകൾ. എങ്ങനെ മരക്കാനാണോ?

രവി:-പ്രേമേ, ദയവുചെയ്യു്, ചുന്ന ശല്യപ്പെട്ടതാതെ. ആ പേക്കിനാവുകൾ ഓർമ്മയിൽനിന്നും മാളുകളും വാൻ എന്ന ഗ്രാമിക്കവോഡം എന്താണിങ്ങനെ വെഡ്ദതെ ശല്യം ചെയ്യുന്നതു്? (അടഞ്ഞുചെന്നുകൊണ്ടു്) പ്രേമേ, വാസ്തുവം പരയുന്നാണുക്കും—

(ലത പാടിക്കുന്നു പ്രവേശിക്കുന്നു. രണ്ട് പുരുഷരാം ഫോബിക്കുന്നു)

ഗ്രാമീണശാന്തിയിലാറാടി നിന്നുന്നാരാ
ഗ്രാമക്കുമ്പും ഏതുവും നോക്കി നോക്കി
മംഗളരാഗസുധാരസം പെരുണ്ടായ
ടംഗമവിനെപ്പുറന്ന ചുറവി.

പ്രേമഃ-ലഭതെ, എന്നിട്ടു ടംഗത്തിനെന്നു സംഭവിച്ചു? ശ്രേഷ്ഠംആക്കി കേരംശ്രേണ്ടു്.

ലതാ:-ആ റംഗമാരക്കണ്ണും തലിമരിക്കവാ—

നാരാലുന്നാഞ്ഞിതാ ശരവാതം
അക്കാററിലാവണ്ണു ചെന്നത്തിനാഗര-
നിപ്പുറതമാനിവതീവ രാഗാൽ.

പ്രേഃ:-എന്നിട്ട്—അവിടെ ആ വണ്ണിന് എന്തു
സംഭവിച്ചു? കേരളക്കട്ട.

ലതഃ:-മണിമയങ്ങിപ്പോയായവന്നെഴു ഓ
മനാരസുന്തതിൻ മാധുരിയിൽ

രവി:-ലതേ, അതു മതി. കവിത നനായിരിക്കുന്ന
പ്ലോ. ഇതെങ്ങനെന്ന നീ പറിച്ചു?

ലതഃ:-പ്രേമചേദച്ചിയുടെ പെട്ടി ഞാനൊന്നു പരി
ശോധിച്ചപ്പോൾ കണ്ണ കിട്ടിയതാണ്

പ്രേമഃ:-പാഠേന ശതു വണ്ണിഞ്ഞർ സ്ഥിതി എന്നായി,
ലതേ?

രവി:-മതി, ലതേ, ഇന്തി പിന്നീട് ചൊല്ലാം. അ
പ്പോൾ ആ പെട്ടി ഒന്നു പരിശോധിച്ചു നോക്കേണ്ടതാ
ണബ്ലോ. പല തൊണ്ടികളിൽ കണ്ണട്ടക്കാമല്ലോ.

പ്രേമഃ:-കണ്ണട്ടതാലും ഇങ്ങനെ കിട്ടിയിൽ കയറാ
തെ നോക്കിക്കൊള്ളി എം.

രവി:-മനോധർമ്മം നന്നാ ഫഫിക്കുന്നണ്ട്. കവിയു
ടെ മകളബ്ലോ പോരെക്കിൽ സിനിമാതാരവും.

(കവി പ്രഖ്യാനിക്കുന്ന)

കവി:-കണ്ണട്ടങ്ങളെ, എന്നെന്ന ജീവിതം ഇപ്പോൾ
യന്നുയന്നുമായിത്തീന്നിരിക്കുന്ന്. ഇതു റംഗം ഒന്നു കണ്ണട്ട
കളിൽക്കാൻ ഈ രൂപമുന്നുണ്ടോ എത്രകാലം കാത്തിരി
ക്കേണ്ടിവന്നു. അങ്ങനെ, ജീവിതത്തിഞ്ഞർ സാധാരണ
ത്തിൽ മനിശാന്തിയോടുകൂടി ലോകം നയിക്കാൻ ജഗന്നി

യന്താവു് എന്ന അന്തരൂഹിച്ചിരിക്കുന്നു. അല്ലോ, അതാരണ വരുന്നതു്.

(രാഗിഞ്ചി കാഞ്ഞയവസ്രൂപധിനിയംഗി പ്രവേശിക്കുന്നു)

രാഗിഞ്ചി:-ഒട്ടം അതുവയ്ത്തുപ്പേടേണ്ട, ആ പഴയ റാഗിഞ്ചി തന്നു. പക്ഷേ ഇപ്പോൾ എൻ്റെ രാഗം ജഗന്നിയന്താവിന്റെ നേർക്കാണ്ണു മാത്രമേ വ്യത്യാസമായി. ഒപ്പി, നിങ്ങളെല്ല അധികംപതിപ്പിക്കുന്നതിനു തൊന്തംകൂടി സഹായിച്ചു. ആ ഭാസിന്റെ കുട്ടകെട്ടിൽപ്പെട്ടു് ഈ മാതിരി എത്തു പാതകങ്ങൾക്കു തൊന്തു പങ്കുാരിയായിട്ടുണ്ടു് കണക്കില്ല. എന്നാൽ ആ കത്താവിന്റെരജും ഭാസി ന്റെരജും ഭിന്നതം എന്നു കണ്ടു തുട്ടിക്കാണു സഹായിച്ചു. തൊന്തു ചീന്തിച്ചു. അഥവിതമായ ഭോക്സുവാസക്കിയാണു് മനസ്സുന്റെ പരമഗത്തു എന്ന തൊന്തു പറിച്ചു. ആ ഭാസിനെ കൊന്ന കരാത്തിൽനിന്നും പണ്ട് എന്നു രക്ഷിച്ചു. പക്ഷേ എൻ്റെ അത്തമാവിന്റെ ധാതനകൾ അകരരാണു പണ്ടത്തിനു കഴിഞ്ഞതില്ല. (കവിയുടെനേർക്കിരിഞ്ഞതു്) മഹാത്മൻ, അങ്ങു് എന്നു അറിയുന്നില്ല. അങ്ങങ്ങളുടെ കവിതകളിൽ ആ കമദയമാണു് ഈ പരിപാതനത്തിന്റെ ഫലം കുലക്കാവലത്തു തൊന്തു അവബൈം പുച്ചിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ, ആ ഉൽക്കുള്ളാഡംഞ്ചേരം എന്നു ആ അത്തമാവിന്റെ അത്തമാവിലേയു് ഈ ശജരു ക്കുറി ചുവന്നു മനസ്സിനെ ത്രാപാന്തരപ്പെട്ടതിനെക്കാണ്ടിരുന്നു. മുരോ, എനിക്കൊരുപേരും യിണ്ടു്. അങ്ങു ദയവുചെയ്യു് ഈ സ്പീകരിച്ചുന്നതുമാണു. (ഒരു കട്ട

ലാസു എകാട്ടക്കൻ) ഇതാ, എന്നർ സർവസപ്രത്യോഗിഷ്ഠം ഇര സഭന്തിന് ഇഷ്ടഭാനമായി തന്നിരിക്കുന്നു. ഈ പ്ലാറ്റ് തൊൻ സപ്തത്രു ഉണ്ടി. ഈപ്ലാറ്റ് മാത്രമാണു തൊൻ യഥാത്മരാഗിണിയായിത്തീന്ത്രു. എന്നർ നാമ നെദ്ദേശടി തൊൻ പോകട്ട. റവി, നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരും നെടുനാടു സുഖമായി ജീവിച്ചിരിക്കാൻ ഇരയപരൻ. അ നാഗരികക്കെട്ട്. (കവിയുടെ നേരുകൾ തിരിഞ്ഞു) മഹാത്മൻ, അഞ്ചേരുപ്പാലുള്ള വരാണു ലോകത്തിന്നും മാർപ്പണി കർ. ലോകസേവനത്തിനായി അങ്ങ് നെടുനാടു ജീവിച്ചിരിക്കെട്ട്. (പോകൻ)

കവി:-ക്രിസ്തുഐഡു, അവവരവരുടെ പ്രവൃത്തിയുടെ ഫലം എങ്ങനെ അവവരവർക്ക് ലഭിക്കുമെന്ന് നിങ്ങൾ സ്ഥിക്കുന്നുടെമായി കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. മനശ്ശേൻറു കഴിയുകൾ വെറും പരിമിതങ്ങളാണ്. എക്കിലും ലോകസേവനത്തിലേ പ്ല്ലിക്ക കൈകരിക്കുകൾ ആ പരമചൈതന്യത്തിൽ നിന്നും വേണ്ട ധാർമ്മികശക്തി തന്നിനെ വന്ന ചെറുകൊള്ളും. ക്രിസ്തുഐഡു, ഈതൊരു സേവനത്തിന്നും യുഗമാണ്. സപാത്മതയുടെ സംഘടനങ്ങളാണ് ഈനു നാം കാണുന്ന കലാപങ്ങളിലും. സപാത്മരഹിതമായ ഒരു ത്രാഗജീവിതത്തിനു ലോകം തയാരാകാത്തിട്ടേതാണും കാലം ഈ നു കാണുന്ന അസ്പദമതകൾം ഒരു ഗ്രൂപ്പത്തിലല്ലെങ്കിൽ മററരായ ഗ്രൂപ്പത്തിൽ നിന്നുണ്ടിക്കുക തന്നു ചെയ്യും. പ്രേമ, ഈനു തൊനെന്തുതിയ ആ കവിതയുടെ അവസ്ഥ നും ഒന്നു പാട്ടു, കേരിക്കെട്ട്.

പ്രേമ:-(പാട്ട്)

ജീവിതക്കൈനാതോ വ്യത്യം—ലോക—
 സേവാവിരുദ്ധിതമെങ്ങിൽ
 ത്രാഗസുരഭിലുഭാകം—ലോകം
 നാക്കംതക്കാളിയുട്ടുകാലും!
 ഭോഗവില്ലാസംവൈട്ടിന്തു—സപാത്മ
 ത്രാഗം വരിക്കട്ടേ ലോകം
 സേവനത്രഘ്യയാൽ മർത്യുന്—ഒരു
 ദേവനായുമാരക്ക് നിത്യം!

— കർട്ടൻ —

